

Uradni list

Evropske unije

L 154

Slovenska izdaja

Zakonodaja

Letnik 60

16. junij 2017

Vsebina

I Zakonodajni akti

UREDBE

- ★ Uredba (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije ⁽¹⁾ 1

⁽¹⁾ Besedilo velja za EGP.

SL

Akti z rahlo natisnjenimi naslovi so tisti, ki se nanašajo na dnevno upravljanje kmetijskih zadev in so splošno veljavni za omejeno obdobje.

Naslovi vseh drugih aktov so v mastnem tisku in pred njimi stoji zvezdica.

I

(Zakonodajni akti)

UREDBE

UREDBA (EU) 2017/1001 EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 14. junija 2017

o blagovni znamki Evropske unije

(kodificirano besedilo)

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske Unije in zlasti prvega odstavka člena 118 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽¹⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 je bila večkrat ⁽²⁾ bistveno spremenjena ⁽³⁾. Zaradi jasnosti in racionalnosti bi bilo treba navedeno uredbo kodificirati.
- (2) Z Uredbo Sveta (ES) št. 40/94 ⁽⁴⁾, ki je bila kodificirana leta 2009 z Uredbo (ES) št. 207/2009, je bil uveden poseben sistem Evropske unije za varstvo blagovnih znamk, ki je omogočil varstvo blagovnih znamk na ravni Unije, vzporedno z varstvom blagovnih znamk na ravni držav članic v skladu z nacionalnimi sistemi blagovnih znamk, harmoniziranimi z Direktivo Sveta 89/104/EGS ⁽⁵⁾, ki je bila kodificirana z Direktivo 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾.
- (3) Zaželeno je po vsej Uniji spodbujati skladen razvoj gospodarskih dejavnosti in neprekinjeno in uravnoteženo širitev z izpopolnjevanjem notranjega trga, ki ustrezno deluje in ima podobne pogoje kot nacionalni trg. Za to, da bi ustvarili tovrsten trg in ga v čedalje večji meri spreminjali v enotni trg, ni bi bilo nujno le odstraniti ovir prostemu gibanju blaga in storitev in vzpostaviti ureditev, ki zagotavlja, da se konkurenca ne izkrivlja, temveč bi bilo treba ustvariti tudi pravne pogoje, ki omogočajo, da podjetja prilagodijo svoje dejavnosti obsegu Unije, pa

⁽¹⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 27. aprila 2017 (še ni objavljeno v Uradnem listu) in odločitev Sveta z dne 22. maja 2017.

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, 24.3.2009, str. 1).

⁽³⁾ Glej Prilogo II.

⁽⁴⁾ Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL L 11, 14.1.1994, str. 1).

⁽⁵⁾ Prva Direktiva Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 40, 11.2.1989, str. 1).

⁽⁶⁾ Direktiva 2008/95/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. oktobra 2008 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 299, 8.11.2008, str. 25).

naj bo to pri distribuciji blaga ali izvajanju storitev. Zaradi tega naj blagovne znamke, ki omogočajo razlikovanje proizvodov in storitev podjetij na enak način v vsej Uniji, ne glede na meje, spadajo med pravne instrumente, ki so na voljo podjetjem.

- (4) Za doseganje navedenih ciljev Unije, se zdi nujno predvideti ureditev Unije za blagovne znamke, pri kateri lahko podjetja z enim postopkom pridobijo blagovne znamke EU, ki uživajo enotno varstvo in ki učinkujejo na vsem območju Unije. Tako določeno načelo enotnega značaja blagovne znamke EU bi moralo veljati, razen če ta uredba določa drugače.
- (5) Ovire teritorialnosti pravic, ki jih imetnikom blagovnih znamk podeljujejo zakoni držav članic, se ne da odstraniti s približevanjem zakonov. Za začetek neomejene gospodarske dejavnosti na celotnem notranjem trgu bi moralo biti v korist podjetij mogoče registrirati blagovne znamke, ki jih ureja enotno pravo Unije, neposredno uporabljivo v vseh državah članicah.
- (6) Izkušnje, pridobljene po uvedbi sistema blagovnih znamk Skupnosti, so pokazale, da je ta sistem uspešno in učinkovito dopolnilo ter alternativa varstvu blagovnih znamk na ravni držav članic in da so ga podjetja v Uniji in tretjih državah sprejela.
- (7) Pravo Unije v zvezi z blagovnimi znamkami kljub temu ne nadomesti prava držav članic o blagovnih znamkah. Dejansko se ne bi zdelo upravičeno zahtevati od podjetij, naj zahtevajo registracijo svojih blagovnih znamk kot blagovnih znamk EU.
- (8) Nacionalne blagovne znamke pa so še naprej potrebne za tista podjetja, ki svojih blagovnih znamk ne želijo zaščititi na ravni Unije ali ne morejo pridobiti varstva, ki bi veljala za vso Unijo, na ravni nacionalnega varstva pa se ne soočajo z nobenimi ovirami. Vsaki osebi, ki želi zaščititi blagovno znamko, bi morala biti prepuščena odločitev, ali jo bo zaščitila samo kot nacionalno blagovno znamko v eni ali več državah članicah ali samo kot blagovno znamko EU ali kot oboje.
- (9) Pravic pri blagovni znamki EU se ne bi smelo pridobiti drugače kot z registracijo, registracija pa bi morala biti zavrnjena zlasti, če blagovna znamka nima razlikovalnega značaja, če je nezakonita ali če je v nasprotju s prejšnjimi pravicami.
- (10) Dovoliti bi bilo treba, da je znak prikazan v kakršni koli ustrezni obliki, pri kateri se uporabi splošno dostopna tehnologija, torej ne nujno grafično, pod pogojem, da je prikaz jasen, natančen, samozadosten, zlahka dostopen, razumljiv, trajen in objektiv.
- (11) Varstvo, ki ga zagotovi blagovna znamka EU in katere funkcija je še posebej v zagotavljanju blagovne znamke kot označbe izvora, bi moralo biti absolutno v primeru enakosti blagovne znamke in znaka ter blaga ali storitev. Varstvo bi moralo veljati tudi v primerih podobnosti med blagovno znamko in znakom ter blagom ali storitvami. Podati je treba razlago pojma podobnosti v zvezi z verjetnostjo zmede. Verjetnost zmede, katere ugotavljanje je odvisno od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti blagovne znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med blagovno znamko ter označenim blagom in storitvami, bi moralo pomeniti poseben pogoj takšnega varstva.
- (12) Zaradi zagotovitve pravne varnosti in popolne skladnosti s prednostnim načelom, na podlagi katerega ima predhodno registrirana blagovna znamka prednost pred pozneje registriranimi blagovnimi znamkami, je treba določiti, da uveljavljanje pravic, podeljenih z blagovno znamko EU, ne bi smelo posegati v pravice, ki so jih njihovi imetniki pridobili pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice blagovne znamke EU. To je v skladu s členom 16(1) Sporazuma o trgovinskih vidikih pravic intelektualne lastnine z dne 15. aprila 1994.
- (13) Če podjetje uporablja znak, ki je enak ali podoben trgovskemu imenu, tako da je pri tem mogoče vzpostaviti povezavo med podjetjem z navedenim imenom ter blagom ali storitvami navedenega podjetja, lahko pride do zmede glede trgovskega izvora blaga ali storitev. Kršitve blagovne znamke EU bi zato morale vključevati tudi uporabo znaka kot trgovskega imena ali podobne označbe, če se uporablja za razlikovanje blaga ali storitev.

- (14) Da bi zagotovili pravno varnost in popolno usklajenost s specifično zakonodajo Unije, bi bilo ustrezno, da bi lahko imetnik blagovne znamke EU tretji osebi prepovedal uporabo znaka v primerjalnem oglaševanju, kadar je to v nasprotju z Direktivo 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (15) Za zagotovitev varstva blagovnih znamk in učinkovitejšega boja proti ponarejanju ter v skladu z mednarodnimi obveznostmi Unije v okviru Svetovne trgovinske organizacije (STO), zlasti na podlagi člena V Splošnega sporazuma o carinah in trgovini, ki se nanaša na prosti tranzit, in – v zvezi z generičnimi zdravili – Deklaracije o sporazumu TRIPS in javnem zdravju, ki jo je 14. novembra 2001 sprejela ministrska konferenca STO v Dohi, bi moral imetnik blagovne znamke EU imeti pravico, da tretjim osebam prepreči, da bi v gospodarskem prometu v Unijo vnesle blago, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, če takšno blago prihaja iz tretjih držav in brez dovoljenja nosi blagovno znamko, ki je enaka ali v bistvenem enaka blagovni znamki EU, registrirani za takšno blago.
- (16) V ta namen bi bilo treba dovoliti, da imetniki blagovne znamke EU preprečijo vnos blaga, ki krši pravice, in izvajanje kakršnih koli carinskih postopkov za takšno blago, vključno s tranzitom, pretovarjanjem, skladiščenjem, prostimi conami, začasno hrambo, aktivnim oplemenitenjem ali začasnim uvozom, tudi kadar takšno blago ni namenjeno dajanju na trg v Uniji. Carinski organi bi morali pri izvajanju carinskega nadzora uporabljati pooblastila in postopke iz Uredbe (EU) št. 608/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, tudi na zahtevo imetnikov pravic. Zlasti bi morali izvajati ustrezen nadzor na podlagi meril analize tveganja.
- (17) Da bi uskladili potrebo po zagotavljanju učinkovitega uveljavljanja pravic iz blagovne znamke s potrebo po odpravi ovir za prosto trgovino z zakonitim blagom, bi moral imetnik blagovne znamke zadevno pravico izgubiti, kadar deklarant ali imetnik blaga v naknadnem postopku pred Sodiščem za blagovne znamke Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: sodišče za blagovne znamke EU), pristojnem za sprejemanje meritorne odločitve o morebitni kršitvi blagovne znamke EU, lahko dokaže, da imetnik blagovne znamke EU nima pravice prepovedati dajanja blaga na trg v državi, v katero je namenjeno.
- (18) V členu 28 Uredbe (EU) št. 608/2013 je določeno, da je imetnik pravice odgovoren za škodo, ki jo imetnik blaga utrpí, če je med drugim naknadno ugotovljeno, da zadevno blago ne krši pravice intelektualne lastnine.
- (19) Sprejeti bi bilo treba ustrezne ukrepe za zagotovitev nemotenega tranzita generičnih zdravil. Kar zadeva mednarodna nelastniška imena kot svetovno priznana generična imena za aktivne snovi v farmacevtskih preparatih, je ključnega pomena, da se ustrezno upoštevajo obstoječe omejitve učinka pravic iz blagovne znamke EU. Imetnik blagovne znamke EU zato ne bi smel imeti pravice, da tretjim osebam prepreči vnos blaga v Unijo, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, zaradi podobnosti med mednarodnim nelastniškim imenom za aktivno sestavino zdravila in blagovno znamko.
- (20) Da bi imetnikom blagovnih znamk EU omogočili učinkovit boj proti ponarejanju, bi morali imeti pravico prepovedati namestitve nedovoljene znamke na blago in nekatere pripravljalne ukrepe, izvedene pred namestitvijo.
- (21) Izključne pravice, podeljene z blagovno znamko EU, imetniku ne bi smele omogočati, da tretjim osebam prepove uporabo znakov ali označb, ki se uporabljajo pravično in tako v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah. Za trgovska imena običajno velja neomejeno varstvo glede na poznejše blagovne znamke, zato bi bilo zaradi zagotavljanja enakih pogojev za trgovska imena in blagovno znamko EU primerno, da bi taka uporaba zajemala samo osebno ime tretje osebe. Dovoliti bi se morala tudi splošna uporaba opisnih ali nerazlikovalnih znakov ali označb. Poleg tega imetnik ne bi smel imeti pravice prepovedati pravične in poštene uporabe blagovne znamke EU za namene opredelitve ali navajanja blaga ali storitev kot svojih. Kadar tretje osebe blagovno znamko uporabljajo, da bi potrošnika opozorile na ponovno prodajo pristnega blaga, ki jih je prvotno prodajal imetnik blagovne znamke EU v Uniji ali so se prodajali z njegovim soglasjem, bi bilo takšno uporabo treba šteti za pravično, če je obenem v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih

⁽¹⁾ Direktiva 2006/114/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o zavajajočem in primerjalnem oglaševanju (UL L 376, 27.12.2006, str. 21).

⁽²⁾ Uredba (EU) št. 608/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. junija 2013 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine s strani carinskih organov in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1383/2003 (UL L 181, 29.6.2013, str. 15).

zadevah. Kadar tretje osebe blagovno znamko uporabljajo za namene umetniškega izražanja, bi se morala takšna uporaba šteti za pravično, če je obenem v skladu z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih in trgovinskih zadevah. Poleg tega bi se morala ta uredba uporabljati tako, da bi zagotovili dosledno spoštovanje temeljnih pravic in svobod, zlasti svobode izražanja.

- (22) Iz načela prostega pretoka blaga izhaja, da je bistveno, da imetnik blagovne znamke EU nima pravice, da tretji osebi prepove njeno uporabo v zvezi z blagom, ki ga je imetnik dal v promet v Evropskem gospodarskem prostoru s to blagovno znamko ali se je to zgodilo z njegovim soglasjem, razen če obstajajo utemeljeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga.
- (23) Brez poseganja v načelo, da poznejše blagovne znamke ni mogoče uveljavljati zoper prejšnjo blagovno znamko, je zaradi zagotavljanja pravne varnosti in zaščite legitimno pridobljenih pravic iz blagovne znamke ustrezno in nujno določiti, da imetniki blagovnih znamk EU ne bi smeli imeti pravice nasprotovati uporabi poznejše blagovne znamke, če je bila poznejša blagovna znamka pridobljena v času, ko prejšnje blagovne znamke ni bilo mogoče uveljavljati zoper poznejšo.
- (24) Ni razloga za varstvo blagovnih znamk EU ali katere koli blagovne znamke, registrirane pred njimi, razen če se blagovne znamke dejansko uporabljajo.
- (25) Zaradi pravičnosti in pravne varnosti bi morala uporaba blagovne znamke EU v obliki, ki se razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja te znamke v obliki, v kateri je registrirana, zadoščati, da se ohranijo podeljene pravice, ne glede na to, ali je registrirana tudi blagovna znamka v obliki, ki se uporablja.
- (26) Blagovna znamka EU bi se morala obravnavati kot predmet premoženja, ki obstaja ločeno od podjetij, katerih blago ali storitve označuje. V skladu s tem bi morala biti prenosljiva, uporabljiva kot predmet zavarovanja v korist tretje stranke ter kot predmet licenc.
- (27) Upravni ukrepi na ravni Unije so nujni za izvajanje prava o blagovnih znamkah, določenega s to uredbo, pri vsaki blagovni znamki. Nujno je torej, da se ob ohranjanju obstoječe institucionalne strukture in ravnovesja moči znotraj Unije predvidi Urad Evropske unije za intelektualno lastnino („Urad“) ki je neodvisen pri reševanju tehničnih problemov in je pravno, upravno in finančno samostojen. Torej je potrebno in primerno, da gre za organ Unije s pravno osebnostjo in ki ima izvedbena pooblastila, ki mu jih podeljuje ta uredba, in da deluje v okviru zakonodaje Unije, ne da bi se zmanjševale pristojnosti institucij Unije.
- (28) Varstvo pod blagovno znamko EU se prizna specifičnemu blagu ali storitvam, obseg varstva, ki se odobri imetniku blagovne znamke, pa določata narava in količina tega blaga ali storitev. Zato je bistveno, da se v tej uredbi določijo pravila za določitev in razvrstitev blaga in storitev ter da se zagotovi pravna varnost in dobro upravljanje, tako da se od prijavitelja zahteva, da dovolj jasno in natančno opredeli blago in storitve, ki jih želi zaščititi z blagovno znamko, da bodo pristojni organi in gospodarski subjekti lahko že na podlagi same prijave določili obseg varstva, za katero je vložena prijava. Če so uporabljeni splošni izrazi, bi jih bilo treba razumeti, kot da vključujejo le blago in storitve, ki jih tudi jasno dobesedno označujejo. Imetniki blagovnih znamk EU, ki so zaradi prakse Urada pred 22. junijem 2012 registrirane za celoten naslov razreda sistema klasifikacije uvedenega z Nicejskim aranžmajem o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957 bi morali imeti možnost, da prilagodijo svoje sezname blaga in storitev. Tako bi zagotovili, da vsebina registra izpolnjuje zahtevani standard jasnosti in natančnosti v skladu s sodno prakso Sodišča Evropske unije.
- (29) Da bi se izognili nepotrebnim zamudam pri registraciji blagovne znamke EU je ustrezno določiti prostovoljni sistem proizvodnje blagovnih znamk EU in nacionalnih znamk in tako zagotoviti večjo prilagodljivost sistema potrebam in željam uporabnikov. Hkrati z možnostjo proizvodnje, kar zadeva blagovne znamke EU in nacionalne znamke, bi morali biti na voljo tudi obsežni, hitri in zmogljivi iskalniki, brezplačno dostopni javnosti, in sicer v okviru sodelovanja med Uradom in glavnimi uradi držav članic za industrijsko lastnino, vključno z Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino.

- (30) Potrebno je zagotoviti, da so stranke, ki jih zadevajo odločitve Urada, pravno varovane na način, prilagojen posebni naravi prava blagovnih znamk. Tako bi morale biti poskrbljene za pritožbo zoper odločitve na različnih stopnjah odločanja. Odbor za pritožbe Urada bi moral odločiti o pritožbi. Odločitve odborov za pritožbe pa bi morale biti podvržene postopkom pred Sodiščem, ki je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločitve.
- (31) Države članice bi morale zaradi zagotovitve varstva blagovnih znamk EU ob upoštevanju lastnega nacionalnega sistema oblikovati kar najbolj omejeno število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje s pristojnostmi v zadevah o kršitvah in veljavnosti blagovnih znamk EU.
- (32) Bistveno je, da odločitve o veljavnosti in kršitvi blagovnih znamk EU učinkujejo in pokrivajo celotno področje Unije, saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in Urada ter zagotavljanja, da enotni značaj blagovnih znamk EU ni razvrednoten. Določbe Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ bi morale veljati za vsa dejanja pred sodišči, povezana z blagovnimi znamkami EU, razen če ta uredba odstopa od navedenih določb.
- (33) Izogniti bi se bilo treba nasprotnim sodbam v tožbah, ki zadevajo ista dejanja in iste stranke in ki so vložene na podlagi blagovne znamke EU in paralelnih nacionalnih blagovnih znamk. Način doseganja tega namena, ko so tožbe vložene v isti državi članici, je stvar nacionalne procesne zakonodaje, na katero ta uredba ne vpliva, medtem ko se takrat, ko so tožbe vložene v različnih državah članicah, zdijo primerne določbe, izoblikovane na podlagi pravil o litispenci in sorodnih tožbah iz Uredbe (EU) št. 1215/2012.
- (34) Da bi spodbudili približevanje praks in razvijanje skupnih orodij, je treba vzpostaviti ustrezen okvir za sodelovanje med Uradom in uradi držav članic za industrijsko lastnino, vključno z Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino, v katerem bodo opredeljena ključna področja sodelovanja in ki bo Uradu omogočal usklajevanje ustreznih skupnih projektov, ki so v interesu Unije in držav članic, ter financiranje teh projektov do najvišjega predvidenega zneska. Navedene dejavnosti sodelovanja bi morale koristiti podjetjem, ki uporabljajo sisteme blagovnih znamk v Evropi. Projekti, zlasti zbirke podatkov, ki se uporabljajo za poizvedbe in posvetovanje, bi morali uporabnikom sistema Unije iz te uredbe zagotavljati dodatna, vključujoča, učinkovita in brezplačna orodja za izpolnjevanje specifičnih zahtev, ki izhajajo iz enotnega značaja blagovne znamke EU.
- (35) Zaželeno je, da bi za spodbujanje mirnega, hitrega in učinkovitega reševanja sporov Uradu zaupali nalogo, da vzpostavi center za mediacijo, katerega storitve bi lahko uporabljali vsi, ki bi želeli doseči poravnavo, kar zadeva spore v zvezi z blagovnimi znamkami EU in modeli Skupnosti.
- (36) Vzpostavitev sistema blagovnih znamk EU pomeni večjo finančno obremenitev glavnih uradov za industrijsko lastnino in drugih organov v državah članicah. Dodatni stroški so povezani z obravnavanjem večjega števila postopkov ugovora in ugotavljanja ničnosti, povezanih z blagovnimi znamkami EU ali sproženih s strani imetnikov teh blagovnih znamk, pa tudi z dejavnostmi za ozaveščanje o sistemu blagovnih znamk EU in dejavnostmi, s katerimi se zagotavlja uveljavljanje pravic iz blagovne znamke EU. Zato je ustrezno zagotoviti, da Urad delno izravna stroške, ki jih imajo države članice zaradi svoje vloge pri zagotavljanju nemotenega delovanja sistema blagovnih znamk EU. Izplačilo za tako izravnavo stroškov bi moralo temeljiti na relevantnih statističnih podatkih, ki jih predložijo države članice. Znesek izravnavne stroškov ne bi smel biti tako visok, da bi Uradu povzročil proračunski primanjkljaj.
- (37) Za zagotovitev polne samostojnosti in neodvisnosti Urada velja, da mu je potrebno dodeliti samostojni proračun, katerega prihodki izvirajo predvsem iz pristojbin, ki jih plačujejo uporabniki sistema. Proračunski postopek Unije pa se uporablja pri subvencijah iz splošnega proračuna Unije. Poleg tega mora revizijo računovodskih izkazov izvajati Računsko sodišče.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL L 351, 20.12.2012, str. 1).

- (38) Zaradi dobrega finančnega poslovanja bi se moral Urad izogniti kopičenju znatnega proračunskega presežka. To ne bi smelo vplivati na ohranitev finančne rezerve Urada, ki pokriva enoletne operativne odhodke ter s katero se zagotavlja neprekinjeno opravljanje njegovih dejavnosti in opravljanje njegovih nalog. To rezervo bi bilo treba uporabiti le za zagotavljanje neprekinjenega opravljanja nalog Urada v skladu s to uredbo.
- (39) Zneski pristojbin, ki se plačujejo Uradu za delovanje sistema blagovnih znamk EU in njegovo dopolnjevanje v zvezi z nacionalnimi sistemi blagovnih znamk, so bistvenega pomena, zato jih je treba določiti neposredno v tej Uredbi v obliki priloge. Zneski pristojbin bi morali biti določeni na ravni, ki zagotavlja: prvič, da prihodek, ki ga zagotavljajo, načeloma zadošča za uravnotežen proračun Urada; drugič, da sistema blagovnih znamk EU in nacionalnih sistemov blagovnih znamk soobstajata in se dopolnjujeta ob upoštevanju velikosti trga, ki ga pokriva blagovna znamka EU, in potreb malih in srednjih podjetij; ter tretjič, da se učinkovito uveljavljajo pravice imetnikov blagovne znamke EU v državah članicah.
- (40) Da bi lahko Urad na podlagi preglednih, temeljitih, poštenih in pravičnih postopkov učinkovito, uspešno in hitro preizkusil ter registriral prijave blagovnih znamk EU, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 Pogodbe o ustanovitvi Evropske unije (PDEU) sprejme akte v zvezi z določitvijo podrobnosti o postopkih za vložitev in preizkus ugovora ter postopki, ki urejajo spremembe prijave.
- (41) Da bi se blagovna znamka EU na podlagi preglednih, temeljitih, poštenih in pravičnih postopkov lahko uspešno in učinkovito razveljavila ali razglasila za nično, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z določitvijo postopkov za razveljavitev in ugotovitev ničnosti.
- (42) Da bi lahko odbori za pritožbe na podlagi preglednega, temeljitega, poštenega in pravičnega postopka, v katerem se upoštevajo načela iz te Uredbe, uspešno, učinkovito in celovito pregledali odločbe Urada, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z določitvijo formalne vsebine pritožbe, postopka za vložitev in preizkus pritožbe, formalno vsebino in obliko odločb odbora za pritožbe ter povračilo pristojbin za pritožbo.
- (43) Da se zagotovi nemoteno, uspešno in učinkovito delovanje sistema blagovnih znamk EU, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z določitvijo zahtev glede podrobnosti o ustnem postopku ter podrobne ureditve za pridobivanje dokazov, podrobne ureditve za uradno obveščanje, komunikacijskih sredstev in obrazcev, ki jih uporabljajo stranke v postopku, pravil, ki urejajo izračun in trajanje rokov, postopkov za razveljavitev odločbe ali izbris vpisa v registru, podrobne ureditve za nadaljevanje postopka ter podrobnosti o zastopanju pred Urdom.
- (44) Da bi zagotovili učinkovito in uspešno organizacijo odborov za pritožbe, bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastilo, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z določitvijo podrobnosti o organizaciji odborov za pritožbe.
- (45) Da bi zagotovili uspešno in učinkovito registracijo mednarodnih blagovnih znamk na način, ki je popolnoma skladen z določbami Protokola k Madridskemu sporazumu o mednarodnem registriranju znamk, sprejetega v Madridu 27. junija 1989 (Madridski protokol), bi bilo treba Komisijo pooblastiti, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme akte v zvezi z določitvijo podrobnosti o postopkih za vložitev in preizkus ugovorov, vključno s potrebnim sporočanjem Svetovni organizaciji za intelektualno lastnino, ter podrobnosti o postopku za mednarodne registracije na podlagi osnovne prijave ali osnovne registracije kolektivne, certifikacijske ali garancijske znamke.
- (46) Zlasti je pomembno, da se Komisija pri svojem pripravljalnem delu ustrezno posvetuje, vključno na ravni strokovnjakov, in da se ta posvetovanja izvedejo v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje ⁽¹⁾. Za zagotovitev enakopravnega sodelovanja pri pripravi

⁽¹⁾ UL L 123, 12.5.2016, str. 1.

delegiranih aktov Evropski parlament in Svet zlasti prejmeta vse dokumente sočasno s strokovnjaki iz držav članic, njuni strokovnjaki pa se sistematično lahko udeležujejo sestankov strokovnih skupin Komisije, ki zadevajo pripravo delegiranih aktov.

- (47) Da bi zagotovili enotne pogoje izvajanja te uredbe, bi bilo treba na Komisijo prenesti izvedbena pooblastila, v zvezi z določitvijo podrobnosti o prijavah, zahtevah, potrdilih, zahtevkih, pravilnikih, uradnih obvestilih in drugih dokumentih, povezanih z ustreznimi postopkovnimi zahtevami, ki jih določa ta uredba, ter kar zadeva najvišje stopnje stroškov, ki so potrebni za postopek in so dejansko nastali, podrobnosti o objavah v Biltenu o blagovnih znamkah Evropske unije in Uradnem listu Urada, podrobne ureditve za izmenjavo informacij med Uradom in nacionalnimi organi, podrobne ureditve glede prevodov dokaznih listin v pisnem postopku, natančnih vrst odločb, ki jih sprejme en sam član oddelka za ugovore ali oddelka za izbris, podrobnosti o obveznosti uradnega obveščanja v skladu z Madridskim protokolom ter podrobnih zahtev za ozemeljsko razširitev, ki se vloži po mednarodni registraciji. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu z Uredbo (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
- (48) Ker ciljev te uredbe države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se zaradi obsega in učinkov lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta uredba ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Blagovna znamka EU

1. Blagovna znamka za blago ali storitve, ki je registrirana v skladu s pravili iz te uredbe in na način, določen s to uredbo, je v nadaljnjem besedilu „blagovna znamka Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: **blagovna znamka EU**)“.
2. Blagovna znamka EU je enotnega značaja. Na celotnem območju Unije ima enak učinek: ne more se registrirati, prenesti, odpovedati ali biti predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, niti njena uporaba ne more biti prepovedana, razen za celotno območje Unije. To načelo se uporablja, razen če je s to uredbo drugače določeno.

Člen 2

Urad

1. Ustanovi se Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: Urad).
2. Vsa sklicevanja v pravu Unije na Urad za usklajevanje na notranjem trgu (blagovne znamke in modeli) se berejo kot sklicevanja na Urad.

Člen 3

Poslovna in procesna sposobnost

Za namene izvajanja te uredbe se gospodarske družbe ali podjetja in drugi pravni subjekti štejejo kot pravne osebe, če so po zakonu, ki ureja njihovo delovanje, sposobne v lastnem imenu imeti pravice in obveznosti vseh vrst, sklepati pogodbe ali izvajati druga pravna dejanja ter sposobne biti stranka v postopku.

⁽¹⁾ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

POGLAVJE II

PRAVO V ZVEZI Z BLAGOVNIMI ZNAMKAMI

ODDELEK 1

Opredelitev in pridobitev blagovne znamke EU

Člen 4

Znaki, ki lahko sestavljajo blagovno znamko EU

Blagovna znamka EU je lahko sestavljena iz kakršnih koli znakov, zlasti besed, vključno z osebnimi imeni, ali iz slik, črk, števil, barv, oblike blaga ali embalaže blaga ali zvokov, če se:

- (a) lahko s temi znaki blago ali storitve določenega podjetja razlikujejo od blaga ali storitev drugih podjetij ter
- (b) ti znaki v registru blagovnih znamk Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: register) lahko prikažejo tako, da lahko pristojni organi in javnost jasno in natančno ugotovijo, kaj je predmet varstva, ki je podeljeno njihovemu imetniku.

Člen 5

Osebe, ki so lahko imetniki blagovnih znamk EU

Imetnik blagovne znamke EU je lahko vsaka fizična ali pravna oseba, vključno z organi, ustanovljenimi po javnem pravu.

Člen 6

Načini pridobivanja blagovne znamke EU

Blagovna znamka EU se pridobi z registracijo.

Člen 7

Absolutni razlogi za zavrnitev

- 1. Kot blagovna znamka se ne registrirajo:
 - (a) znaki, ki ne ustrezajo zahtevam iz člena 4;
 - (b) znamke, ki so brez slehernega razlikovalnega učinka;
 - (c) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali podatki, ki lahko v gospodarskem prometu označujejo vrsto, kakovost, količino, namen, vrednost, geografski izvor ali čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge lastnosti blaga ali storitve;
 - (d) znamke, ki jih sestavljajo izključno znaki ali označbe, ki so postali običajni v jezikovni rabi ali v dobroverni ustaljeni praksi trgovanja;
 - (e) znaki, sestavljeni izključno iz:
 - (i) oblike ali druge značilnosti, ki izhaja iz same narave blaga;
 - (ii) oblike ali druge značilnosti blaga, ki je nujna za doseg tehničnega učinka;
 - (iii) oblike ali druge značilnosti, ki blagu daje bistveno vrednost;
 - (f) znamke, ki nasprotujejo javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom;

- (g) znamke, ki zavajajo javnost, na primer glede narave, kakovosti ali geografskega izvora blaga ali storitve;
 - (h) znamke, za katere ni bilo izdano dovoljenje pristojnih organov in morajo biti zavrnjene na podlagi člena 6ter Pariške konvencije za zaščito industrijske lastnine (v nadaljnjem besedilu: Pariška konvencija);
 - (i) znamke, ki vsebujejo znamenja, embleme ali grbe, ki niso zajeti v členu 6ter Pariške konvencije in ki imajo poseben javni pomen, razen če so pristojni organi zanje izdali dovoljenje za registracijo;
 - (j) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija ali zadevna država članica, o zaščiti označb porekla in geografskih označb;
 - (k) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija, o zaščiti tradicionalnih izrazov za vina;
 - (l) blagovne znamke, ki so izključene iz registracije v skladu z zakonodajo Unije ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija, o zaščiti zajamčenih tradicionalnih posebnosti;
 - (m) blagovne znamke, ki so sestavljene iz prejšnjega poimenovanja rastlinske sorte, registriranega v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom ali mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Unija ali zadevna država članica, o zaščiti žlahtniteljskih pravic, in se nanašajo na rastlinske sorte iste ali zelo sorodne vrste, ali vsebujejo bistvene elemente tega poimenovanja.
2. Odstavek 1 se uporablja ne glede na to, da razlogi proti registraciji obstajajo le v delu Unije.
3. Odstavek 1(b), (c) in (d) se ne uporablja, če je znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek za blago ali storitve, za katere se zahteva registracija.

Člen 8

Relativni razlogi za zavrnitev

1. Ob ugovoru imetnika prejšnje blagovne znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:
- (a) če je enaka prejšnji blagovni znamki in če so blago in storitve, za katere je registracija zahtevana, enaki blagu ali storitvam, za katere je varovana prejšnja blagovna znamka;
 - (b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo blagovno znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo blagovne znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja blagovna znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo blagovno znamko.
2. Za namen odstavka 1 izraz „prejšnja blagovna znamka“ pomeni:
- (a) blagovne znamke naslednje vrste z datumom zahteve za registracijo, ki je pred datumom zahteve za registracijo blagovne znamke EU, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to blagovno znamko:
 - (i) blagovne znamke EU;
 - (ii) blagovne znamke, registrirane v državi članici, oziroma v primeru Belgije, Nizozemske ali Luksemburga, v Uradu Beneluxa za intelektualno lastnino (Office Benelux de la Propriété intellectuelle);
 - (iii) blagovne znamke, registrirane po mednarodnih sporazumih, ki veljajo v državi članici;
 - (iv) blagovne znamke, ki so predmet mednarodne registracije z učinkom v Uniji;
 - (b) prijave znamk iz točke (a), če so registrirane;
 - (c) blagovne znamke, ki so na dan vložitve zahteve za registracijo blagovne znamke EU, ali, če je to primerno, zahteve za priznanje prednostne pravice v zvezi z zahtevo za registracijo blagovne znamke EU, ki je v državi članici znana v smislu izraza „znan“ v členu 6bis Pariške konvencije.

3. Ob ugovarjanju imetnika blagovne znamke se blagovna znamka ne registrira, če posrednik ali zastopnik imetnika blagovne znamke zahteva njeno registracijo v lastnem imenu brez imetnikovega soglasja, razen če posrednik ali zastopnik svoje ravnanje upraviči.
4. Ob ugovarjanju imetnika neregistrirane blagovne znamke ali drugega znaka, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, se prijavljena blagovna znamka ne registrira, če v skladu z zakonodajo Unije ali pravom države članice, ki ta znak ureja,
- (a) so pravice do znaka bile pridobljene pred datumom vložitve zahteve za registracijo blagovne znamke EU ali datumom prednostne pravice, ki se zahteva za zahtevo za registracijo blagovne znamke EU;
- (b) ta znak imetniku podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke.
5. Ob ugovoru imetnika prejšnje registrirane blagovne znake v smislu odstavka 2 se blagovna znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira, če je enaka ali podobna prejšnji blagovni znamki, ne glede na to, ali so blago ali storitve, za katere je vložena prijava, enake, podobne ali niso podobne tistim, za katere je registrirana prejšnja blagovna znamka, če blagovna znamka v primeru prejšnje blagovne znamke EU v Uniji ali v primeru prejšnje nacionalne blagovne znamke v zadevni državi članici uživa ugled in če bi se z neupravičeno uporabo blagovne znamke, za katero je vložena prijava, na nepošten način izkoriščal ali oškodoval razlikovalni značaj ali ugled prejšnje blagovne znamke.
6. Ob ugovoru katere koli osebe, ki je v skladu z zadevnim pravom pooblaščen za uveljavljanje pravic, ki izhajajo iz označbe porekla ali geografske označbe, se blagovna znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira, če in kolikor v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom o zaščiti označb porekla ali geografskih označb velja naslednje:
- (i) prijava za označbo porekla ali geografsko označbo je že bila vložena v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom pred datumom prijave za registracijo blagovne znamke EU ali pred datumom prednostne pravice, zahtevane v zvezi s prijavo, pod pogojem, da je ta pozneje registrirana;
- (ii) ta označba porekla ali geografska označba podeljuje pravico do prepovedi uporabe poznejše blagovne znamke.

ODDELEK 2

Učinki blagovne znamke EU

Člen 9

Pravice, podeljene z blagovno znamko EU

1. Z registracijo blagovne znamke EU se imetniku podelijo izključne pravice.
2. Brez poseganja v pravice, ki so jih imetniki pridobili pred datumom vložitve ali datumom prednostne pravice za blagovno znamko EU, ima imetnik te blagovne znamke EU pravico, da vsem tretjim osebam prepreči, da bi brez njegovega soglasja v gospodarskem prometu v zvezi z blagom ali storitvami uporabljale kateri koli znak, če:
- (a) je znak enak blagovni znamki EU in se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake tistim, za katere je registrirana blagovna znamka EU;
- (b) je znak enak ali podoben blagovni znamki EU in se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake ali podobne blagu ali storitvam, za katere je registrirana blagovna znamka EU, ter zaradi tega obstaja verjetnost zmede v delu javnosti, pri čemer verjetnost zmede vključuje verjetnost povezovanja znaka in blagovne znamke;
- (c) je znak enak ali podoben blagovni znamki EU, ne glede na to, ali se uporablja v zvezi z blagom ali storitvami, ki so enake, podobne ali niso podobne tistim, za katere je registrirana blagovna znamka EU, če te v Uniji uživajo ugled in če se z neupravičeno uporabo navedenega znaka na nepošten način izkorišča ali oškoduje razlikovalni značaj ali ugled blagovne znamke EU.

3. V skladu z odstavkom 2 se lahko prepove zlasti:
- (a) opremljanje blaga ali njegove embalaže z znakom;
 - (b) ponujanje blaga, označenega s tem znakom, njegovo dajanje na trg ali skladiščenje v te namene oziroma ponujanje ali opravljanje storitev pod tem znakom;
 - (c) uvoz ali izvoz blaga pod tem znakom;
 - (d) uporaba znaka kot trgovskega imena ali imena podjetja ali kot dela trgovskega imena ali imena podjetja;
 - (e) uporaba znaka na poslovni dokumentaciji in pri oglaševanju;
 - (f) uporaba znaka v primerjalnem oglaševanju na način, ki je v nasprotju z Direktivo 2006/114/ES.
4. Brez poseganja v pravice, ki so jih imetniki pridobili pred datumom vložitve prijave ali datumom prednostne pravice za blagovno znamko EU, ima imetnik te blagovne znamke EU tudi pravico, da vsem tretjim osebam prepreči, da bi v gospodarskem prometu v Unijo vnesle blago, ne da bi bilo to blago tam sproščeno v prosti promet, če takšno blago, vključno z embalažo, prihaja iz tretjih držav in brez dovoljenja nosi blagovno znamko, ki je enaka blagovni znamki EU, registrirani za takšno blago, ali je v njenih bistvenih lastnostih ni mogoče razlikovati od take blagovne znamke.

Imetnik blagovne znake EU izgubi pravico iz prvega pododstavka, če deklarant ali imetnik blaga med postopkom ugotavljanja morebitne kršitve blagovne znamke EU, sproženem v skladu z Uredbo (EU) št. 608/2013, predloži dokazila o tem, da imetnik blagovne znamke EU nima pravice prepovedati dajanja blaga na trg v državi, v katero je namenjeno.

Člen 10

Pravica do prepovedi pripravljalnih dejavnosti v zvezi z uporabo embalaže ali drugih sredstev

Če obstaja nevarnost, da bi se embalaža, nalepke, listki, varnostne oznake oziroma naprave ali oznake oziroma naprave za preverjanje pristnosti ali kakršna koli druga sredstva, na katerih je nameščena znamka, uporabili za blago ali storitve in bi takšna uporaba pomenila kršitev pravic imetnika blagovne znamke EU v skladu s členom 9(2) in (3), ima imetnik blagovne znamke EU pravico prepovedati naslednja dejanja, če se izvajajo v gospodarskem prometu:

- (a) namestitve znaka, ki je enak ali podoben blagovni znamki EU, na embalaži, nalepkah, listkih, varnostnih oznakah oziroma napravah ali oznakah oziroma napravah za preverjanje pristnosti ali kakršnih koli drugih sredstvih, na katerih je mogoče namestiti znamko;
- (b) ponujanje ali dajanje na trg ali skladiščenje v navedene namene ali uvoz ali izvoz embalaže, nalepk, listkov, varnostnih oznak oziroma naprav ali oznak oziroma naprav za preverjanje pristnosti ali katerih koli drugih sredstev, na katerih je nameščena znamka.

Člen 11

Datum, od katerega pravice učinkujejo proti tretjim osebam

- 1. Pravice, podeljene z blagovno znamko EU, učinkujejo proti tretjim osebam od datuma objave registracije blagovne znamke.
- 2. Za dejanja, ki se zgodijo po datumu objave prijave blagovne znamke EU in bi bila po objavi registracije blagovne znamke na podlagi te objave prepovedana, je mogoče zahtevati ustrezno nadomestilo.
- 3. Sodišče, ki mu je zadeva dodeljena, ne sme meritorno odločati o tej zadevi, dokler registracija ni objavljena.

Člen 12

Reprodukcija blagovne znamke EU v slovarju

Če reprodukcija blagovne znamke EU v slovarju, enciklopediji ali podobnem referenčnem delu daje vtis, da gre za generično ime blaga ali storitev, za katere je blagovna znamka registrirana, založnik dela na zahtevo imetnika blagovne znamke EU zagotovi, da je reprodukcija blagovne znamke najpozneje v naslednji izdaji opremljena z navedbo, da gre za registrirano blagovno znamko.

Člen 13

Prepoved uporabe blagovne znamke EU, registrirane v imenu posrednika ali zastopnika

Če je blagovna znamka EU registrirana v imenu posrednika ali zastopnika osebe, ki je imetnik te blagovne znamke, brez imetnikovega pooblastila, ima slednji pravico, da nasprotuje uporabi svoje blagovne znamke s strani posrednika ali zastopnika, če ju za takšno uporabo ni pooblastil, razen če posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje.

Člen 14

Omejitev učinkov blagovne znamke EU

1. Imetnik blagovne znamke EU tretji osebi nima pravice prepovedati, da bi v gospodarskem prometu uporabljala:
 - (a) ime ali naslov tretje osebe, če je tretja oseba fizična oseba;
 - (b) znake ali označbe, ki niso razlikovalni ali zadevajo vrsto, kakovost, količino, predvideni namen, vrednost, geografsko poreklo, čas proizvodnje blaga ali opravljanja storitve ali druge značilnosti blaga ali storitev;
 - (c) blagovno znamko EU za namen opredelitve ali navajanja blaga ali storitev kot lastnih imetniku te blagovne znamke, zlasti kadar je uporaba te blagovne znamke potrebna zaradi označevanja predvidenega namena proizvoda ali storitve, predvsem za dodatke ali nadomestne dele.
2. Odstavek 1 se uporablja samo, če je uporaba s strani tretje osebe skladna z dobrimi poslovnimi običaji v industrijskih ali trgovinskih zadevah.

Člen 15

Izčrpanje pravice iz blagovne znamke EU

1. Imetnik blagovne znamke EU nima pravice prepovedati njene uporabe v zvezi z blagom, ki ga je imetnik dal na trg Evropskega gospodarskega prostora pod to blagovno znamko ali je za to dal soglasje.
2. Odstavek 1 se ne uporabi, če obstajajo utemeljeni razlogi, da imetnik nasprotuje nadaljnji komercializaciji blaga, še zlasti, če se stanje blaga spremeni ali poškoduje po tem, ko je bilo dano na trg.

Člen 16

Pravica imetnika pozneje registrirane blagovne znamke do posredovanja kot načina obrambe v postopku za ugotavljanje kršitev

1. V postopkih za ugotavljanje kršitev imetnik blagovne znamke EU nima pravice prepovedati uporabe pozneje registrirane blagovne znamke EU, če ta poznejša blagovna znamka ni razglašena za nično na podlagi člena 60(1), (3) ali (4), člena 61(1) ali (2) ali člena 64(2) te uredbe.

2. V postopkih za ugotavljanje kršitev imetnik blagovne znamke EU nima pravice prepovedati uporabe pozneje registrirane nacionalne blagovne znamke, če pozneje registrirana nacionalna blagovna znamka ni razglašena za nično na podlagi člena 8 ali člena 9(1) ali (2) ali člena 46(3) Direktive (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

3. Kadar imetnik blagovne znamke EU v skladu z odstavkom 1 ali 2 nima pravice prepovedati uporabe pozneje registrirane blagovne znamke, imetnik pozneje registrirane blagovne znamke nima pravice prepovedati uporabe prejšnje blagovne znamke EU v postopku za ugotavljanje kršitev.

Člen 17

Komplementarna uporaba nacionalnega prava v zvezi s kršitvijo

1. Učinke blagovne znamk Unije urejajo izključno določbe te uredbe. V drugih pogledih ureja kršitve blagovne znamke EU nacionalno pravo o kršitvi nacionalne blagovne znamke v skladu z določbami iz poglavja X.
2. Ta uredba ne preprečuje tožb, povezanih z blagovno znamko EU po pravu držav članic, zlasti v zvezi s civilno-pravno odgovornostjo in nelojalno konkurenco.
3. Procesna pravila se določijo v skladu z določbami iz poglavja X.

ODDELEK 3

Uporaba blagovne znamke EU

Člen 18

Uporaba blagovne znamke EU

1. Če v obdobju petih let po registraciji imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke EU v Uniji za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena v obdobju petih zaporednih let, se za blagovno znamko EU uporabljajo sankcije iz te uredbe, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.

Uporaba v smislu prvega pododstavka pomeni tudi:

- (a) uporabo blagovne znamke EU v obliki, ki se razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja znamke v obliki, v kateri je bila registrirana, ne glede na to, ali je blagovna znamka v obliki, v kateri se uporablja, tudi registrirana v imenu imetnika;
 - (b) namestitev blagovne znamke EU na blago ali njegovo embalažo v Uniji zgolj za potrebe izvoza.
2. Šteje se, da uporaba blagovne znamke EU s soglasjem imetnika pomeni uporabo s strani imetnika.

ODDELEK 4

Blagovne znamke EU kot predmeti premoženja

Člen 19

Obravnavanje blagovne znamke EU kot nacionalne blagovne znamke

1. Razen če v členih 20 do 28 ni drugače določeno, se blagovna znamka EU kot predmet premoženja v celoti in za celotno območje Unije obravnava kot nacionalna blagovna znamka, registrirana v državi članici, v kateri v skladu z registrom:

- (a) ima imetnik svoj sedež ali stalno prebivališče na zadeven datum;
- (b) če se pododstavek (a) ne uporabi, ima imetnik na zadeven datum podjetje.

⁽¹⁾ Direktiva (EU) 2015/2436 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL L 336, 23.12.2015, str. 1).

2. V primerih, ki jih odstavek 1 ne zajema, je država članica iz navedenega odstavka država članica, v kateri se nahaja sedež Urada.

3. Če sta v registru kot skupna imetnika navedeni dve osebi, se odstavek 1 uporablja za osebo, ki je navedena prva; če to ni mogoče, se uporablja za nadaljnje skupne imetnike v zaporedju, v katerem so navedeni. Če se odstavek 1 ne uporablja za nobenega od skupnih imetnikov, se uporablja odstavek 2.

Člen 20

Prenos

1. Blagovna znamka EU se lahko prenese, ločeno od vsakega prenosa podjetja, za nekatere ali vse blago ali storitve, za katere je registrirana.

2. Prenos celotnega podjetja vključuje prenos blagovne znamke EU, razen če v skladu s pravom, ki ureja prenos, obstaja nasproten sporazum ali okoliščine jasno kažejo drugače. Ta določba se uporablja za pogodbeno obveznost za prenos podjetja.

3. Brez vpliva na odstavek 2 se pisno sestavi prenos blagovne znamke EU, za kar je potreben podpis pogodbenih strank, razen če je prenos posledica sodb; sicer je neveljaven.

4. Na zahtevo ene od strank se prenos vpiše v register in objavi.

5. Prijava za registracijo prenosa vsebuje informacije, na podlagi katerih je mogoče prepoznati blagovno znamko EU, informacije o novem imetniku, blagu in storitvah, na katere se prenos nanaša, ter dokazila o prenosu v skladu z odstavkoma 2 in 3. Prijava lahko po potrebi vsebuje informacije, na podlagi katerih je mogoče določiti zastopnika novega imetnika.

6. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:

- (a) podrobnosti, ki jih mora vsebovati prijava za registracijo prenosa;
- (b) vrsto dokumentov, potrebnih za prenos, ob upoštevanju dogovorov, sprejetih s strani registriranega imetnika in naslednika naslova;
- (c) podrobnosti o tem, kako obdelati prijave za delne prenose, ob zagotavljanju, da se blago in storitve iz preostale registracije ter nova registracija ne prekrivajo ter da se za novo registracijo pripravi ločen spis, vključno z novo registracijsko številko.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

7. Če pogoji, ki veljajo za registracijo prenosa, kakor so določeni v odstavkih 1, 2 in 3 ali v izvedbenih aktih iz odstavka 6, niso izpolnjeni, Urad prijavitelja uradno obvesti o pomanjkljivostih. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zavrne zahtevo za registracijo prenosa.

8. Za dve ali več blagovnih znamk je mogoče predložiti eno samo prijavo za registracijo prenosa, če sta v vseh primerih registrirani imetnik in pravni naslednik ista.

9. Odstavki 5 do 8 se uporabljajo tudi za prijave blagovnih znamk EU.

10. V primeru delnega prenosa vsaka prijava, ki jo vloži prvotni imetnik in v zvezi s katero odločitev o prvotni registraciji še ni sprejeta, šteje za nerešeno, kar zadeva preostalo registracijo in novo registracijo. Če je treba za takšno prijavo plačati pristojbino in jo je že plačal prvotni imetnik, novemu imetniku ni treba plačati dodatnih pristojbin v zvezi s takšno prijavo.

11. Dokler se prenos ne vnese v register, se pravni naslednik ne sme sklicevati na pravice, ki izhajajo iz registracije blagovnih znamk EU.

12. Če je treba upoštevati časovne roke Urada, lahko pravni naslednik poda ustrezne izjave Uradu, ko Urad enkrat prejme prijavo za registracijo prenosa.

13. Vsi dokumenti, ki zahtevajo obvestilo imetnika blagovne znamke EU v skladu s členom 98, se naslovijo na osebo, ki je registrirana kot imetnik.

Člen 21

Prenos blagovne znamke, registrirane v imenu posrednika

1. Če je blagovna znamka EU brez imetnikovega dovoljenja registrirana v imenu posrednika ali zastopnika osebe, ki je imetnik blagovne znamke, ima slednji pravico zahtevati, da se blagovna znamka EU prenese nanj, razen če lahko ta posrednik ali zastopnik upraviči svoje ravnanje.
2. Imetnik lahko zahtevo za prenos v skladu z odstavkom 1 tega člena vloži na:
 - (a) Uradu v skladu s členom 60(1)(b), namesto zahteve za ugotovitev ničnosti;
 - (b) sodišču za blagovne znamke Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: sodišče za blagovne znamke EU) iz člena 123, namesto nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti na podlagi člena 128(1).

Člen 22

Stvarnopravne pravice

1. Blagovne znamke EU se lahko neodvisno od podjetja dajo v zavarovanje ali pa so predmet stvarnopravnih pravic.
2. Na zahtevo ene od strank se pravice iz odstavka 1 ali prenos teh pravic vpišejo v register in objavijo.
3. Vpis v register, opravljen v skladu z odstavkom 2, se izbriše ali spremeni na zahtevo ene od strank.

Člen 23

Izvršba

1. Blagovna znamka EU je lahko predmet izvršbe.
2. Kar zadeva izvršilni postopek glede blagovne znamke EU, imajo sodišča in organi držav članic, določeni v skladu s členom 19, izključno pristojnost.
3. Na zahtevo ene od strank se izvršba vpiše v register in objavi.
4. Vpis v register, opravljen v skladu z odstavkom 3, se izbriše ali spremeni na zahtevo ene od strank.

Člen 24

Postopki v primerih insolventnosti

1. Edini postopki v primerih insolventnosti, v katere je lahko vključena blagovna znamka EU, so tisti, ki se začnejo v državi članici, na ozemlju katere je središče dolžnikovih glavnih interesov.

Če pa je dolžnik zavarovalniška družba ali kreditna institucija, opredeljena v Direktivi 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ oziroma Direktivi 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾, so edini postopki v primerih insolventnosti, v katere je lahko vključena blagovna znamka EU, tisti, ki se začnejo v državi članici, v kateri ima navedena družba ali institucija dovoljenje za poslovanje.

⁽¹⁾ Direktiva 2009/138/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335, 17.12.2009, str. 1).

⁽²⁾ Direktiva 2001/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. aprila 2001 o reorganizaciji in prenehanju kreditnih institucij (UL L 125, 5.5.2001, str. 15).

2. V primeru skupnega imetništva blagovne znamke EU se odstavek 1 uporablja za delež skupnega imetnika.
3. Če je blagovna znamka EU vključena v postopke v primerih insolventnosti, se to na zahtevo pristojnega nacionalnega organa vpiše v register in objavi v biltenu blagovnih znamk EU iz člena 116.

Člen 25

Licence

1. Blagovna znamka EU se lahko licencira za nekatere ali vse blago in storitve, za katere je registrirana, in za vso Unijo ali njen del. Licenca je lahko izključna ali neizključna.
2. Imetnik blagovne znamke EU lahko uveljavlja pravice iz te blagovne znamke proti pridobitelju licence, ki ravna v nasprotju s katero koli določbo v licenčni pogodbi v zvezi s:
 - (a) trajanjem;
 - (b) obliko, zajeto z registracijo, v kateri se lahko uporablja blagovna znamka;
 - (c) naravo blaga ali storitev, za katere je podeljena licenca;
 - (d) ozemljem, na katerem se blagovna znamka lahko uporabi, ali
 - (e) kakovostjo proizvedenega blaga oziroma storitev, ki jih opravlja pridobitelj licence.
3. Brez vpliva na določbe licenčne pogodbe lahko pridobitelj licence začne postopek za kršitev blagovne znamke EU le, če se njen imetnik s tem strinja. Vendar pa lahko imetnik izključne licence začne tak postopek, če imetnik blagovne znamke po formalnem obvestilu sam ne začne postopka za ugotavljanje kršitev v ustreznem obdobju.
4. Pridobitelj licence ima zaradi pridobitve nadomestila za škodo, ki jo je utrpel, pravico poseči v postopek za ugotavljanje kršitev, ki ga sproži imetnik blagovne znamke EU.
5. Na zahtevo ene od strank se podelitev ali prenos licence v zvezi z blagovno znamko EU vpiše v register in objavi.
6. Vpis v register, opravljen v skladu z odstavkom 5, se izbriše ali spremeni na zahtevo ene od strank.

Člen 26

Postopek vpisa licenc in drugih pravic v register

1. Člen 20(5) in (6) ter pravila, sprejeta na njegovi podlagi, ter člen 20(8) se smiselno uporabljajo za registracijo stvarne pravice ali prenosa stvarne pravice v skladu s členom 22(2), izvršbe iz člena 23(3), udeležbe v postopku insolventnosti iz člena 24(3) ter za registracijo ali prenos licence iz člena 25(5), pri čemer je treba upoštevati naslednje:
 - (a) zahteva v zvezi z opredelitvijo blaga in storitev, na katere se prenos nanaša, se ne uporablja za zahtevo za registracijo stvarnopravne pravice, izvršbe ali postopka insolventnosti;
 - (b) zahteva v zvezi z dokazili o prenosu se ne uporablja, kadar prijavo vloži imetnik blagovne znamke EU.
2. Prijava za registracijo pravic iz odstavka 1 se ne šteje za vloženo, dokler ni plačana zahtevana pristojbina.

3. Vloga za registracijo licence lahko vsebuje zahtevo za vpis licence v register v eni ali več naslednjih kategorijah:

- (a) izključna licenca;
- (b) podlicenca, če licenco podeli pridobitelj licence, katerega licenca je vpisana v register;
- (c) licenca, omejena le na del blaga ali storitev, za katere je registrirana znamka;
- (d) licenca, omejena na del Unije;
- (e) začasna licenca.

V primeru zahteve za vpis licence kot licence iz točk (c), (d) in (e) prvega pododstavka se v prijavi za registracijo licence navedejo blago in storitve, del Unije in obdobje, za katere se podeli licenca.

4. Če niso izpolnjeni pogoji za registracijo, določeni v členih 22 do 25, v odstavkih 1 in 3 tega člena ter v drugih veljavnih pravilih, sprejetih v skladu s to uredbo, Urad uradno obvesti vložnika o pomanjkljivostih. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta prijavo za registracijo zavrne.

5. Odstavka 1 in 3 se smiselno uporabljata za prijave blagovnih znamk EU.

Člen 27

Posledice za tretje osebe

1. Pravna dejanja iz členov 20, 22 in 25 v zvezi z blagovno znamko EU učinkujejo proti tretjim osebam v vseh državah članicah šele po vpisu v register. Kljub vsemu pa imajo ta dejanja pred vpisom učinek proti tretjim osebam, ki so pridobile pravice na blagovni znamki po dnevu takega dejanja, so pa za dejanje vedele na dan pridobitve pravic.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, če oseba pridobi blagovno znamko EU ali pravico do blagovne znamke EU s prenosom celotnega podjetja ali s katerim koli drugim univerzalnim nasledstvom.

3. Posledice pravnih dejanj iz člena 23 proti tretjim osebam ureja zakon države članice, določen v skladu s členom 19.

4. Dokler ne začnejo veljati skupna pravila za države članice na področju stečaja, posledice stečaja za tretje stranke ali podobnega postopka ureja zakon države članice, v kateri je takšen postopek prvič začel v smislu nacionalnega prava ali konvencij, ki se uporabljajo na tem področju.

Člen 28

Uporaba blagovne znamke EU kot predmeta premoženja

Členi 19 do 27 se uporabljajo za prijave za blagovne znamke EU.

Člen 29

Postopek za izbris ali spremembo vpisa licenc in drugih pravic v registru

1. Registracija, ki se izvede po členu 26(1), se izbriše ali spremeni na zahtevo ene od zadevnih oseb.

2. V zahtevi se navedejo registracijska številka zadevne blagovne znamke EU in podrobnosti o pravici, za katero se zahteva izbris ali sprememba registracije.

3. Zahteva za izbris licence, stvarnopravne pravice ali izvršilnega ukrepa se ne šteje za vloženo, dokler ni plačana zahtevana pristojbina.

4. Zahtevi se priložijo dokazila o tem, da registrirana pravica ne obstaja več ali da imetnik licence ali druge pravice soglaša z izbrisom ali spremembo registracije.
5. Če zahteve za izbris ali spremembo registracije niso izpolnjene, Urad o pomanjkljivostih obvesti vložnika prijave. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, Urad zahtevo za izbris ali spremembo registracije zavrne.
6. Odstavki 1 do 5 tega člena se smiselno uporabljajo za vpise v zvezi s spisi po členu 26(5).

POGLAVJE III

POSTOPEK PRIDOBITVE BLAGOVNE ZNAMKE EU

ODDELEK 1

Vložitev prijav in zahteve, ki jim morajo ustrezati prijave

Člen 30

Vložitev prijav

1. Prijava blagovne znamke EU se vloži na Uradu.
2. Urad prijavitelju nemudoma izda potrdilo o prejemu, ki vsebuje vsaj številko spisa, prikaz, opis ali drugačno identifikacijo znamke, naravo in številko dokumentov ter datum njihovega prejema. To potrdilo o prejemu se lahko izda v elektronski obliki.

Člen 31

Zahteve, ki jim morajo ustrezati prijave

1. Prijava blagovne znamke EU vsebuje:
 - (a) zahtevo za registracijo blagovne znamke EU;
 - (b) podatke o identiteti prijavitelja;
 - (c) seznam blaga ali storitev, za katere je zahtevana registracija;
 - (d) prikaz blagovne znamke, ki ustreza zahtevam iz člena 4(b).
2. Ob prijavi blagovne znamke EU se plača pristojbina za prijavo za en razred blaga ali storitev in, kjer je to ustrezno, ena ali več pristojbin za vsak naslednji razred blaga in storitev, po potrebi pa tudi pristojbina za poizvedbo.
3. Poleg pogojev iz odstavkov 1 in 2 mora prijava blagovne znamke EU izpolnjevati tudi formalne pogoje iz te uredbe in izvedbenih aktov, sprejetih v skladu z njo. Če ti pogoji določajo, da se blagovna znamka prikaže elektronsko, lahko izvršni direktor določi formate in največjo velikost takšne elektronske datoteke.
4. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati prijava. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 32

Datum vložitve

Datum vložitve prijave blagovne znamke EU je datum, ko prijavitelj na Uradu predloži dokumente, ki vsebujejo informacije iz člena 31(1), pod pogojem, da se v enem mesecu po predložitvi navedenih dokumentov plača pristojbina za prijavo.

Člen 33

Določitev in razvrstitev blaga in storitev

1. Blago in storitve, v zvezi s katerimi je podana prijava za registracijo blagovne znamke, se razvrstijo po sistemu klasifikacije iz Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957 (v nadaljnjem besedilu: Nicejska klasifikacija).
2. Prijavitelj dovolj jasno in natančno opredeli blago in storitve, v zvezi s katerimi se zahteva varstvo blagovne znamke, da lahko pristojni organi in gospodarski subjekti že na tej podlagi določijo obseg zahtevanega varstva.
3. Za namene odstavka 2 se lahko uporabijo splošne označbe, vključene v naslove razredov Nicejske klasifikacije, ali drugi splošni izrazi, če so skladni s predpisanimi standardi jasnosti in natančnosti, določenimi v tem členu.
4. Urad zavrne prijavo, kar zadeva nejasne ali nenatančne označbe ali izraze, če prijavitelj v roku, ki ga v ta namen določi Urad, ne predlaga sprejemljivega besedila.
5. Če se uporabijo splošni izrazi, vključno s splošnimi označbami iz naslovov razredov Nicejske klasifikacije, se razlagajo, kot da vključujejo vse blago ali storitve, ki so jasno zajete z dobesednim pomenom označbe ali izraza. Uporaba takšnih izrazov ali označb se ne razlaga, kot da vključujejo zahtevo za blago ali storitve, ki jih ni mogoče tako razumeti.
6. Če prijavitelj zahteva registracijo za več kot en razred, razvrsti blago in storitve po razredih Nicejske klasifikacije, tako da je pred vsako skupino navedena številka razreda, v katerega ta skupina blaga ali storitev sodi, ter jih navede v vrstnem redu razredov.
7. Za blago in storitve, ki so razvrščeni v isti razred po Nicejski klasifikaciji, ne velja domneva, da so si podobni. Za blago in storitve, ki so razvrščeni v različne razrede po Nicejski klasifikaciji, ne velja domneva, da si niso podobni.
8. Imetniki blagovnih znamk EU, za katere je bila prijava vložena pred 22. junijem 2012 in so registrirane za celoten naslov razreda Nicejske klasifikacije, lahko izjavijo, da je bil njihov namen na dan vložitve zahtevati varstvo za blago ali storitve poleg blaga in storitev, zajetih v dobesednem pomenu naslova zadevnega razreda, pod pogojem, da so tako označeno blago ali storitve vključeni v abecedni seznam tega razreda Nicejske klasifikacije, ki velja na dan vložitve.

Izjava se vložijo na Uradu do 24. septembra 2016, v njej pa se jasno, natančno in podrobno navedejo blago in storitve, razen tistih, ki so jasno zajeti v dobesednem pomenu označb iz naslova razreda, prvotno zajetih v namenu imetnika. Urad sprejme ustrezne ukrepe za spremembo registra. Možnost podati izjavo v skladu s prvim pododstavkom tega odstavka ne posega v uporabo člena 18, člena 47(2), člena 58(1)(a) in člena 64(2).

Za blagovne znamke EU, za katere v roku iz drugega pododstavka ni predložena nobena izjava, velja, da po izteku tega roka zajemajo le blago ali storitve, ki so jasno zajete v dobesednem pomenu označb, vključenih v naslov zadevnega razreda.

9. Če se register spremeni, izključne pravice, podeljene z blagovno znamko EU, na podlagi člena 9 tretji osebi ne preprečujejo, da še naprej uporablja blagovno znamko v zvezi z blagom ali storitvami, če in kolikor:

- (a) se je blagovna znamka za to blago ali storitve začela uporabljati pred spremembo registra in
- (b) z uporabo blagovne znamke v zvezi s tem blagom ali storitvami niso bile kršene pravice imetnika na podlagi dobesednega pomena blaga in storitev, ki so bili v tistem času vpisani v registru.

Poleg tega sprememba seznama blaga ali storitev, vpisanih v registru, imetniku blagovne znamke EU ne daje pravice, da nasprotuje ali zahteva ugotovitev ničnosti poznejše blagovne znamke, če in kolikor:

- (a) se je poznejša blagovna znamka bodisi že uporabljala ali je bila prijava za registracijo blagovne znamke za blago ali storitve vložena pred spremembo registra in
- (b) z uporabo blagovne znamke v zvezi s tem blagom ali storitvami niso bile kršene ali se ne bi kršile pravice imetnika na podlagi dobesednega pomena blaga in storitev, ki so bili v tistem času vpisani v registru.

ODDELEK 2

Prednostna pravica

Člen 34

Prednostna pravica

1. Oseba, ki je pravilno vložila prijavo blagovne znamke v ali za katero koli državo članico Pariške konvencije ali Sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije, ali njegovi pravni nasledniki imajo ob vložitvi prijave blagovne znamke EU za isto blagovno znamko glede blaga ali storitev, ki so enake ali zajete v tistih, za katere je vložena prijava, prednostno pravico v obdobju šestih mesecev od dneva vložitve prve prijave.
2. Vsaka vložitev, enakovredna redni nacionalni vložitvi v skladu z nacionalnim pravom države, v kateri je bila opravljena, ali vložitev po bilateralnih ali multilateralnih sporazumih, vzpostavi prednostno pravico.
3. Redna nacionalna vložitev pomeni vsako vložitev, ki zadostuje za določitev dneva, na katerega je bila prijava vložena, ne glede na to, kako je bila rešena.
4. Poznejša prijava blagovne znamke, ki je bila predmet prejšnje prve prijave za isto blago ali storitve in ki se vloži v ali v zvezi z isto državo, se šteje kot prva prijava za določanje prednosti, ob pogoju, da se na dan vložitve naslednje prijave prejšnja prijava umakne, opusti ali zavrne, ne da bi jo odprli za javnost in ne da bi ostale kake pravice, in ki ni bila osnova za zahtevo za priznanje prednostne pravice. Prejšnja prijava po tem ne sme biti več osnova za zahtevo za priznanje prednostne pravice.
5. Če je bila prijava prvič vložena v državi, ki ni članica Pariške konvencije ali Sporazuma o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije, se odstavki 1 do 4 uporabljajo le, kolikor ta država v skladu z objavljenimi ugotovitvami na podlagi prve vložitve zahteve pri Uradu in v skladu s pogoji, enakimi kot v tej uredbi, prizna prednostno pravico z enakovrednim učinkom. Izvršni direktor po potrebi od Komisije zahteva, da preuči, ali je treba preveriti, ali država v smislu prvega stavka priznava navedeno vzajemnost pri obravnavi. Če Komisija ugotovi, da se vzajemnost pri obravnavi v skladu s prvim stavkom priznava, o tem objavi sporočilo v *Uradnem listu Evropske unije*.
6. Odstavek 5 se uporablja od dneva objave sporočila o priznavanju vzajemnosti pri obravnavi v *Uradnem listu Evropske unije*, razen če je v sporočilu naveden zgodnejši datum začetka uporabe. Uporabljati se preneha z dnem, ko Komisija v *Uradnem listu Evropske unije* objavi sporočilo, da vzajemnost pri obravnavi ni več priznana, razen če je v sporočilu naveden zgodnejši datum začetka uporabe.
7. Sporočila iz odstavkov 5 in 6 se objavijo tudi v Uradnem listu Urada.

Člen 35

Zahteva za priznanje prednostne pravice

1. Zahteve za priznanje prednostne pravice se vložijo skupaj s prijavo blagovne znamke EU in vključujejo datum, številko in državo prejšnje prijave. Dokumentacija v podporo zahtevi za priznanje prednostne pravice se predloži v treh mesecih po datumu vložitve.
2. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo dokumentacijo, ki jo je treba predložiti ob zahtevi za priznanje prednostne pravice prejšnje prijave v skladu z odstavkom 1 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).
3. Izvršni direktor lahko določi, da sme prijavitelj med dokumentacijo v podporo zahtevi za priznanje prednostne pravice predložiti manj dokazil, kot je zahtevano v specifikacijah, sprejetih v skladu z odstavkom 2, če lahko Urad te informacije pridobi iz drugih virov.

Člen 36

Učinek prednostne pravice

Prednostna pravica učinkuje tako, da se za datum prednosti šteje datum vložitve prijave blagovne znamke EU pri ugotavljanju, katere pravice so prejšnje.

Člen 37

Enakovrednost vloge pri Uniji in vloge pri državi

Vložitev prijave blagovne znamke EU, ki ima določen datum vložitve, je v vseh državah članicah enakovredna pravilni nacionalni vlogi ob upoštevanju prednosti prijave blagovne znamke EU.

ODDELEK 3

Razstavna prednostna pravica

Člen 38

Razstavna prednostna pravica

1. Če je prijavitelj blagovne znamke EU razstavil blago ali storitve z blagovno znamko, za katero je vložil prijavo, na uradni ali uradno priznani mednarodni razstavi po Konvenciji o mednarodnih razstavah, podpisani 22. novembra 1928 v Parizu in zadnjič revidirani 30. novembra 1972, lahko, če vloži prijavo v šestih mesecih od prvega dne razstavitve blaga ali storitev pod blagovno znamko, ki jo je prijavil, zahteva prednostno pravico od tega dne v smislu člena 36. Zahteva za priznanje prednostne pravice se vloži skupaj s prijavo blagovne znamke EU.
2. Prijavitelj, ki želi zahtevati priznanje prednostne pravice v skladu z odstavkom 1, predloži dokazila o razstavi blaga ali storitev pod blagovno znamko, za katero je vložil prijavo, v treh mesecih po datumu vložitve prijave.
3. Razstavna prednostna pravica, priznana v državi članici ali tretji državi, ne podaljša obdobja prednostne pravice, določenega v členu 34.
4. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo vrsto in podrobnosti v zvezi z dokazili, ki jih je treba predložiti ob zahtevi za priznanje razstavne prednostne pravice v skladu z odstavkom 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

ODDELEK 4

Prednost starejše nacionalne blagovne znamke

Člen 39

Zahteva po prednosti starejše nacionalne blagovne znamke pri vložitvi prijave za blagovno znamko EU ali naknadno po prijavi

1. Imetnik prejšnje blagovne znamke, registrirane v državi članici, vključno z blagovno znamko, registrirano v državah Beneluxa ali po mednarodnih sporazumih in z učinkom v državah članicah, ki zahteva za enako blagovno znamko, enako blagovni znamki EU, za blago ali storitve, ki so enake ali del tistih, za katere je bila registrirana prejšnja blagovna znamka, lahko za blagovno znamko EU zahteva prednost glede na prejšnjo blagovno znamko za državo članico, v kateri ali za katero je registrirana.
2. Zahteva po prednosti starejše blagovne znamke se vloži skupaj s prijavo blagovne znamke EU ali v dveh mesecih po datumu vložitve prijave ter vključuje državo članico ali države članice, v katerih ali za katere je znamka registrirana, številko in datum vložitve zadevne registracije ter blago in storitve, za katere je znamka registrirana. Če se v prijavi zahteva prednost starejše blagovne znamke za eno ali več prejšnjih registriranih blagovnih znamk, se dokumentacija v podporo zahtevi po prednosti starejše blagovne znamke predloži v treh mesecih po datumu vložitve. Če želi prijavitelj zahtevati prednost starejše blagovne znamke po vložitvi prijave, se dokumentacija v podporo zahtevi po prednosti starejše blagovne znamke predloži Uradu v treh mesecih po prejemu zahteve po prednosti starejše blagovne znamke.

3. Edini učinek prednosti po tej uredbi je ta, da če se imetnik blagovne znamke EU odpove prejšnji blagovni znamki ali dopusti, da njena registracija poteče, se šteje, da ima še naprej iste pravice, kot bi jih imel, če bi bila prejšnja blagovna znamka še naprej registrirana.
4. Zahteva po prednosti starejše blagovne znamke EU zapade, če je bila prejšnja blagovna znamka, za katero se zahteva prednost starejše blagovne znamke, razglašena za nično ali razveljavljena. Če je prejšnja blagovna znamka razveljavljena, prednost starejše blagovne znamke zapade, če začne razveljavitev učinkovati pred datumom vložitve ali datumom priznanja prednostne pravice blagovne znamke EU.
5. Urad obvesti Urad Beneluksa za intelektualno lastnino ali glavni urad za industrijsko lastnino zadevne države članice o dejanski zahtevi po prednosti starejše blagovne znamke.
6. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo vrsto dokumentacije, ki jo je treba predložiti ob zahtevi po prednosti starejše nacionalne blagovne znamke ali blagovne znamke, registrirane na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v državi članici v skladu z odstavkom 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).
7. Izvršni direktor lahko določi, da sme prijavitelj med dokumentacijo v podporo zahtevi po prednosti starejše blagovne znamke predložiti manj dokazil, kot je zahtevano v specifikacijah, sprejetih v skladu z odstavkom 6, če lahko Urad te informacije pridobi iz drugih virov.

Člen 40

Zahteva prednosti nacionalne blagovne znamke po registraciji blagovne znamke EU

1. Imetnik blagovne znamke EU, ki je imetnik starejše enake blagovne znamke, registrirane v državi članici, vključno z državami Beneluksa, ali starejše enake blagovne znamke z mednarodno registracijo, veljavno v državi članici, za blago ali storitve, enake blagu ali storitvam, za katere je bila registrirana starejša blagovna znamka ali je bila v njih zajeta, lahko zahteva prednost starejše blagovne znamke za državo članico, v kateri ali za katero je bila registrirana.
2. Zahteve po prednosti starejše blagovne znamke, vložene v skladu z odstavkom 1 tega člena, vključujejo registracijsko številko blagovne znamke EU, ime in naslov imetnika, državo članico ali države članice, v katerih ali za katere je prejšnja znamka registrirana, številko in datum vložitve zadevne registracije, blago in storitve, za katere je znamka registrirana in za katere se zahteva prednost starejše blagovne znamke, skupaj z dokazno dokumentacijo v skladu s pravili, sprejetimi po členu 39(6).
3. Če zahteve, ki urejajo zahtevo po prednosti starejše blagovne znamke, niso izpolnjene, Urad o pomanjkljivostih obvesti imetnika blagovne znamke EU. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zahtevo zavrne.
4. Uporablja se člen 39(3), (4), (5) in (7).

POGLAVJE IV

POSTOPEK REGISTRACIJE

ODDELEK 1

Preizkus prijav

Člen 41

Preizkus izpolnjevanja zahtev za prijavo

1. Urad preveri:
 - (a) ali prijava blagovne znamke EU ustreza zahtevam o datumu vložitve prijave v skladu s členom 32;
 - (b) ali prijava blagovne znamke EU izpolnjuje pogoje in ustreza zahtevam iz člena 31(3);
 - (c) če je to ustrezno, ali so bile pristojbine glede na tip blaga plačane v določenem roku.

2. Če prijava blagovne znamke EU ne ustreza zahtevam iz odstavka 1, Urad od prijavitelja zahteva, da v dveh mesecih po prejemu uradnega obvestila odpravi pomanjkljivosti ali plača pristojbine.
3. Če se v tem roku pomanjkljivosti ne odpravijo ali pristojbine ne plačajo v skladu z odstavkom 1(a), se prijava ne obravnava kot prijava blagovne znamke EU. Če prijavitelj ravna po zahtevi Urada, Urad kot datum vložitve prijave šteje datum, ko so odpravljene pomanjkljivosti ali je poravnana pristojbina.
4. Če se pomanjkljivosti po odstavku 1(b) ne odpravijo v določenem roku, Urad prijavo zavrže.
5. Če se pristojbina po odstavku 1(c) ne plača v določenem roku, se prijava šteje za umaknjeno, razen če je jasno, katere tipe blaga ali storitev naj bi plačani znesek pokrival. Če ni drugih meril za določitev, kateri razredi naj bi bili zajeti, Urad obravnava razrede po vrstnem redu klasifikacije. Prijava velja za umaknjeno za tiste razrede, za katere razredne pristojbine niso bile plačane ali niso bile plačane v celoti.
6. Če niso izpolnjene zahteve v zvezi z zahtevo po priznanju prednostne pravice, ima to za posledico izgubo prednostne pravice.
7. Če niso izpolnjene zahteve v zvezi z zahtevo po prednosti prejšnje nacionalne blagovne znamke, ima to za posledico izgubo te pravice za prijavo.
8. Če se neizpolnjevanje zahtev iz odstavka 1(b) in (c) nanaša le na del blaga ali storitev, Urad zavrne prijavo ali se odvzame prednostna pravica ali pravica prednosti starejše blagovne znamke, vendar le za zadevno blago in storitve.

Člen 42

Preverjanje absolutnih razlogov za zavrnitev

1. Če blagovna znamka po členu 7 ne more biti registrirana za del ali celotno blago ali storitve, ki jih zajema prijava blagovne znamke EU, se prijava za to blago ali storitve zavrne.
2. Prijava se ne zavrne, dokler prijavitelj ni imel možnosti, da prijavo umakne ali spremeni ali predloži pripombe. Urad v ta namen prijavitelja uradno obvesti o razlogih za zavrnitev registracije, pri čemer določi rok, v katerem lahko prijavitelj umakne ali spremeni prijavo ali predloži pripombe. Če prijavitelj ne odpravi razlogov za zavrnitev registracije, Urad registracijo v celoti ali deloma zavrne.

ODDELEK 2

Poizvedba

Člen 43

Poročilo o poizvedbi

1. Urad na zahtevo prijavitelja blagovne znamke EU ob vložitvi prijave pripravi poročilo o poizvedbi na ravni Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: poročilo o poizvedbi na ravni EU), v katerem navede prejšnje blagovne znamke EU ali prijave za blagovne znamke EU, ki jih je odkril in jih je po členu 8 mogoče navesti kot razlog zoper registracijo blagovne znamke EU, za katero je vložena prijava.
2. Če prijavitelj ob vložitvi prijave blagovne znamke EU zahteva, da glavni uradi držav članic za industrijsko lastnino pripravijo poročila o poizvedbi, in hkrati v roku za plačilo pristojbine za prijavo plača ustrezno pristojbino za poizvedbo, Urad nemudoma pošlje izvod prijave blagovne znamke EU glavnim uradom za industrijsko lastnino v vsaki državi članici, ki je Urad obvestila o svoji odločitvi, da bo v zvezi s prijavi za blagovne znamke EU opravila poizvedbe v lastnem registru blagovnih znamk.

3. Vsi glavni uradi držav članic za industrijsko lastnino iz odstavka 2 pošljejo poročilo o poizvedbi, v katerem bodisi navedejo vse prejšnje nacionalne blagovne znamke, prijave za nacionalne blagovne znamke ali blagovne znamke, registrirane na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v zadevni državi članici ali državah članicah, ki so jih odkrili in jih je po členu 8 mogoče navesti kot razlog zoper registracijo blagovne znamke EU, za katero je bila vložena prijava, bodisi navedejo, da s poizvedbo niso odkrili nobenih takšnih pravic.
4. Urad po posvetovanju z upravnim odborom iz člena 153 (v nadaljnjem besedilu: upravni odbor) določi vsebino in podrobno ureditev za poročila.
5. Urad vsakemu centralnemu uradu za industrijsko lastnino plača določen znesek za vsako poročilo o poizvedbi v skladu z odstavkom 3. Znesek, ki je za vse urade enak, določi proračunski odbor s sklepom, ki ga sprejme s tričetrtinsko večino predstavnikov držav članic.
6. Urad pošlje prijavitelju za blagovno znamko EU zahtevano poročilo o poizvedbi na ravni EU in vsa zahtevana poročila o nacionalnih poizvedbah, ki jih je prejel.
7. Ob objavi prijave blagovne znamke EU Urad obvesti imetnike vseh prejšnjih blagovnih znamk EU ali vlagatelje vseh prejšnjih prijav za blagovne znamke EU, navedenih v poročilu o poizvedbi na ravni EU v zvezi z objavo prijav blagovne znamke EU. To stori ne glede na to, ali je prijavitelj zahteval poročilo o poizvedbi na ravni EU, razen če je imetnik prejšnje registracije ali prijave zahteval, da se mu uradno obvestilo ne pošlje.

ODDELEK 3

Objava prijave

Člen 44

Objava prijave

1. Če so pri prijavi blagovne znamke EU izpolnjeni obvezni pogoji, se prijava objavi za namene člena 46, če ni bila zavrnjena v skladu s členom 42. Prijava se objavi brez poseganja v informacije, ki so že bile dane javnosti na voljo na drugačen način, in sicer v skladu s to uredbo ali akti, sprejetimi v skladu s to uredbo.
2. Če se prijava po objavi zavrne v skladu s členom 42, se odločitev o zavrnitvi objavi, ko postane dokončna.
3. Če je v objavi prijave napaka, ki jo je mogoče pripisati Uradu, Urad to napako popravi na lastno pobudo ali na zahtevo prijavitelja ter popravek objavi.

Pravila, sprejeta v skladu s členom 49(3), se smiselno uporabljajo, če popravek zahteva prijavitelj.

4. Če se popravek nanaša na seznam blaga ali storitev ali prikaz znamke, se prav tako uporabi člen 46(2).
5. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati objava prijave. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

ODDELEK 4

Pripombe tretjih oseb in ugovor

Člen 45

Pripombe tretjih oseb

1. Katera koli fizična ali pravna oseba in katera koli skupina ali organ, ki zastopa izdelovalce, proizvajalce, izvajalce storitev, trgovce ali potrošnike, lahko Uradu sporoči pisne pripombe, v katerih navede razloge, zaradi katerih se blagovna znamka v skladu s členoma 5 in 7 po uradni dolžnosti ne bi smela registrirati.

Osebe in skupine ali organi iz prvega pododstavka niso stranke v postopku pred Uradom.

2. Pripombe tretjih oseb se predložijo pred iztekom roka za ugovor ali, če je bil ugovor zoper blagovno znamko že vložen, pred sprejetjem dokončne odločbe o ugovoru.
3. Predložitev iz odstavka 1 ne posega v pravico Urada, da kadar koli pred registracijo na lastno pobudo ponovno preizkusi absolutne razloge za zavrnitev, če je to ustrezno.
4. Pripombe iz odstavka 1 se sporočijo prijavitelju, ki lahko nanje odgovori.

Člen 46

Ugovor

1. V treh mesecih od datuma objave prijave blagovne znamke EU lahko vložijo pisni ugovor zoper registracijo blagovne znamke, ki temelji na tem, da blagovna znamka ne more biti registrirana po členu 8:
 - (a) imetniki prejšnje blagovne znamke iz člena 8(2), pa tudi imetniki licenc, ki jih pooblastijo imetniki teh znamk, v zvezi s členom 8(1) in (5);
 - (b) imetniki znamk iz člena 8(3);
 - (c) imetniki prejšnjih blagovnih znamk ali znakov iz člena 8(4) in osebe, ki imajo po zadevnem nacionalnem pravu pooblastilo za izvrševanje teh pravic;
 - (d) osebe, ki imajo po zadevni zakonodaji Unije ali nacionalnem pravu pooblastilo za izvrševanje pravic iz člena 8(6).
2. Ugovor zoper registracijo te blagovne znamke se lahko vloži, v skladu s pogoji iz odstavka 1, tudi v primeru objave spremenjene prijave v skladu z drugim stavkom člena 49(2).
3. Ugovor se pripravi v pisni obliki in vsebuje razloge, na katerih temelji. Zanj velja, da je ustrezno vložen, šele po plačilu pristojbine za ugovor.
4. V roku, ki ga določi Urad, lahko vložnik ugovora v podporo svoji zadevi predloži dejstva, dokaze in navedbe.

Člen 47

Preizkus ugovora

1. Pri preizkusu ugovora Urad pozove stranke, kolikokrat je to potrebno, da vložijo pripombe v roku, ki ga določi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.
2. Če tako zahteva prijavitelj, imetnik prejšnje blagovne znamke EU, ki je vložil ugovor, priskrbi dokaz o tem, da se je v obdobju petih let pred datumom vložitve ali datumom prijave za prednostno pravico blagovne znamke EU prejšnja blagovna znamka EU resno in dejansko uporabljala v Uniji za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik navaja kot razlog za ugovor, ali pa da obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo, pod pogojem, da je bila prejšnja blagovna znamka EU na ta dan registrirana najmanj pet let. Če ni ustreznih dokazov, se ugovor zavrne. Če se je prejšnja blagovna znamka EU uporabljala le za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, za namene preizkusa ugovora velja, da je registrirana le za ta del blaga ali storitev.
3. Odstavek 2 se uporabi za prejšnje nacionalne blagovne znamke iz člena 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna blagovna znamka varovana, zamenja z uporabo v Uniji.
4. Urad lahko, če se mu to zdi ustrezno, pozove stranke k poravnavi.

5. Če preizkus ugovora pokaže, da blagovna znamka ne more biti registrirana za del ali za vse blago ali storitve, za katero je bila vložena prijava blagovne znamke EU, se prijava zavrne za tisto blago ali storitve. V nasprotnem primeru se ugovor zavrne.

6. Odločitev o zavrnitvi prijave se objavi, ko postane dokončna.

Člen 48

Prenos pooblastil

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti postopka za vložitev in preizkus ugovora iz členov 46 in 47.

ODDELEK 5

Umik, zožitev, sprememba in delitev prijave

Člen 49

Umik, zožitev in sprememba prijave

1. Prijavitelj lahko kadar koli umakne prijavo za blagovno znamko EU ali zoži seznam blaga ali storitev, ki jih ta vsebuje. Če je bila prijava že objavljena, se objavi tudi umik ali zožitev.

2. Sicer se prijava blagovne znamke EU lahko spreminja na zahtevo prijavitelja le, če gre za popravek imena in naslova prijavitelja, napake v besedilu ali pri kopiranju ali očitne napake, pod pogojem, da tak popravek bistveno ne spremeni blagovne znamke ali razširi seznama blaga ali storitev. Če spremembe vplivajo na prikaz blagovne znamke ali seznam blaga ali storitev, do njih pa pride po objavi prijave, se prijava blagovne znamke objavi s spremembami.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti postopka za spremembo prijave.

Člen 50

Delitev prijave

1. Prijavitelj sme prijavo razdeliti, tako da izjavi, da bodo nekatere vrste blaga ali storitev, vključene v osnovno prijavo, predmet ene ali več prijav, ki so nastale iz delitve. Blago ali storitve v prijavi, ki nastane iz delitve, se ne smejo prekrivati z blagom ali storitvami, ki ostanejo v osnovni prijavi, ali tistimi, ki so vključene v prijave, nastale iz delitve.

2. Izjava o delitvi ni sprejemljiva:

(a) če je bil zoper osnovno prijavo vložen ugovor in prijava, ki nastane iz delitve, povzroči delitev med vrstami blaga ali storitev, ki so predmet ugovora, dokler odločba oddelka za ugovore ni dokončna ali pa se postopek ugovora drugače dokončno zaključí;

(b) dokler Urad ne prizna datuma vložitve iz člena 32 in med obdobjem za ugovor iz člena 46(1).

3. Za izjavo o delitvi je treba plačati pristojbino. Dokler se pristojbina ne plača, se izjava ne šteje za vloženo.

4. Če Urad meni, da zahteve iz odstavka 1, in pravila, sprejeta v skladu z odstavkom 9(a), niso izpolnjena, prijavitelja pozove, da v roku, ki ga določi Urad, odpravi pomanjkljivosti. Če pomanjkljivosti niso odpravljene pred pretekom tega roka, Urad izjavo o delitvi zavrne.

5. Delitev začne veljati na dan, ko je vpisana v spisu Urada o osnovni prijavi.
6. Šteje se, da so se vse predložene zahteve in prijave ter vse pristojbine, plačane za osnovno prijavo pred dnem, ko Urad prejme izjavo o delitvi, predložile ali plačale tudi za prijavo ali prijave, ki nastanejo iz delitve. Pristojbine za osnovno prijavo, ki so se ustrezno plačale pred dnem prejema izjave o delitvi, se ne povrnejo.
7. Prijava, ki nastane iz delitve, ohrani datum vložitve ter vse datume prednostne pravice in datum prednosti osnovne prijave.
8. Če se izjava o delitvi nanaša na prijavo, ki je že bila objavljena v skladu s členom 44, se delitev objavi. Prijava, ki nastane iz delitve, se objavi. Z objavo ne začne teči nov rok za vložitev ugovora.
9. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:
 - (a) podrobnosti, ki jih mora vsebovati izjava o delitvi prijave v skladu z odstavkom 1;
 - (b) podrobnosti o tem, kako obdelati izjavo o delitvi prijave, pri čemer je treba zagotoviti, da se za prijavo, ki nastane iz delitve, pripravi ločen spis, vključno z novo številko prijave;
 - (c) podrobnosti, ki jih mora vsebovati objava prijave, ki nastane iz delitve, v skladu z odstavkom 8.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

ODDELEK 6

Registracija

Člen 51

Registracija

1. Če prijava ustreza zahtevam iz te uredbe in če v roku iz člena 46(1) ni vložen ugovor ali če je bil vloženi ugovor dokončno rešen z umikom, zavrnitvijo ali kako drugače, se blagovna znamka in podrobnosti iz člena 111(2) zabeležijo v registru. Registracija se objavi.
2. Urad izda potrdilo o registraciji. Potrdilo se lahko izda v elektronski obliki. Proti plačilu pristojbine Urad zagotovi overjene ali neoverjene izvode potrdila, če se ti izvodi izdajo drugače kot v elektronski obliki.
3. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati potrdilo o registraciji iz odstavka 2 tega člena, in njegovo obliko. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

POGLAVJE V

TRAJANJE, PODALJŠANJE, SPREMEMBA IN DELITEV BLAGOVNIH ZNAMK EU

Člen 52

Trajanje registracije

Blagovne znamke EU se registrirajo za obdobje desetih let od datuma vložitve prijave. Registracija se lahko podaljša v skladu s členom 53 za nadaljnja desetletna obdobja.

Člen 53

Podaljšanje

1. Registracija blagovne znamke EU se podaljša na zahtevo imetnika blagovne znamke EU ali katere koli osebe, ki jo imetnik izrecno pooblasti, pod pogojem, da so pristojbine plačane.

2. Urad obvesti imetnika blagovne znamke EU in vse osebe z registrirano pravico na blagovni znamki EU o poteku trajanja registracije najmanj šest mesecev pred potekom. Če se ti podatki ne preskrbijo, Urad ni odgovoren, hkrati pa to ne vpliva na potek trajanja registracije.

3. Zahteva za podaljšanje se predloži v šestih mesecih pred iztekom registracije. V tem roku se plača tudi osnovna pristojbina za podaljšanje in, kjer je to ustrezno, ena ali več pristojbin za vsak naslednji razred blaga ali storitev. Če se to ne zgodi, se zahteva lahko vložijo in pristojbine plačajo v nadaljnjih šestih mesecih po izteku registracije, vendar je treba v tem podaljšanem roku plačati dodatno pristojbino za pozno plačilo pristojbine za podaljšanje ali pozno predložitev zahteve za podaljšanje.

4. Zahteva za podaljšanje vsebuje:

(a) ime osebe, ki zahteva podaljšanje;

(b) registracijsko številko blagovne znamke EU, za katero se zahteva podaljšanje;

(c) če se podaljšanje zahteva le za del registriranega blaga in storitev, navedbo tistih razredov ali tistega blaga in storitev, za katere se zahteva podaljšanje, ali tistih razredov ali tistega blaga in storitev, za katere se podaljšanje ne zahteva, navedenih v skupinah po razredih Nicejske klasifikacije, pri čemer je pred vsako skupino navedena številka razreda te klasifikacije, v katerega spada ta skupina blaga ali storitev, razvrstitev pa poteka v vrstnem redu razredov te klasifikacije.

Zahteva za podaljšanje velja za vloženo, če je opravljeno plačilo iz odstavka 3 in so pri tem navedene vse potrebne informacije, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti namen plačila.

5. Če se vložijo prijava ali plača pristojbina le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana blagovna znamka EU, se registracija podaljša le za to blago ali storitve. Če plačane pristojbine ne zadoščajo za kritje vseh razredov blaga in storitev, za katere se zahteva podaljšanje, se registracija podaljša, če je jasno, kateri razred ali razredi naj bi se pokrili. Če ni drugih meril, Urad upošteva razrede po vrstnem redu klasifikacije.

6. Podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi dnevu, na katerega se izteče obstoječa registracija. Podaljšanje se registrira.

7. Če je zahteva za podaljšanje vložena v rokih iz odstavka 3, drugi pogoji za podaljšanje iz tega člena pa niso izpolnjeni, Urad obvesti prijavitelja o ugotovljenih pomanjkljivostih.

8. Če zahteva za podaljšanje ni vložena ali je vložena po izteku roka iz odstavka 3 ali če pristojbine niso plačane ali so plačane šele po izteku zadevnega roka ali če v tem roku niso odpravljene pomanjkljivosti iz odstavka 7, Urad odloči, da je registracija potekla in o tem uradno obvesti imetnika blagovne znamke EU. Ko odločitev postane dokončna, Urad znamko izbrisi iz registra. Izbris začne učinkovati dan po izteku obstoječe registracije. Če so pristojbine za podaljšanje plačane, registracija pa se ne podaljša, se te pristojbine povrnejo.

9. Enotna zahteva za podaljšanje se lahko predloži za dva ali več znamk proti plačilu zahtevanih pristojbin za vsako znamko, če so v vseh primerih imetniki ali zastopniki isti.

Člen 54

Sprememba

1. Blagovna znamka EU se v registru ne spreminja v obdobju trajanja registracije ali njenega podaljšanja.

2. Ne glede na to pa se lahko, če blagovna znamka EU vsebuje ime in naslov imetnika, vsako spremembo, ki bistveno ne prizadene identitete blagovne znamke, kot je prvotno registrirana, registrira na zahtevo imetnika.

3. Zahteva za spremembo vsebuje element znamke, ki naj bi se spremenil, in ta element v spremenjeni različici.

Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati zahteva za spremembo. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

4. Dokler zahtevana pristojbina ni plačana, velja, da zahteva ni bila vložena. Če pristojbina ni plačana ali ni plačana v celoti, Urad o tem ustrezno obvesti vložnika zahteve. Za vpis spremembe istega elementa pri dveh ali več registracijah istega imetnika se lahko vloži le ena zahteva. Zahtevana pristojbina se plača za vsako registracijo, ki naj bi se spremenila. Če zahteve, ki urejajo spremembo registracije, niso izpolnjene, Urad o pomanjkljivostih obvesti vložnika zahteve. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zahtevo zavrne.

5. Objava registracije spremembe vsebuje prikaz blagovne znamke EU, kakor je bila spremenjena. Tretje osebe, na pravice katerih bi sprememba lahko vplivala, lahko registracijo spremembe izpodbijajo v treh mesecih po objavi. Za objavo registracije spremembe se uporabljajo člena 46 in 47 ter pravila, sprejeta na podlagi člena 48.

Člen 55

Sprememba imena ali naslova

1. Sprememba imena ali naslova imetnika blagovne znamke EU, pri kateri ne gre za spremembo blagovne znamke EU v skladu s členom 54(2) in ki ni posledica celotnega ali delnega prenosa blagovne znamke EU, se na zahtevo imetnika vpiše v register.

Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati zahteva za spremembo imena ali naslova v skladu s prvim pododstavkom. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

2. Za spremembo imena ali naslova pri dveh ali več registracijah istega imetnika se lahko predloži le ena zahteva.

3. Če zahteve, ki urejajo beleženje spremembe, niso izpolnjene, Urad o pomanjkljivostih obvesti imetnika blagovne znamke EU. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zahtevo zavrne.

4. Odstavki 1, 2 in 3 se uporabljajo tudi za spremembo imena ali naslova registriranega zastopnika.

5. Odstavki 1 do 4 se uporabljajo za prijave blagovnih znamk EU. Sprememba se vpiše v evidenco spisov, ki jo vodi Urad v zvezi s prijavi blagovnih znamk EU.

Člen 56

Delitev registracije

1. Imetnik blagovne znamke EU sme registracijo razdeliti z izjavo, da bodo nekatere vrste blaga ali storitev, vključene v osnovno registracijo, predmet ene ali več registracij, ki so nastale iz delitve. Blago ali storitve v registraciji, ki nastane iz delitve, se ne smejo prekrivati z blagom ali storitvami, ki ostanejo v osnovni registraciji, ali s tistimi, ki so vključene v druge registracije, nastale iz delitve.

2. Izjava o delitvi se ne sprejme:

- (a) če je bila zoper osnovno registracijo vložena zahteva za razveljavitev pravic ali zahteva za ugotovitev ničnosti in izjava o delitvi povzroči delitev med vrstami blaga ali storitev, ki so predmet zahteve za razveljavitev pravic ali zahteve za ugotovitev ničnosti, dokler odločba oddelka za izbris ni dokončna ali pa se postopek dokončno zaključí drugače;
- (b) če je bila v sporu pred sodiščem za blagovne znamke EU vložena nasprotna tožba za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti in izjava o delitvi povzroči delitev med vrstami blaga ali storitev, ki so predmet nasprotne tožbe, dokler se na podlagi člena 128(6) sodba sodišča za blagovne znamke EU ne vpiše v register.

3. Če zahteve iz odstavka 1 in na podlagi izvedbenih aktov iz odstavka 8 niso izpolnjene ali če se seznam blaga in storitev, ki sestavlja registracijo, ki izhaja iz delitve, prekriva z blagom in storitvami, ki ostanejo v prvotni registraciji, Urad pozove imetnika blagovne znamke Evropske unije, da odpravi pomanjkljivosti v roku, ki mu ga določi. Če pomanjkljivosti niso odpravljene pred iztekom teh rokov, Urad izjavo o delitvi zavrne.
4. Za izjavo o delitvi je treba plačati pristojbino. Dokler se pristojbina ne plača, izjava ne šteje za vloženo.
5. Delitev začne veljati na dan vpisa v register.
6. Šteje se, da so se vse predložene zahteve in prijave ter vse pristojbine, plačane za osnovno registracijo pred dnem, ko Urad prejme izjavo o delitvi, predložile ali plačale tudi za registracijo ali registracije, ki so nastale po delitvi. Pristojbine za osnovno registracijo, ki so se ustrezno plačale pred dnem prejema izjave o delitvi, se ne povrnejo.
7. Registracija, ki nastane po delitvi, ohrani datum vložitve ter vse datume prednostne pravice in datum prednosti starejše osnovne registracije.
8. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:
 - (a) podrobnosti, ki jih mora vsebovati izjava o delitvi registracije v skladu z odstavkom 1;
 - (b) podrobnosti o tem, kako obdelati izjavo o delitvi registracije, pri čemer je treba zagotoviti, da se za registracijo, ki izhaja iz delitve, pripravi ločen spis, pa tudi nova registracijska številka.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

POGLAVJE VI

ODPOVED, RAZVELJAVITEV IN NIČNOST

ODDELEK 1

Odpoved

Člen 57

Odpoved

1. Blagovni znamki EU se lahko imetnik odpove za vse ali le nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana.
2. Odpoved Uradu pisno prijavi imetnik blagovne znamke. Dokler se ne vpiše v register, nima učinka. Veljavnost odpovedi blagovne znamke EU, ki je bila Uradu prijavljena po predložitvi zahteve za razveljavitev te blagovne znamke v skladu s členom 63(1), je odvisna od končne zavrnitve ali umika zahteve za razveljavitev.
3. Odpoved se vpiše le s soglasjem imetnika pravice, ki je povezana z blagovno znamko EU in je vpisana v registru. Če je licenca vpisana v register, se odpoved v register vpiše le, če imetnik blagovne znamke EU dokaže, da je pridobitelj licence obvestil o svoji nameri o odpovedi. Vpis odpovedi se opravi tri mesece po datumu, na katerega imetnik Uradu dokaže, da je pridobitelj licence obvestil o nameri o odpovedi, ali pred iztekom tega roka, če prijavitelj dokaže, da pridobitelj licence soglaša z odpovedjo.
4. Če zahteve za odpoved niso izpolnjene, Urad vložnika izjave obvesti o pomanjkljivostih. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zavrne vpis odpovedi v register.
5. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati izjava o odpovedi v skladu z odstavkom 2 tega člena, in vrsto dokumentacije, potrebne za pridobitev soglasja tretje osebe v skladu z odstavkom 3 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

ODDELEK 2

Razlogi za razveljavitev

Člen 58

Razlogi za razveljavitev

1. Pravice imetnika blagovne znamke EU se razveljavijo na podlagi zahteve pri Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic:
 - (a) če se v neprekinjenem obdobju petih let blagovna znamka ni resno in dejansko uporabljala v Uniji za označevanje blaga ali storitev, za katere je registrirana, in za neuporabo ne obstajajo upravičeni razlogi; vendar pa nihče ne more zahtevati, naj se imetnikove pravice na blagovni znamki razveljavijo, če je imetnik v obdobju med iztekom petletnega obdobja in vložitevjo zahteve ali nasprotne tožbe začel ali ponovno začel resno in dejansko uporabljati blagovno znamko EU; začetek ponovne uporabe v obdobju treh mesecev pred vložitevjo zahteve ali nasprotne tožbe, ki se je začelo najkasneje ob izteku neprekinjenega obdobja petih let neuporabe, pa se ne upošteva, če do priprav na uporabo ali ponovno uporabo pride šele potem, ko imetnik spozna, da lahko kdo vloži zahtevo za razveljavitev ali nasprotno tožbo;
 - (b) če je blagovna znamka zaradi dejanj ali opustitev imetnika v gospodarskem prometu postala obča oznaka za proizvod ali storitve, za katere je registrirana;
 - (c) če zaradi uporabe blagovne znamke s strani imetnika ali z njegovim soglasjem za blago ali storitve, za katere je registrirana, obstaja verjetnost zmede v javnosti, zlasti glede narave, kakovosti ali geografskega izvora tega blaga ali storitev.
2. Če razlogi za razveljavitev pravic obstajajo le za nekatere vrste blaga ali storitev, za katere je registrirana blagovna znamka EU, se pravice imetnika razveljavijo le za te vrste blaga in storitev.

ODDELEK 3

Razlogi za ničnost

Člen 59

Absolutni razlogi za ničnost

1. Blagovna znamka EU se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic,
 - (a) če je bila blagovna znamka EU registrirana v nasprotju z določbami člena 7;
 - (b) če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi prijave blagovne znamke.
2. Če je bila blagovna znamka EU registrirana ob kršitvi določb člena 7(1)(b), (c) ali (d), se kljub temu ne more razglasiti za nično, če je zaradi uporabe po registraciji pridobila razlikovalen značaj za blago ali storitve, za katere je registrirana.
3. Če razlog za ničnost zadeva le nekatero blago ali storitve, za katere je registrirana blagovna znamka EU, se blagovna znamka razglasi za nično le za to blago ali storitve.

Člen 60

Relativni razlogi za ničnost

1. Blagovna znamka EU se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri Uradu, ali nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic:
 - (a) če obstaja prejšnja blagovna znamka iz člena 8(2) in so izpolnjeni pogoji iz odstavka 1 ali 5 navedenega člena;
 - (b) če obstaja blagovna znamka iz člena 8(3) in so izpolnjeni pogoji iz navedenega odstavka;

- (c) če obstaja prejšnja pravica iz člena 8(4) in so izpolnjeni pogoji iz navedenega odstavka;
- (d) če obstaja prejšnja označba porekla oziroma prejšnja geografska označba iz člena 8(6) in so izpolnjeni pogoji iz navedenega odstavka.

Vsi pogoji iz prvega pododstavka morajo biti izpolnjeni na datum vložitve ali datum prednostne pravice blagovne znamke EU.

2. Blagovna znamka EU se razglasi za nično tudi na podlagi zahteve Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, če se uporaba takšne blagovne znamke lahko prepove na podlagi druge prejšnje pravice v skladu z zakonodajo Unije ali nacionalnim pravom, ki ureja varstvo in še zlasti:

- (a) pravice do imena;
- (b) pravice do osebne podobe;
- (c) avtorske pravice;
- (d) pravice industrijske lastnine.

3. Blagovne znamke EU se ne sme razglasiti za nično, če imetnik pravice iz odstavka 1 in 2 izrecno soglaša z registracijo blagovne znamke EU pred vložitvijo zahteve za ugotovitev ničnosti ali nasprotne tožbe.

4. Če je imetnik ene pravic iz odstavka 1 ali 2 vložil zahtevo za ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU ali vložil nasprotno tožbo v postopku zaradi kršitve pravic, ne more vložiti nove zahteve za ugotovitev ničnosti ali vložiti nasprotne tožbe na podlagi druge pravice, na katero bi se lahko skliceval v podporo svoji prvi zahtevi ali nasprotni tožbi.

5. Uporabi se člen 59(3).

Člen 61

Zožitev zaradi pristanka

1. Če je imetnik blagovne znamke EU za obdobje petih zaporednih let privolil v uporabo poznejše blagovne znamke EU v Uniji in se ob tem zavedal takšne uporabe, ni več upravičen, da na podlagi prejšnje blagovne znamke zahteva ugotovitev ničnosti poznejše blagovne znamke za blago ali storitve, za katere se uporablja poznejša blagovna znamka, razen če je bila prijava za registracijo poznejše blagovne znamke EU vložena v slabi veri.

2. Če je imetnik prejšnje nacionalne blagovne znamke iz člena 8(2) ali drugega prejšnjega znaka iz člena 8(4) za obdobje petih zaporednih let privolil v uporabo poznejše blagovne znamke EU v državi članici, v kateri je prejšnja blagovna znamka ali drug znak zaščiten, in se ob tem zavedal takšne uporabe, ni več upravičen, da na podlagi prejšnje blagovne znamke ali prejšnjega znaka zahteva ugotovitev ničnosti poznejše blagovne znamke za blago ali storitve, za katere se uporablja poznejša blagovna znamka, razen če je bila prijava za registracijo poznejše blagovne znamke EU vložena v slabi veri.

3. V primerih iz odstavkov 1 in 2 imetnik poznejše blagovne znamke EU ni upravičen, da ugovarja uporabi prejšnje pravice, čeprav se ta pravica ne more več uveljavljati nasproti poznejši blagovni znamki EU.

ODDELEK 4

Posledice razveljavitve in ničnosti

Člen 62

Posledice razveljavitve in ničnosti

1. Šteje se, da od dne vložitve zahteve za razveljavev ali nasprotne tožbe blagovna znamka EU ni imela učinkov, določenih s to uredbo. Zgodnejši datum, na katerega je prišlo do enega izmed razlogov za razveljavev, se lahko določi na zahtevo ene od strank.

2. Šteje se, da blagovna znamka EU od začetka ni imela učinkov, opredeljenih v tej uredbi, če se blagovna znamka razglasi za nično.

3. V skladu z nacionalnimi določbami v zvezi bodisi z zahtevami po povračilu za škodo zaradi malomarnosti ali slabe vere imetnika blagovne znamke bodisi z neupravičeno obogatitvijo, retroaktivni učinek razveljavitve ali ničnosti blagovne znamke ne vpliva na:

- (a) katero koli odločbo o kršitvi pravic, ki je dokončna in je bila izvršena pred razveljavitvijo ali ugotovitvijo ničnosti;
- (b) katero koli pogodbo, sklenjeno pred razveljavitvijo ali ugotovitvijo ničnosti, če je bila izvršena pred to odločbo; vendar pa se lahko zahteva na podlagi pravičnosti povračilo zneskov, plačanih po ustrezni pogodbi, v obsegu, ki ga upravičujejo okoliščine.

ODDELEK 5

Postopki urada v zvezi z razveljavitvijo ali ničnostjo

Člen 63

Zahteva za razveljavitev ali zahteva za ugotovitev ničnosti

1. Zahteva za razveljavitev pravic imetnika blagovne znamke EU ali za ugotovitev, da je blagovna znamka nična, se lahko vloži pri Uradu v naslednjih primerih:

- (a) če se uporabita člena 58 in 59, katera koli fizična ali pravna oseba in katera koli skupina ali telo, ustanovljeno za predstavljanje interesov proizvajalcev, izdelovalcev, izvajalcev storitev, trgovcev ali porabnikov, ki je po pravu, ki velja zanj, sposoben biti stranka v postopku;
- (b) če se uporabi člen 60(1), osebe iz člena 46(1);
- (c) če se uporabi člen 60(2), imetniki prejšnjih pravic po isti določbi ali osebe, ki so v skladu z zakonodajo Unije ali pravom zadevne države članice upravičeni do izvrševanja zadevnih pravic.

2. Prijava se vloži v obliki pisne obrazložene izjave. Dokler se ne plača pristojbina, se prijava ne šteje za vloženo.

3. Zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti ni dopustna, če je Urad ali sodišče za blagovne znamke EU iz člena 123 že vsebinsko odločilo o zahtevi, ki se nanaša na isti predmet in pravno podlago ter vključuje iste stranke, odločba Urada ali navedenega sodišča o tej zahtevi pa je postala pravnomočna.

Člen 64

Preizkus zahteve

1. Med preizkusom zahteve za razveljavitev pravic ali ugotovitev ničnosti Urad povabi stranko tolikokrat, kot je potrebno, da podajo svoje pripombe v roku, ki ga določi Urad, o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če imetnik blagovne znamke EU to zahteva, imetnik prejšnje blagovne znamke EU, ki je stranka v postopku za ugotavljanje ničnosti, priskrbi dokaz, da je v obdobju petih let pred datumom vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti prejšnjo blagovno znamko EU resno in dejansko uporabljal v Uniji za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik te prejšnje blagovne znamke navaja kot razlog za svojo zahtevo, ali da obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo, če je bila na ta datum prejšnja blagovna znamka EU registrirana najmanj pet let. Če je bila na datum vložitve prijave blagovne znamke EU ali na datum prijave za prednostno pravico blagovne znamke EU prejšnja blagovna znamka

EU registrirana najmanj pet let, imetnik prejšnje blagovne znamke EU priskrbi dokaz, da so bili pogoji iz člena 47(2) na ta datum izpolnjeni. Če takega dokaza ni, se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrne. Če je bila prejšnja blagovna znamka EU uporabljena samo za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, za namene preizkusa zahteve za ugotovitev ničnosti velja, da je bila registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporablja za prejšnjo nacionalno blagovno znamko po členu 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna blagovna znamka varovana, zamenja z uporabo v Uniji.
4. Urad lahko, če meni, da je to ustrezno, povabi stranke k poravnavi.
5. Če preizkus zahteve za razveljavitev pravic ali ugotovitev ničnosti pokaže, da se blagovna znamka ne bi smela registrirati za nekatere ali vse blago ali storitve, za katere je registrirana, se pravice imetnika blagovne znamke EU razveljavijo ali razglasijo za nične za to blago ali storitve. V nasprotnem primeru se zahteva za razveljavitev pravic ali ugotovitev ničnosti zavrže.
6. Odločba urada o zahtevi za razveljavitev pravic ali zahtevi za ugotovitev ničnosti se vpiše v register, ko postane dokončna.

Člen 65

Prenos pooblastil

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti o postopkih za razveljavitev in ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU iz členov 63 in 64 ter o prenosu blagovne znamke EU, registrirane v imenu posrednika, iz člena 21.

POGLAVJE VII

PRITOŽBA

Člen 66

Odločbe, zoper katere se lahko vloži pritožba

1. Pritožba se lahko vloži zoper odločbo katerega koli organa Urada, pristojnega za odločanje, ki je naveden v točkah (a) do (d) člena 159 ter, kadar je primerno, v točki (f) navedenega člena. Te odločbe začnejo učinkovati šele na dan izteka pritožbenega roka iz člena 68. Vložitev pritožbe zadrži izvršitev.
2. Zoper odločbo, ki ne zaključi postopka glede ene od strank, se je mogoče pritožiti le v pritožbi zoper končno odločbo, razen če odločba dopušča ločeno pritožbo.

Člen 67

Osebe s pravico do pritožbe in s pravico biti stranka v pritožbenem postopku

Pravico do pritožbe ima vsaka stranka v postopku, ki jo odločba prizadene. Vsaka druga stranka v postopku ima pravico biti stranka v pritožbenem postopku.

Člen 68

Rok in oblika pritožbe

1. Pritožba se pisno vloži na Uradu v dveh mesecih od dneva vročitve odločbe. Pritožba velja za vloženo šele po plačilu pristojbine za pritožbo. Vloži se v jeziku postopka, v katerem je bila sprejeta odločba, ki je predmet pritožbe. V štirih mesecih od dneva vročitve odločbe se vloži pisna izjava, v kateri so navedeni vzroki za pritožbo.

2. V postopkih *inter partes* lahko tožena stranka v svojem odgovoru zahteva odločitev o razveljavitvi ali spremembi izpodbijane odločbe v točki, ki v pritožbi ni izpostavljena. Takšne zahteve postanejo brezpredmetne, če pritožnik prekine postopek.

Člen 69

Preizkus odločb v primerih *ex parte*

1. Če je stranka, ki je vložila pritožbo, edina stranka v postopku in če oddelek, katerega odločba se izpodbija, meni, da je pritožba dopustna in utemeljena, oddelek popravi svojo odločbo.
2. Če se odločba v roku enega meseca po prejetju izjave z vzroki za pritožbo ne popravi, se pritožba izroči odboru za pritožbe brez odlašanja in brez vsebinskih pripomb.

Člen 70

Preverjanje pritožbe

1. Če je pritožba dopustna, odbor za pritožbe preveri, ali je pritožba utemeljena.
2. Med preverjanjem pritožbe odbor za pritožbe povabi stranke tolikokrat kolikor je potrebno, da v določenem roku predstavijo svoja stališča o odločitvah odbora ali o vlogah nasprotnih strank.

Člen 71

Odločitev o pritožbi

1. Po preučitvi utemeljenosti pritožbe odbor za pritožbe odloči o pritožbi. Odbor za pritožbe lahko izvršuje katero koli pooblastilo v pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo zoper katero je bila vložena pritožba, ali pa preda primer temu oddelku v nadaljnjo obravnavo.
2. Če odbor za pritožbe preda primer v nadaljnjo obravnavo oddelku, ki je izdal odločbo zoper katero je bila vložena pritožba, je ta oddelek vezan na izrek in razloge za odločitev odbora za pritožbe, če so dejstva enaka.
3. Odločbe odbora za pritožbe začnejo učinkovati šele od dneva, ko poteče rok iz člena 72(5), ali – če je bila v tem roku vložena tožba pred Splošnim sodiščem – od dneva zavrnitve te tožbe ali katere koli pritožbe, vložene pri Sodišču zoper odločbo Splošnega sodišča.

Člen 72

Tožbe pri Sodišču

1. Proti odločbam odborov za pritožbe glede pritožb se lahko vloži tožba pred Splošnim sodiščem.
2. Tožba se lahko vloži zaradi kršitve pravil o pristojnosti, kršitve bistvenih določb postopka, kršitve PDEU, kršitve te uredbe ali katerega koli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo ali zaradi zlorabe pooblastil.
3. Splošno sodišče je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločbe.
4. Tožbo lahko vloži vsaka stranka v postopku, prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe.
5. Tožba se na Splošnem sodišču vloži v dveh mesecih od dneva vročitve odločbe odbora za pritožbe.
6. Urad stori vse potrebno, da upošteva sodbo Splošnega sodišča ali – v primeru pritožbe zoper to sodbo – sodbo Sodišča.

Člen 73

Prenos pooblastil

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo:

- (a) formalno vsebino obvestila o pritožbi iz člena 68 in postopek za vložitev in preizkus pritožbe;
- (b) formalno vsebino in obliko odločb odbora za pritožbe iz člena 71;
- (c) povračilo pristojbine za pritožbo iz člena 68.

POGLAVJE VIII

POSEBNE DOLOČBE O KOLEKTIVNIH ZNAMKAH EU IN CERTIFIKACIJSKIH ZNAMKAH EU

ODDELEK 1

Kolektivne znamke EU

Člen 74

Kolektivne znamke EU

1. Kolektivna znamka Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: kolektivna znamka EU) je blagovna znamka EU, ki se uporablja za in je sposobna razlikovati blago ali storitve članov združenja, ki je nosilec blagovne znamke, od blaga ali storitev drugih podjetij. Združenja izdelovalcev, proizvajalcev, izvajalcev storitev ali trgovcev, ki imajo po pravu, ki velja zanje, sposobnost, da imajo pravice in obveznosti vseh vrst, pravice do sklepanja pogodb ali izvrševanja drugih pravnih dejanj ter sposobnost, da tožijo in so tožene, pa tudi javnopravne osebe, lahko vložijo prijavo kolektivne znamke EU.
2. Z odstopanjem od člena 7(1)(c) so znaki in označbe, ki v gospodarskem prometu lahko označujejo geografski izvor blaga ali storitev, lahko kolektivne znamke EU v smislu odstavka 1. Kolektivna blagovna znamka ne daje nosilcu pravice, da tretji osebi prepove uporabo teh znakov ali označb v gospodarskem prometu, če jih ta uporablja v skladu z dobrimi poslovnimi običaji; še zlasti se taka blagovna znamka ne more uveljavljati nasproti tretji stranki, ki ima pravico do geografskega imena.
3. Če v tem oddelku ni določeno drugače, se za kolektivne znamke EU uporabljajo poglavja I do VII in IX do XIV.

Člen 75

Pravilnik o uporabi kolektivne znamke EU

1. Prijavitelj kolektivne znamke EU v dveh mesecih po datumu vložitve predloži pravilnik, ki ureja uporabo.
2. Pravilnik o uporabi določi osebe, upravičene do uporabe blagovne znamke, pogoje za pridobitev članstva in, če obstajajo, pogoje za uporabo blagovne znamke vključno s sankcijami. Pravilnik o uporabi blagovne znamke iz člena 74(2) vsaki osebi, katere blago ali storitve izvirajo iz zadevnega geografskega območja, omogoča, da postane član združenja, ki je nosilec blagovne znamke.
3. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati pravilnik iz odstavka 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

*Člen 76***Zavrnitev prijave**

1. Poleg razlogov za zavrnitev prijave blagovne znamke EU iz členov 41 in 42 se prijava kolektivne znamke EU zavrne, če ne ustreza določbam člena 74 ali 75 ali če pravilnik o uporabi nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom.
2. Prijava kolektivne znamke EU se zavrne tudi v primeru, če obstaja verjetnost zmede v javnosti glede značaja ali pomena blagovne znamke, še zlasti, če je verjetno, da jo bodo razumeli kot nekaj drugega kot kolektivno blagovno znamko.
3. Prijava se ne zavrne, če prijavitelj s spremembo pravilnika o uporabi zadosti zahtevam iz odstavkov 1 in 2.

*Člen 77***Pripombe tretjih oseb**

Če se Uradu v skladu s členom 45 predložijo pisne pripombe o kolektivni znamki EU, lahko te pripombe temeljijo tudi na posebnih razlogih, zaradi katerih bi bilo treba na podlagi člena 76 zavrniti prijavo kolektivne znamke EU.

*Člen 78***Uporaba blagovne znamke**

Uporaba kolektivne znamke EU s strani katere koli osebe, upravičene do njene uporabe, mora ustrezati zahtevam te uredbe pod pogojem, da so izpolnjeni drugi pogoji, ki jih nalaga ta uredba glede uporabe blagovnih znamk EU.

*Člen 79***Sprememba pravilnika o uporabi kolektivne znamke EU**

1. Nosilec kolektivne znamke EU Uradu predloži vse spremembe pravilnika o uporabi.
2. Sprememba se v register ne vpiše, če spremenjena pravila ne izpolnjujejo zahtev iz člena 75 ali vsebujejo enega od razlogov za zavrnitev iz člena 76.
3. Pisne pripombe v skladu s členom 77 se lahko predložijo tudi v zvezi s spremenjenim pravilnikom o uporabi.
4. Za namene uporabe te uredbe spremembe pravilnika o uporabi začnejo veljati šele z datumom vpisa opombe o spremembi v register.

*Člen 80***Osebe, upravičene do vložitve tožbe zaradi kršitve pravic**

1. Določbe iz člena 25(3) in (4), ki zadevajo pravice pridobiteljev licenc, se uporabljajo za vsako osebo, ki je upravičena do uporabe kolektivne znamke EU.
2. Nosilec kolektivne znamke EU ima pravico, da zahteva nadomestilo v imenu oseb, ki so upravičene do uporabe blagovne znamke, če so utrpeli škodo kot posledico neupravičene uporabe blagovne znamke.

Člen 81

Razlogi za razveljavitev

Poleg razlogov za razveljavitev iz člena 58 se pravice nosilca kolektivne znamke EU razveljavijo ob pritožbi Uradu ali na osnovi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitev pravic, če:

- (a) imetnik ne izvede razumnih ukrepov, da bi preprečil uporabo blagovne znamke na način, ki ni združljiv s pogoji uporabe, če ti obstajajo, zapisanimi v pravilniku o uporabi ali v spremembah le-tega, ki so bile, če je bilo to primerno, vpisane v registru;
- (b) bi zaradi načina, na katerega je nosilec blagovno znamko uporabljal, ta lahko začela povzročati zmedo v javnosti na način iz člena 76(2);
- (c) je bila sprememba pravilnika o uporabi blagovne znamke vpisana v register zaradi kršitve določb iz člena 79(2), razen če nosilec blagovne znamke z nadaljnjo spremembo pravilnika o uporabi uspe ugoditi zahtevam teh določb.

Člen 82

Razlogi za ničnost

Poleg razlogov za ničnost iz členov 59 in 60 se kolektivna znamka EU, registrirana zaradi kršitve določb člena 76, razglasi za nično ob zahtevi Uradu ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve pravic, razen če nosilec blagovne znamke s spremembo pravilnika o uporabi izpolni zahteve teh določb.

ODDELEK 2

Certifikacijske znamke EU

Člen 83

Certifikacijske znamke EU

1. Certifikacijska znamka EU je blagovna znamka EU, ki je kot takšna opisana ob vložitvi prijave za znamko in omogoča razlikovanje med blagom ali storitvami, ki jih je imetnik znamke certificiral na podlagi materiala, načina proizvodnje blaga ali opravljanja storitev, kakovosti, natančnosti ali drugih značilnosti z izjemo geografskega porekla, na eni strani ter blagom in storitvami, ki niso certificirani, na drugi strani.
2. Vsaka fizična ali pravna oseba, tudi ustanove, telesa in organi javnega prava, lahko prijavi certifikacijsko znamko EU, če ne opravlja dejavnosti, ki vključujejo dobavo iste vrste blaga ali storitev, kot so certificirani.
3. Če v tem oddelku ni določeno drugače, se za certifikacijske znamke EU uporabljajo poglavja I do VII in IX do XIV.

Člen 84

Pravilnik o uporabi certifikacijske znamke EU

1. Prijavitelj certifikacijske znamke EU v dveh mesecih po vložitvi predloži pravilnik o uporabi certifikacijske znamke EU.
2. V pravilniku o uporabi znamke se navedejo osebe, ki smejo uporabljati znamko, lastnosti, ki jih znamka certificira, način, na katerega bo certifikacijski organ preverjal navedene lastnosti in nadziral uporabo znamke. V tem pravilniku se navedejo tudi pogoji za uporabo znamke, vključno s sankcijami.

3. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati pravilnik iz odstavka 2 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 85

Zavrnitev prijave

1. Poleg razlogov za zavrnitev prijave blagovne znamke EU iz členov 41 in 42 se prijava certifikacijske znamke EU zavrne, če niso izpolnjeni pogoji iz členov 83 in 84 ali če je pravilnik o uporabi znamke v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli.
2. Prijava certifikacijske znamke EU se zavrne tudi, če bi ta lahko zavajala javnost glede svojega značaja ali pomena, zlasti če je verjetno, da bi bila sprejeta kot nekaj drugega kot certifikacijska znamka.
3. Prijava se ne zavrne, če prijavitelj s spremembo pravilnika o uporabi znamke izpolnjuje zahteve iz odstavkov 1 in 2.

Člen 86

Pripombe tretjih oseb

Če se Uradu v skladu s členom 45 predložijo pisne pripombe o certifikacijski znamki EU, se lahko te pripombe nanašajo tudi na posebne razloge, zaradi katerih bi bilo treba na podlagi člena 85 zavrniti prijavo certifikacijske znamke EU.

Člen 87

Uporaba certifikacijske znamke EU

Katera koli oseba, ki sme v skladu s pravilnikom o uporabi znamke iz člena 84 uporabljati certifikacijsko znamko EU, jo uporablja v skladu z zahtevami te uredbe, pod pogojem, da so izpolnjeni tudi drugi pogoji iz te uredbe, ki se nanašajo na uporabo blagovnih znamk EU.

Člen 88

Sprememba pravilnika o uporabi certifikacijske znamke EU

1. Imetnik certifikacijske znamke EU Uradu predloži vse spremembe pravilnika o uporabi znamke.
2. Če pravilnik, kot je spremenjen, ne izpolnjuje zahtev člena 84 ali če obstaja eden od razlogov za zavrnitev iz člena 85, se sprememba ne vpiše v register.
3. Pisne pripombe v skladu s členom 86 se lahko predložijo tudi v zvezi s spremenjenim pravilnikom o uporabi znamke.
4. Za namene te uredbe začnejo spremembe pravilnika o uporabi znamke učinkovati šele z datumom vpisa spremembe v register.

Člen 89

Prenos

Z odstopanjem od člena 20(1) se lahko certifikacijska znamka EU prenese le na osebo, ki izpolnjuje zahteve člena 83(2).

Člen 90**Osebe, upravičene do vložitve tožbe zaradi kršitve**

1. Tožbo zaradi kršitve lahko vloži samo imetnik certifikacijske znamke EU ali druga oseba, ki jo imetnik za to posebej pooblasti.
2. Imetnik certifikacijske znamke EU ima pravico, da v imenu oseb, ki smejo uporabljati znamko, zahteva nadomestilo, če so zaradi nedovoljene uporabe znamke utrpeli škodo.

Člen 91**Razlogi za razveljavitev**

Poleg razlogov za razveljavitev iz člena 58 se pravice imetnika certifikacijske znamke EU razveljavijo na podlagi zahteve, predložene Uradu, ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve, če so izpolnjeni kateri koli od naslednjih pogojev:

- (a) imetnik ne izpolnjuje več zahtev iz člena 83(2);
- (b) imetnik ne sprejme razumnih ukrepov, da bi preprečil uporabo certifikacijske znamke EU na način, ki ni združljiv s pogoji uporabe iz pravilnika o uporabi znamke, v zvezi s katerim so morebitne spremembe vpisane v register;
- (c) zaradi načina, na katerega imetnik uporablja certifikacijsko znamko EU, bi bila javnost lahko zavedena, kot je navedeno v členu 85(2);
- (d) sprememba pravilnika o uporabi certifikacijske znamke EU je bila navedena v registru v nasprotju s členom 88(2), razen če imetnik znamke z dodatno spremembo pravilnika o uporabi znamke izpolni zahteve iz navedenega člena.

Člen 92**Razlogi za ničnost**

Poleg razlogov za ničnost iz členov 59 in 60 se certifikacijska znamka EU, ki je registrirana v nasprotju s členom 85, razglasi za nično na podlagi zahteve, predložene Uradu, ali na podlagi nasprotne tožbe v postopku zaradi kršitve, razen če imetnik certifikacijske znamke EU s spremembo pravilnika o uporabi izpolni zahteve člena 85.

Člen 93**Konverzija**

Brez poseganja v člen 139(2) do konverzije prijave certifikacijske blagovne znamke EU ali registrirane certifikacijske znamke EU ne pride, če nacionalno pravo zadevne države članice ne predvideva registracije garancijskih ali certifikacijskih znamk v skladu s členom 28 Direktive (EU) 2015/2436.

POGLAVJE IX**POSTOPEK****ODDELEK 1****Splošne določbe****Člen 94****Odločbe in sporočila Urada**

1. Urad v odločbah navede razloge, na katerih temeljijo. Temeljijo le na razlogih ali dokazih, na katere so imele zadevne stranke priložnost podati pripombe. Če ustni postopek poteka pred uradom, se odločba lahko izreče ustno. Strankam se nato vročijo odločbe v pisni obliki.

2. V vseh odločbah, sporočilih ali obvestilih Urada se navedejo oddelek ali enota Urada ter ime ali imena odgovornega uradnika ali uradnikov. Na njih je podpis odgovornega uradnika ali uradnikov ali pa je namesto podpisa natisnjen ali odtisnjen žig Urada. Izvršni direktor lahko odredi uporabo drugačnega načina identifikacije oddelkov ali enot Urada in imen odgovornega uradnika ali uradnikov ali drugačne oblike identifikacije od žigov, če so odločbe, sporočila ali obvestila Urada posredovani po telefaksu ali s katerim koli drugim tehničnim komunikacijskim sredstvom.

3. Odločbam Urada, zoper katere je možna pritožba, se priloži pisno sporočilo, v katerem je navedeno, da se pritožba vložijo pisno pri Uradu v dveh mesecih od dneva vročitve odločbe, ki je predmet pritožbe. V sporočilu se navede tudi opozorilo strankam na določbe iz členov 66, 67 in 68. Stranke se ne morejo sklicevati na to, da jim Urad ni sporočil možnosti vložitve pritožbe.

Člen 95

Preučevanje dejstev s strani Urada po uradni dolžnosti

1. V postopku Urad preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke. V postopkih za ugotavljanje ničnosti v skladu s členom 59 Urad preverjanje omeji na razloge in argumente, ki so jih navedle stranke.

2. Urad lahko spregleda dejstva, na katere se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.

Člen 96

Ustni postopki

1. Če Urad presodi, da bi ustni postopek zadoščal, se ta odvija ali na pobudo Urada ali na zahtevo katere koli stranke v postopku.

2. Ustni postopek pred preizkuševalci, oddelkom za ugovore in oddelkom za vodenje registra ni javen.

3. Ustni postopek, vključno z razglasitvijo odločbe, je javen pred oddelkom za izbris in odborom za pritožbe, razen če se oddelek, pred katerim se postopek odvija, ne odloči drugače v primerih, ko bi prisotnost javnosti lahko povzročila resno in neupravičeno škodo, še zlasti stranki v postopku.

4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobno ureditev za ustni postopek, vključno s podrobno ureditvijo za uporabo jezikov v skladu s členom 146.

Člen 97

Pridobivanje dokazov

1. Pri vsakem postopku pred Uradom se lahko dokazi dajejo ali pridobivajo na naslednje načine:

(a) zaslišanje strank;

(b) zahteva po informacijah;

(c) predložitev dokumentov in posameznih dokazov;

(d) zaslišanje prič;

(e) izvedenska mnenja;

(f) zaprisežene ali potrjene pisne izjave ali izjave, ki imajo podoben učinek po zakonu države, v kateri je izjava sestavljena.

2. Ustrezni oddelek lahko enega svojih članov pooblasti za to, da preuči predložene dokaze.
3. Če se Uradu zdi nujno, da stranka, priča ali izvedenec ustno predloži dokaze, zadevni osebi izda uradni poziv, da se mora zglasiti pri njem. Rok za zglasitev v takem uradnem pozivu je najmanj en mesec vnaprej, razen če se zadevna oseba strinja s krajšim rokom.
4. Stranke se obvestijo o zaslišanju priče ali izvedenca pred Uradom. Imajo pravico, da so prisotne in da priči ali izvedencu zastavljajo vprašanja.
5. Izvršni direktor določi zneske stroškov, ki jih je treba plačati, tudi predujme, kar zadeva stroške pridobivanja dokazov iz tega člena.
6. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobno ureditev za pridobivanje dokazov.

Člen 98

Vročanje

1. Urad po uradni dolžnosti zadevnim osebam vroči odločbe in uradne pozive ter vsako obvestilo ali drugo sporočilo, za katerega je določen rok ali o katerem morajo biti zadevne osebe obveščene po drugih določbah te uredbe ali aktih, sprejetih v skladu s to uredbo, ali za katere je vročitev odredil izvršni direktor.
2. Izvršni direktor lahko določi, kateri dokumenti, razen odločb, za katere velja rok za pritožbo, in uradnih pozivov, se vročijo s priporočenim pismom s povratnico.
3. Vroči se lahko na različne načine, tudi elektronsko. Podrobnosti o elektronskem vročanju določi izvršni direktor.
4. Če se za vročanje uporabi javno obvestilo, izvršni direktor določi, kako se javno obvestilo objavi, in določi začetek enomesečnega roka, po izteku katerega se šteje, da je bil osebi dokument vročen.
5. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobno ureditev za vročanje.

Člen 99

Obveščanje o izgubi pravic

Če Urad ugotovi, da je zaradi te uredbe ali aktov, sprejetih v skladu s to uredbo, in brez sprejetja kakršne koli odločbe prišlo do izgube kakršnih koli pravic, o tem obvesti zadevno osebo v skladu s členom 98. Ta oseba lahko v dveh mesecih po vročitvi obvestila zaprosi za odločbo o tej zadevi, če meni, da je ugotovitev Urada napačna. Urad takšno odločbo sprejme le, če se ne strinja z osebo, ki je zanj zaprosila; v nasprotnem primeru spremeni svojo ugotovitev in o tem obvesti osebo, ki je zaprosila za odločbo.

Člen 100

Sporočanje Uradu

1. Sporočila se lahko Uradu pošljejo elektronsko. Izvršni direktor določi, v kakšnem obsegu in pod kakšnimi tehničnimi pogoji je mogoče ta sporočila predložiti v elektronski obliki.
2. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo pravila o komunikacijskih sredstvih, vključno z elektronskimi komunikacijskimi sredstvi, ki jih uporabljajo stranke v postopku pred Uradom, in obrazcih, ki jih da Urad na voljo.

Člen 101

Roki

1. Roki se določijo v celih letih, mesecih, tednih ali dneh. Teči začnejo na dan, ki sledi dnevu, ko se je zadevni dogodek zgodil. Roki niso krajši od enega meseca niti daljši od šestih mesecev.
2. Izvršni direktor pred začetkom vsakega koledarskega leta določi dneve, ko Urad ne bo sprejemal dokumentov ali ko se navadna pošta ne dostavlja na območje Urada.
3. Izvršni direktor določi trajanje obdobja prekinitve v primeru splošne prekinitve dostave pošte v državi članici, v kateri se Urad nahaja, ali v primeru dejanske prekinitve povezave Urada z dogovorjenimi elektronskimi komunikacijskimi sredstvi.
4. Če je zaradi izjemnih okoliščin, na primer naravne nesreče ali stavke, prekinjeno ali ovirano ustrezno komuniciranje med strankami postopka in Uradom, lahko izvršni direktor določi, da se za stranke v postopku, ki imajo stalno prebivališče ali registrirani sedež v zadevni državi članici ali so imenovalе zastopnika s poslovno enoto v zadevni državi, vsi roki, ki bi se sicer iztekli na dan začetka takšnega dogodka ali dan po tem, podaljšajo do datuma, ki ga določi izvršni direktor. Pri določitvi tega datuma oceni, kdaj se bodo izjemne okoliščine končale. Če dogodek prizadene sedež Urada, izvršni direktor ob določitvi takšnega datuma navede, da velja za vse stranke v postopku.
5. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti glede izračuna in trajanja rokov.

Člen 102

Popravljanje napak in očitnih spregledov

1. Urad na lastno pobudo ali zahtevo stranke v svojih odločbah popravi vse jezikovne napake, napake pri prepisu in očitne spreglede ali tehnične napake, ki jih stori pri registraciji blagovne znamke EU ali objavi njene registracije.
2. Če popravek napake pri registraciji blagovne znamke EU ali objavi registracije zahteva imetnik, se smiselno uporablja člen 55.
3. Urad objavi popravke napak pri registraciji blagovne znamke EU in pri objavi registracije.

Člen 103

Razveljavitev odločb

1. Če Urad opravi vpis v register ali sprejme odločbo, ki vsebuje očitno napako, ki jo je mogoče pripisati Uradu, zagotovi, da se vpis izbriše ali odločba razveljavi. Če je v postopku samo ena stranka in vpis ali dejanje vpliva na njene pravice, se izbris ali razveljavitev odredi tudi, če kršitev za stranko ni bila očitna.
2. Oddelek, ki je opravil vpis ali sprejel odločbo, po uradni dolžnosti ali na zahtevo ene od strank v postopku odredi izbris ali razveljavitev iz odstavka 1. Izbris vpisa v registru ali razveljavitev odločbe se po posvetovanju s strankami v postopku in imetniki pravic iz naslova zadevne blagovne znamke EU, vpisanih v register, opravi v enem letu od datuma vpisa v register ali sprejetja zadevne odločbe. Urad vodi evidenco vseh takih izbrisov ali razveljavitev.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo postopek za razveljavitev odločbe ali izbris vpisa v registru.

4. Ta člen ne posega v pravico pogodbenic, da vložijo pritožbo v skladu s členoma 66 in 72, ali v možnost popravljanja napak in očitnih spregledov iz člena 102. Če je bila pritožba vložena zoper odločbo Urada, ki vsebuje napako, pritožbeni postopki postanejo brezpredmetni, ko Urad svojo odločbo prekliče v skladu z odstavkom 1 tega člena. V takšnem primeru se pritožniku povrne pristojbina v zvezi s pritožbo.

Člen 104

Vrnitev v prejšnje stanje

1. Prijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU ali katera koli druga stranka v postopku pred Uradom, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogla upoštevati časovnega roka, na podlagi zahteve ponovno pridobi pravice, če to neupoštevanje na podlagi določb te uredbe neposredno povzroči izgubo katere koli pravice ali pravnega sredstva.

2. Zahteva se vloži v pisni obliki v roku dveh mesecev od prenehanja vzroka za neupoštevanje časovnega roka. Zamujeno dejanje se opravi v tem roku. Zahteva se sprejme le v roku enega leta po poteku neupoštevanega časovnega roka. V primeru, da zahteva za podaljšanje registracije ni oddana ali pristojbina za podaljšanje ni plačana, se od enoletnega obdobja odšteje nadaljnje obdobje šestih mesecev iz tretjega stavka člena 53(3).

3. V zahtevi so navedeni razlogi, na katerih zahteva temelji, in dejstva, na katera se opira. Prijava se ne šteje za vloženo, dokler ni plačana pristojbina za vrnitev v prejšnje stanje.

4. Oddelek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, odloči o zahtevi.

5. Ta člen se ne uporablja za roke iz odstavka 2 tega člena, člena 46(1) in (3) ter člena 105.

6. Če prijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU ponovno vzpostavi svoje pravice, jih ne more uveljavljati proti tretji stranki, ki je v dobri veri dala blago na trg ali opravljala storitve pod znakom, ki je enak ali podoben blagovni znamki EU, v obdobju med izgubo pravic iz prijave ali blagovne znamke EU in objavo ponovne vzpostavitve teh pravic.

7. Tretja oseba, ki ima pravice iz odstavka 6, se lahko pritoži proti odločbi o ponovni vzpostavitvi pravic prijavitelja ali imetnika blagovne znamke EU v roku dveh mesecev od dne objave ponovne vzpostavitve teh pravic.

8. Ta člen ne omejuje pravice države članice do dovolitve vrnitve v prejšnje stanje v zvezi s časovnimi roki iz te uredbe in ki jih je treba upoštevati pred organi te države.

Člen 105

Nadaljevanje postopka

1. Prijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU ali katera koli druga stranka v postopku pred Uradom, ki ni upoštevala roka Urada, lahko na zahtevo doseže nadaljevanje postopka pod pogojem, da je bilo zamujeno dejanje ob predložitvi zahteve izpeljano. Zahteva za nadaljevanje postopka je dopustna le, če se predloži v dveh mesecih po preteku neupoštevanega roka. Šteje se, da zahteva ni bila vložena, dokler se ne plača pristojbina za nadaljevanje postopka.

2. Ta člen se ne uporablja za roke iz člena 32, člena 34(1), člena 38(1), člena 41(2), člena 46(1) in (3), člena 53(3), člena 68, člena 72(5), člena 104(2) ter člena 139 ali za roke iz odstavka 1 tega člena ali za roke v zvezi z zahtevo po prednosti starejše blagovne znamke v skladu s členom 39, potem ko je bila zahteva že vložena.

3. Oddelek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, odloči o zahtevi.
4. Če Urad sprejme zahtevo, se šteje, da ni bilo posledic zaradi neupoštevanja roka. Če je bila med datumom izteka neupoštevanega roka in zahtevo za nadaljevanje postopka sprejeta odločba, jo oddelek, pristojen za odločanje o zamujenem dejanju, preuči in, kadar zadošča že sama izvršitev zamujenega dejanja, sprejme drugačno odločbo. Če na podlagi te preučitve Urad sklene, da ni treba spremeniti prvotne odločbe, to odločbo pisno potrdi.
5. Če Urad zahtevo zavrne, se pristojbina povrne.

Člen 106

Prekinitev postopka

1. Postopek pred Uradom se prekine:
 - (a) v primeru smrti ali pravne in poslovne nesposobnosti prijavitelja ali imetnika blagovne znamke EU ali osebe, ki je po nacionalnem pravu pooblaščen za delovanje v njegovem imenu. Če smrt ali nesposobnost ne vplivata na pooblastitev zastopnika, imenovanega v skladu s členom 120, se postopek prekine le na zahtevo takšnega zastopnika;
 - (b) če prijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU iz pravnih razlogov, ki so posledica postopka zoper njegovo premoženje, ne more nadaljevati postopka pred Uradom;
 - (c) v primeru smrti ali pravne in poslovne nesposobnosti zastopnika prijavitelja ali imetnika blagovne znamke EU ali če se zastopniku iz pravnih razlogov, ki so posledica postopka zoper njegovo premoženje, prepreči nadaljevanje postopka pred Uradom.
2. Postopek pred Uradom se nadaljuje takoj, ko se ugotovi, katera oseba je pooblaščen za nadaljevanje postopka.
3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobno ureditev za nadaljevanje postopka pred Uradom.

Člen 107

Sklicevanje na splošna načela

Če v tej uredbi ali aktih, sprejetih v skladu s to uredbo, ni postopkovnih določb, Urad upošteva načela procesnega prava, ki so splošno priznana v državah članicah.

Člen 108

Prenehanje finančnih obveznosti

1. Pravice Urada do plačila pristojbine prenehajo po štirih letih od konca koledarskega leta, v katerem je pristojbina zapadla.
2. Pravice nasproti Uradu do povračila pristojbin ali zneskov, plačanih preko pristojbine, prenehajo po štirih letih od konca koledarskega leta, v katerem je pravica nastala.
3. Rok iz odstavkov 1 in 2 se prekine v primeru, zajetem v odstavku 1, z zahtevo po plačilu pristojbine in v primeru, zajetem v odstavku 2, z obrazloženim pisnim zahtevkom. Ob prekinitvi se nemudoma ponovno začne, konča pa se najdlje po šestih letih po koncu leta, v katerem se je prvotno začelo, razen če se medtem ni začel sodni postopek za uveljavitev pravic: v tem primeru se obdobje konča najmanj leto dni po pravnomočnosti sodbe.

ODDELEK 2

Stroški

Člen 109

Stroški

1. Stranka, ki ni uspela v postopku ugovora, postopku za razveljavitev, postopku za ugotovitev ničnosti ali v pritožbenem postopku, nosi stroške, ki jih je plačala druga stranka. Brez poseganja v člen 146(7), stranka, ki ni uspela, nosi tudi vse stroške, ki jih povzroči druga stranka in so nujni za potek postopka, vključno s potovanjem, dnevnicami in plačilom zastopnika v smislu člena 120(1), v mejah tarife iz izvedbenega akta, sprejetega v skladu z odstavkom 2 tega člena, ki je določena za vsako kategorijo stroškov. Pristojbine, ki jih krije stranka, ki ni uspela, se omejijo na pristojbine, ki jih je plačala druga stranka zaradi ugovora, zahteve za razveljavitev ali ugotovitve ničnosti blagovne znamke EU in zaradi pritožbe druge stranke.

2. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo najvišje stopnje stroškov, ki so potrebni za postopek in dejansko nastanejo stranki, ki je uspela. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Komisija pri določitvi teh zneskov, kar zadeva potne stroške in stroške bivanja, upošteva razdaljo med stalnim prebivališčem ali poslovno enoto stranke, zastopnika ali priče ali izvedenca in krajem ustnega postopka ter fazo postopka, v kateri nastanejo stroški; kar zadeva stroške zastopanja v smislu člena 120(1), pa potrebo zagotoviti, da druga stranka ne more zlorabiti obveznosti kritja stroškov iz taktičnih razlogov. Stroški bivanja se izračunajo v skladu s Kadrovskimi predpisi za uradnike Unije in Pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev Unije, določenimi v Uredbi Sveta (EGS, Euratom, ESPJ) št. 259/68 ⁽¹⁾ (v nadaljnjem besedilu: Kadrovski predpisi oziroma Pogoji za zaposlitev).

Stranka, ki ni uspela, nosi stroške samo ene nasprotne stranke oziroma samo enega zastopnika.

3. Če pa stranka uspe v nekaterih delih in ji spodleti v drugih ali če tako narekujejo razlogi pravičnosti, oddelek za ugovore, oddelek za izbris ali odbor za pritožbe odločijo o drugačni porazdelitvi stroškov.

4. Stranka, ki ustavi postopek z umikom prijave blagovne znamke EU, ugovorom, prijavo za razveljavitev pravic, zahtevo za ugotovitev ničnosti ali pritožbo, ali tako, da ne podaljša registracije blagovne znamke EU ali se blagovni znamki EU odpove, plača pristojbine in stroške, ki jih povzroči druga stranka, kot določata odstavka 1 in 3.

5. Če se postopek ne nadaljuje na sodišču, so stroški v diskreciji oddelka za ugovore, oddelka za izbris ali odbora za pritožbe.

6. Če stranke pred oddelkom za ugovore, oddelkom za izbris ali odborom za pritožbe sklenejo poravnavo stroškov, ki se razlikuje od tiste iz odstavkov 1 do 5, vzame zadevni oddelek ta dogovor na znanje.

7. Oddelek za ugovore ali oddelek za izbris ali odbor za pritožbe določi znesek stroškov, ki jih je treba plačati na podlagi odstavkov 1 do 6 tega člena, če so stroški, ki jih je treba plačati, omejeni na pristojbine, plačane Uradu, in stroške zastopanja. V vseh drugih primerih tajništvo odbora za pritožbe ali član osebja oddelka za ugovore ali oddelka za izbris na zahtevo določi znesek stroškov, ki se povrnejo. Zahteva je dopustna le v dveh mesecih po dnevu, ko odločba, za katero je bila vložena prijava za določitev stroškov, postane dokončna, priložijo pa se ji izračun in spremna dokazila. Kar zadeva stroške zastopnika v skladu s členom 120(1), je zadostno zagotovilo zastopnika, da so stroški nastali. Za druge stroške je zadostno, da se potrdi njihova verodostojnost. Če je znesek stroškov določen na podlagi prvega stavka tega odstavka, se stroški zastopanja odobrijo po stopnji, določeni v izvedbenem aktu, sprejetem ob upoštevanju odstavka 2 tega člena in ne glede na to, ali so dejansko nastali.

⁽¹⁾ UL L 56, 4.3.1968, str. 1.

8. Odločba o določitvi stroškov, v kateri so navedeni razlogi zanj, se lahko ponovno preuči na podlagi odločbe oddelka za ugovore, oddelka za izbris ali odbora za pritožbe, in sicer na zahtevo, ki se vloži v enem mesecu po datumu uradnega obvestila o dodelitvi stroškov. Zahteva velja za vloženo šele po plačilu pristojbine za spremembo zneska stroškov. Oddelek za ugovore, oddelek za izbris ali odbor za pritožbe sprejme odločbo na podlagi zahteve za ponovno preučitev odločbe o določitvi stroškov brez ustnega postopka.

Člen 110

Izvrševanje odločb o določitvi stroškov

1. Vsaka dokončna odločba Urada o določitvi stroškov je izvršljiva.
2. Izvršbo urejajo pravila civilnopravnega postopka, ki veljajo na ozemlju države, kjer postopek poteka. Vsaka država članica imenuje en organ, ki je odgovoren za preverjanje verodostojnosti odločbe iz odstavka 1, njegove kontaktne podatke pa sporoči Uradu, Sodišču in Komisiji. Nalog za izvršbo odločbe se priloži odločbi zadevnega organa, pri čemer je edina potrebna formalnost potrditev verodostojnosti odločbe.
3. Ko se te formalnosti po prijavi zadevne stranke izpolnijo, lahko ta zadevo neposredno preda pristojnemu organu in predlaga začetek izvršilnega postopka v skladu z nacionalnim pravom.
4. Izvršba se lahko začasno ustavi le z odločbo Sodišča. Vendar pa o pritožbah glede nepravilnosti v izvršilnem postopku odločajo sodišča zadevne države.

ODDELEK 3

Obveščanje javnosti in organov držav članic

Člen 111

Register blagovnih znamk EU

1. Urad vodi register blagovnih znamk EU in ga redno posodablja.
2. V registru so naslednji vnosi v zvezi s prijavi in registracijami blagovnih znamk EU:
 - (a) datum vložitve prijave;
 - (b) številka spisa prijave;
 - (c) datum objave prijave;
 - (d) ime in naslov prijavitelja;
 - (e) ime in službeni naslov zastopnika, ki ni zastopnik iz prvega stavka člena 119(3);
 - (f) prikaz znamke z navedbami o njeni naravi in, če je ustrezno, opis znamke;
 - (g) navedba blaga in storitev po imenu;
 - (h) podatki o zahtevah za priznanje prednostne pravice v skladu s členom 35;
 - (i) podatki o zahtevah za priznanje razstavne prednostne pravice v skladu s členom 38;
 - (j) podatki o zahtevah po prednosti starejše blagovne znamke za prejšnjo registrirano blagovno znamko iz člena 39;
 - (k) navedba, da je znamka z uporabo pridobila razlikovalni učinek v skladu s členom 7(3);
 - (l) navedba, da je znamka kolektivna znamka;
 - (m) navedba, da je znamka certifikacijska znamka;
 - (n) jezik, v katerem je bila prijava vložena, in drugi jezik, ki ga je prijavitelj v prijavi označil v skladu s členom 146(3);

- (o) datum registracije znamke v registru in registracijska številka;
 - (p) navedba, da prijava izhaja iz spremembe mednarodne registracije, v kateri je v skladu s členom 204 te uredbe imenovana Unija, skupaj z datumom mednarodne registracije v skladu s členom 3(4) Madridskega protokola ali datumom, na katerega je bila po mednarodni registraciji vpisana ozemeljska razširitev na Unijo v skladu s členom 3ter(2) Madridskega protokola in, če je to ustrezno, datumom priznanja prednostne pravice mednarodne registracije.
3. Register vsebuje tudi naslednje vnose, ob katerih je naveden datum vpisa:
- (a) spremembe imena, naslova in državljanstva imetnika blagovne znamke EU ali države, v kateri ima stalno prebivališče ali sedež ali poslovalnico;
 - (b) spremembe imena ali službenega naslova zastopnika, ki ni zastopnik iz prvega stavka člena 119(3);
 - (c) če je imenovan nov zastopnik, ime in službeni naslov tega zastopnika;
 - (d) spremembe znamke v skladu s členoma 49 in 54 ter popravki pomot;
 - (e) obvestilo o spremembah pravilnika o uporabi kolektivne znamke v skladu s členom 79;
 - (f) podatki o zahtevah po prednosti starejše blagovne znamke za prejšnjo registrirano blagovno znamko iz člena 39 v skladu s členom 40;
 - (g) popolni ali delni prenosi v skladu s členom 20;
 - (h) nastanek ali prenos stvarne pravice v skladu s členom 22 in narava stvarnopravne pravice;
 - (i) podatki o izvršbi v skladu s členom 23 in postopkih zaradi insolventnosti v skladu s členom 24;
 - (j) odobritev ali prenos licence v skladu s členom 25 in, če je ustrezno, vrsta licence;
 - (k) podaljšanje registracije v skladu s členom 53, datum začetka učinkovanja in vse omejitve v skladu s členom 53(4);
 - (l) navedba v zvezi z iztekom registracije v skladu s členom 53;
 - (m) izjava imetnika o umiku ali odpovedi v skladu s členom 49 oziroma 57;
 - (n) datum predložitve in podrobnosti ugovora v skladu s členom 46, zahteve v skladu s členom 63, ali nasprotni tožbe za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti v skladu s členom 128(4) ali pritožbe v skladu s členom 68;
 - (o) datum in vsebina odločbe o ugovoru, zahtevi ali nasprotni tožbi v skladu s členom 64(6) oziroma tretjim stavkom člena 128(6) ali o pritožbi v skladu s členom 71;
 - (p) zabeleženje prejema zahteve za konverzijo v skladu s členom 140(2);
 - (q) izbris zastopnika, registriranega v skladu s točko (e) odstavka 2 tega člena;
 - (r) izbris prednosti starejše nacionalne znamke;
 - (s) sprememba ali izbris vpisov v registru iz točk (h), (i) in (j) tega odstavka;
 - (t) zamenjava blagovne znamke EU z mednarodno registracijo v skladu s členom 197;
 - (u) datum in številka mednarodne registracije, ki temelji na prijavi za blagovno znamko EU, ki je bila registrirana kot blagovna znamka EU, v skladu s členom 185(1);
 - (v) datum in številka mednarodne registracije, ki temelji na blagovni znamki EU, v skladu s členom 185(2);
 - (w) delitev prijave v skladu s členom 50 in delitev registracije v skladu s členom 56, skupaj z elementi za registracijo, ki je nastala iz delitve, iz odstavka 2 tega člena ter seznamom blaga in storitev iz osnovne registracije, kot je bila spremenjena;

- (x) razveljavitev odločbe ali vpisa v registru v skladu s členom 103, če se razveljavitev nanaša na odločbo ali vpis, ki sta že bila objavljena;
 - (y) obvestilo o spremembah pravilnika o uporabi certifikacijske znamke EU v skladu s členom 88.
4. Izvršni direktor lahko odloči, da se pod pogoji iz člena 149(4) poleg elementov iz odstavkov 2 in 3 tega člena v register vpišejo tudi drugi elementi.
5. Register je lahko v elektronski obliki. Urad zbira, organizira, objavlja in hrani elemente iz odstavkov 2 in 3, tudi morebitne osebne podatke, za namene iz odstavka 8. Urad skrbi, da je register zlahka dostopen javnosti.
6. Imetnik blagovne znamke EU je uradno obveščen o vsaki spremembi v registru.
7. Urad na zahtevo in proti plačilu pristojbine priskrbi overjene ali neoverjene izvlečke iz registra.
8. Obdelava podatkov v zvezi z vpisi iz odstavkov 2 in 3, tudi morebitnih osebnih podatkov, je namenjena:
- (a) upravljanju prijav oziroma zahtev in/ali registracij iz te uredbe in aktov, sprejetih v skladu z njo;
 - (b) vodenju javnega registra, ki je javnim organom in gospodarskim subjektom na voljo za preverjanje in poizvedbe ter jim omogoča uveljavljanje pravic, ki jih imajo po tej uredbi, in seznanjanje z morebitnimi že obstoječimi pravicami tretjih oseb ter
 - (c) pripravi poročil in statističnih podatkov, ki Uradu omogočajo, da optimizira svoje dejavnosti in izboljša delovanje sistema.
9. Šteje se, da so vsi podatki, tudi osebni, v zvezi z vpisi iz odstavkov 2 in 3 v javnem interesu in so lahko dostopni tretjim osebam. Zaradi pravne varnosti se vpisi v registru hranijo trajno.

Člen 112

Zbirka podatkov

1. Poleg obveznosti, da vodi register v smislu člena 111, Urad zbira in hrani v elektronski zbirki podatkov vse podrobnosti, ki jih posredujejo prijavitelji ali druge stranke v postopku v skladu s to uredbo ali akti, sprejetimi v skladu z njo.
2. V elektronski zbirki podatkov so lahko poleg osebnih podatkov, vključenih v register na podlagi člena 111, tudi drugi osebni podatki, kolikor so zahtevani v skladu s to uredbo ali akti, sprejetimi v skladu z njo. Zbiranje, hramba in obdelava takšnih podatkov so namenjeni:
- (a) upravljanju prijav oziroma zahtev in/ali registracij iz te uredbe in aktov, sprejetih v skladu z njo;
 - (b) dostopu do informacij, potrebnih za lažje in učinkovitejše izvajanje zadevnih postopkov;
 - (c) komuniciranju s prijavitelji in drugimi strankami v postopku;
 - (d) pripravi poročil in statističnih podatkov, ki Uradu omogočajo, da optimizira svoje dejavnosti in izboljša delovanje sistema.
3. Izvršni direktor določi pogoje za dostop do elektronske zbirke podatkov in način, na katerega je njeno vsebino, razen osebnih podatkov iz odstavka 2 tega člena, vendar vključno s tistimi iz člena 111, mogoče dati na voljo v strojno čitljivi obliki, vključno z datoteko za tak dostop.
4. Dostop do osebnih podatkov iz odstavka 2 je omejen in ti podatki niso na voljo javnosti, razen če zadevna oseba s tem izrecno soglaša.

5. Vsi podatki se hranijo trajno. Zadevna oseba pa lahko zahteva izbris osebnih podatkov iz zbirke podatkov 18 mesecev po preteku blagovne znamke EU ali zaključku ustreznega postopka *inter partes*. Zadevna stranka ima pravico kadar koli doseči popravek netočnih ali napačnih podatkov.

Člen 113

Spletni dostop do odločb

1. Odločbe Urada se zaradi preglednosti in predvidljivosti objavijo na spletu in so na vpogled splošni javnosti, da se lahko z njimi seznani. Vse stranke v postopku, v katerem je bila odločba sprejeta, lahko zahtevajo izbris osebnih podatkov, vsebovanih v odločbi.

2. Urad lahko zagotovi spletni dostop do sodb nacionalnih sodišč in sodišč Unije, povezanih z njegovimi nalogami, da bi zagotovil večjo ozaveščenost javnosti o zadevah intelektualne lastnine in spodbujal približevanje praks. Glede osebnih podatkov Urad spoštuje pogoje prve objave.

Člen 114

Pregled spisov

1. Spisi, povezani s prijavi blagovne znamke EU, ki še niso bile objavljene, niso na voljo javnosti brez soglasja prijavitelja.

2. Vsaka oseba, ki lahko dokaže, da je prijavitelj za blagovno znamko EU izjavil, da bo po registraciji blagovne znamke uveljavljal pravice proti njemu, lahko pregleda spise pred objavo te prijave in brez soglasja prijavitelja.

3. Po objavi prijave blagovne znamke EU se lahko spisi v zvezi s to prijavo in nato blagovna znamka, ki iz nje izhaja, na zahtevo pregledajo.

4. Če se spisi pregledujejo v skladu z odstavkom 2 ali 3 tega člena, se lahko iz pregleda izvzamejo dokumenti, ki se nanašajo na izločitev ali ugovor v skladu s členom 169, osnutki odločitev in mnenj ter vsi drugi interni dokumenti, ki so bili uporabljeni pri pripravi odločitev in mnenj, pa tudi deli spisa, v zvezi s katerimi je zadevna stranka pred vložitvijo zahteve za pregled spisa izkazala poseben interes za ohranitev njihove zaupnosti, razen če pregled takšnih delov spisa upravičujejo prevladujoči legitimni interesi stranke, ki zahteva pregled.

5. Pri pregledu spisov v zvezi s prijavi blagovne znamke EU in registriranimi blagovnimi znamkami EU se pregledajo bodisi izvirni dokument ali njegove kopije bodisi tehnična sredstva za shranjevanje, če se spisi shranjujejo na ta način. Način pregleda določi izvršni direktor.

6. Če se spisi pregledujejo v skladu z odstavkom 7, se zahteva za pregled spisov šteje za vloženo šele po plačilu zahtevane pristojbine. Pristojbina se ne plača, če se inšpekcijski pregled tehničnih sredstev shranjevanja opravi po spletu.

7. Pregled spisov se opravi v prostorih Urada. Na zahtevo se pregled spisov opravi z izdajo kopij dokumentov iz spisa. Pogoj za izdajo takih kopij je plačilo pristojbine. Urad na zahtevo in po plačilu pristojbine izda tudi overjene ali neoverjene kopije prijave blagovne znamke EU.

8. Spisi, ki jih hrani Urad, v zvezi z mednarodnimi registracijami, v katerih je imenovana Unija, se lahko na zahtevo pregledajo, in sicer od datuma objave iz člena 190(1) ter v skladu s pogoji iz odstavkov 1, 3 in 4 tega člena.

9. Ob upoštevanju omejitev iz odstavka 4 lahko Urad na zahtevo in ob plačilu pristojbine posreduje informacije iz katerega koli spisa o blagovni znamki EU, za katero je vložena prijava, ali registrirani blagovni znamki EU. Urad pa lahko zahteva, da se izkoristi možnost pregleda samega spisa, če presodi, da je to ustrezno glede na količino informacij, ki jih je treba zagotoviti.

Člen 115

Hramba spisov

1. Urad hrani spise o vseh postopkih v zvezi s prijavo blagovne znamke EU ali registracijo blagovne znamke EU. Izvršni direktor določi obliko, v kateri se ti spisi hranijo.
2. Če se spisi hranijo v elektronski obliki, se ti elektronski spisi ali njihove varnostne kopije hranijo trajno. Izvirni dokumenti, ki jih vložijo stranke v postopku in so podlaga takšnim elektronskim spisom, se uničijo po preteku določenega obdobja po njihovem prejemu, ki ga določi izvršni direktor.
3. Če in kolikor se spisi ali deli spisov hranijo v kakršni koli drugi obliki kot elektronski, se dokumenti ali dokazila, ki so del takih spisov, hranijo vsaj pet let po koncu leta, v katerem se prijava zavrne ali umakne oziroma šteje za umaknjeno, v skladu s členom 53 v celoti poteče registracija blagovne znamke EU, se v skladu s členom 57 registrira popolna odpoved blagovni znamki EU ali se blagovna znamka EU v skladu s členom 64(6) ali 128(6) v celoti izbriše iz registra.

Člen 116

Periodične publikacije

1. Urad periodično izdaja:
 - (a) Bilten o blagovnih znamkah Evropske unije, ki vsebuje objave prijav in vpisov v registru ter druge podatke v zvezi s prijavami ali registracijami blagovnih znamk EU, objavo katerih zahteva ta uredba ali akti, sprejeti v skladu z njo;
 - (b) Uradni list Urada, ki vsebuje obvestila in informacije splošnega značaja, ki jih izdaja izvršni direktor, ter vse druge informacije, pomembne za to uredbo ali njeno izvajanje.

Publikaciji iz točk (a) in (b) prvega pododstavka se lahko objavita v elektronski obliki.

2. Bilten o blagovnih znamkah Evropske unije se objavi na način in v časovnih presledkih, ki jih določi izvršni direktor.
3. Uradni list Urada izhaja v jezikih Urada. Izvršni direktor pa lahko določi, da se določeni elementi v Uradnem listu Urada objavijo v uradnih jezikih Unije.
4. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:
 - (a) datum, ki velja kot datum objave v Biltenu o blagovnih znamkah Evropske unije;
 - (b) način objave vpisov, povezanih z registracijo blagovne znamke, ki ne vsebuje sprememb glede na objavo prijave;
 - (c) oblike, v katerih so lahko izdaje Uradnega lista Urada dostopne javnosti.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 117

Upravno sodelovanje

1. Razen če ni s to uredbo ali nacionalnim pravom določeno drugače, si Urad in sodišča ali organi držav članic na zahtevo vzajemno pomagajo s posredovanjem informacij ali dajanjem spisov na vpogled. Če Urad predloži spise v pregled sodiščem, državnim tožilstvom ali glavnim uradom za industrijsko lastnino, potem za pregled ne veljajo omejitve iz člena 114.
2. Urad ne zaračunava pristojbin za sporočanje informacij ali dajanje spisov na vpogled.

3. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobno ureditev glede tega, kako si Urad in organi držav članic medsebojno izmenjujejo informacije in kako dajejo spise na vpogled, pri čemer se upoštevajo omejitve, ki veljajo za vpogled v spise v zvezi s prijavami ali registracijami blagovne znamke EU v skladu s členom 114, ko se dajo na vpogled tretjim strankam. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 118

Izmenjava publikacij

1. Urad in glavni uradi za industrijsko lastnino drug drugemu na zahtevo in za lastno uporabo brezplačno pošiljajo enega ali več izvodov svojih publikacij.
2. Urad lahko sklepa sporazume o izmenjavi ali ponudbi publikacij.

ODDELEK 4

Zastopanje

Člen 119

Splošna načela zastopanja

1. Ob upoštevanju določb iz odstavka 2 zastopanje pred Uradom ni obvezno.
2. Brez poseganja v drugi stavek odstavka 3 tega člena so fizične ali pravne osebe, ki v Evropskem gospodarskem prostoru nimajo stalnega prebivališča ali glavne poslovne enote ali resničnega in dejavnega industrijskega ali trgovskega podjetja, pred Uradom zastopane v skladu s členom 120(1) v vseh postopkih iz te uredbe, razen pri vložitvi prijave blagovne znamke EU.
3. Fizične ali pravne osebe, ki imajo stalno prebivališče ali resni in dejanski sedež ali podružnico podjetja v Evropskem gospodarskem prostoru, lahko pred Uradom zastopa zaposleni. Zaposleni pri pravni osebi iz tega odstavka lahko zastopa tudi druge pravne osebe, ki so ekonomsko povezane s prvo pravno osebo, tudi če te druge pravne osebe nimajo stalnega prebivališča ali resnega in dejanskega sedeža ali podružnice podjetja v Evropskem gospodarskem prostoru. Zaposleni, ki zastopa osebo v smislu tega odstavka, mora na zahtevo Urada ali, kadar je primerno, stranke v postopku pri Uradu vložiti podpisano pooblastilo za vložitev v spis.
4. Če skupaj delujejo več kot en prijavitelj ali več kot ena tretja stranka, se imenuje skupni zastopnik.

Člen 120

Poklicni zastopniki

1. Fizične ali pravne osebe lahko pred Uradom zastopajo le:
 - (a) odvetnik, ki je v državi članici Evropskega gospodarskega prostora pooblaščen za zastopanje in ima sedež v Evropskem gospodarskem prostoru, če je v zadevni državi članici pooblaščen, da deluje kot zastopnik pri zadevah v zvezi z blagovnimi znamkami;
 - (b) poklicni zastopniki s seznama, ki ga v ta namen vodi Urad.

Zastopniki, ki nastopajo pred Uradom, na zahtevo Urada ali, kjer je ustrezno, druge stranke v postopku na Uradu vložijo podpisano pooblastilo, ki se vloži v spis.

2. Na seznam poklicnih zastopnikov se lahko vključi vsaka fizična oseba, ki izpolnjuje naslednje pogoje:
 - (a) biti mora državljan države članice Evropskega gospodarskega prostora;

- (b) imeti mora sedež ali zaposlitev v Evropskem gospodarskem prostoru;
 - (c) pooblaščenca mora biti za zastopanje fizičnih ali pravnih oseb pri zadevah v zvezi z blagovno znamko pred Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino ali glavnim uradom za industrijsko lastnino v državi članici Evropskega gospodarskega prostora. Če v zadevni državi pridobitev takega pooblastila ni pogojena z zahtevo po posebnih poklicnih kvalifikacijah, delujejo osebe, ki zaprosijo za uvrstitev na seznam, pri zadevah v zvezi z blagovnimi znamkami pred Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino ali navedenimi glavnimi uradi za industrijsko lastnino vsaj pet let. Vendar pa osebam, ki so jim poklicne kvalifikacije za zastopanje fizičnih ali pravnih oseb pri zadevah v zvezi z blagovnimi znamkami pred Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino ali navedenimi glavnimi uradi za industrijsko lastnino uradno priznane v skladu s pravili, ki jih določi zadevna država, ni treba izpolnjevati pogoja o opravljanju poklica.
3. Vpis se obravnava na zahtevo, ki jo spremlja certifikat glavnega urada za industrijsko lastnino zadevne države članice z navedbo, da so pogoji iz odstavka 2 izpolnjeni.
4. Izvršni direktor lahko dovoli izjemo od:
- (a) zahteve iz drugega stavka odstavka 2(c), če prijavitelj dokaže, da je zahtevane kvalifikacije pridobil drugače;
 - (b) zahteve iz odstavka 2(a) v primeru visoko kvalificiranih strokovnjakov, če so izpolnjene zahteve iz odstavka 2(b) in (c).
5. Posameznika se lahko črta s seznama poklicnih zastopnikov na njegovo zahtevo ali če ne more več zastopati strank. Spremembe seznama poklicnih zastopnikov se objavijo v Uradnem listu Urada.

Člen 121

Prenos pooblastil

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo:

- (a) pogoje in postopek imenovanja skupnega zastopnika iz člena 119(4);
- (b) pogoje, pod katerimi zaposleni iz člena 119(3) in poklicni zastopniki iz člena 120(1) pri Uradu vložijo podpisano pooblastilo za zastopanje, ter vsebino tega pooblastila;
- (c) okoliščine, v katerih je lahko posameznik črtan s seznama poklicnih zastopnikov iz člena 120(5).

POGLAVJE X

PRISTOJNOST IN POSTOPEK ZA TOŽBE V ZVEZI Z BLAGOVNIMI ZNAMKAMI EU

ODDELEK 1

Uporaba pravil Unije o pristojnosti ter priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah

Člen 122

Uporaba pravil Unije o pristojnosti ter priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah

1. Razen če ni v tej uredbi drugače določeno, se pravila Unije o pristojnosti ter priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah uporabljajo za postopke, povezane z blagovnimi znamkami EU, pa tudi za postopke, povezane s hkratnimi in zaporednimi postopki na podlagi blagovnih znamk EU in nacionalnih blagovnih znamk.

2. V primeru postopkov glede tožb in zahtev iz člena 124:
 - (a) členi 4 in 6, točke 1, 2, 3 in 5 člena 7 ter člen 35 Uredbe (EU) št. 1215/2012 se ne uporabljajo;
 - (b) člena 25 in 26 Uredbe (EU) št. 1215/2012 se uporabljata v skladu z omejitvami v členu 125(4) te uredbe;
 - (c) določbe poglavja II Uredbe (EU) št. 1215/2012, ki veljajo za osebe s stalnim prebivališčem v državi članici, veljajo tudi za osebe, ki nimajo stalnega prebivališča v kateri koli državi članici, imajo pa tam podjetje.
3. Sklicevanja v tej uredbi na Uredbo (EU) št. 1215/2012 po potrebi vključujejo Sporazum med Evropsko skupnostjo in Kraljevino Dansko o pristojnosti ter priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih in gospodarskih zadevah z dne 19. oktobra 2005.

ODDELEK 2

Spori v zvezi s kršitvijo in veljavnostjo blagovnih znamk EU

Člen 123

Sodišča za blagovne znamke EU

1. Države članice na svojem ozemlju določijo kar najmanjše število nacionalnih sodišč prve in druge stopnje, ki so pristojna za izvajanje nalog po tej uredbi.
2. O vsaki spremembi glede števila, nazivov ali krajevnih pristojnosti sodišč na seznamu sodišč za blagovne znamke EU, ki ga sporočijo države članice Komisiji v skladu s členom 95(2) Uredbe (ES) št. 207/2009 zadevna država članica brez odlašanja obvesti Komisijo.
3. O informacijah iz odstavka 2 Komisija obvesti države članice in jih objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 124

Pristojnost v zvezi s kršitvami in veljavnostjo

Sodišča za blagovno znamko EU imajo izključno pristojnost:

- (a) pri vseh tožbah glede kršitve in – če so po nacionalnem pravu dovoljene – tožbe, kjer grozi nevarnost kršitve v zvezi z blagovnimi znamkami EU;
- (b) pri tožbah za ugotovitev nekršitev, če so po nacionalnem pravu dovoljene;
- (c) pri vseh tožbah, ki so bile vložene kot posledica dejanj iz člena 11(2), drugi stavek;
- (d) pri nasprotnih tožbah za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU v skladu s členom 128.

Člen 125

Mednarodna sodna pristojnost

1. Ob upoštevanju določb te uredbe, pa tudi vseh določb Uredbe (EU) št. 1215/2012, ki se uporabljajo na podlagi člena 122, se postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 124 začne pred sodiščem države članice, v kateri ima toženec stalno prebivališče, oziroma, če nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, v državi, kjer ima podjetje.
2. Če toženec nima niti stalnega prebivališča niti podjetja v nobeni državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem v državi članici, v kateri ima stalno prebivališče tožnik, oziroma v primeru, da nima stalnega prebivališča v nobeni državi članici, tam, kjer ima podjetje.

3. Če niti toženec niti tožnik nimata stalnega prebivališča ali podjetja v državi članici, se takšen postopek začne pred sodiščem države članice, kjer ima svoj sedež Urad.
4. Ne glede na določbe odstavkov 1, 2 in 3:
 - (a) člen 25 Uredbe (EU) št. 1215/2012 se uporabi, če stranke soglašajo, da ima pristojnost drugo sodišče za blagovne znamke EU;
 - (b) člen 26 Uredbe (EU) št. 1215/2012 se uporablja, če toženec potrdi navzočnost na drugem sodišču za blagovno znamko EU.
5. Postopek v zvezi s tožbami in zahtevki iz člena 124, z izjemo tožb za ugotovitev nekršitve blagovne znamke EU, se lahko začne tudi pred sodiščem države članice, v kateri je bilo izvršeno ali je grozila nevarnost, da bo izvršeno dejanje kršitve, ali v kateri je bilo izvršeno dejanje iz člena 11(2).

Člen 126

Stvarna pristojnost

1. Sodišče za blagovne znamke EU, katerega pristojnost temelji na členu 125(1) do (4), je pristojno za:
 - (a) kršitve, ki so bile izvršene ali je grozila nevarnost, da bodo izvršene na območju katere koli države članice;
 - (b) dejanja iz člena 11(2) ki se izvršijo na območju katere koli države članice.
2. Sodišče za blagovne znamke EU, ki je pristojno po členu 125(5), je pristojno le za dejanja, ki so bila izvršena ali za katera grozi nevarnost, da se bodo izvršila, na območju države članice, kjer se to sodišče nahaja.

Člen 127

Domneva veljavnosti – Obramba iz vsebinskih razlogov

1. Sodišča za blagovne znamke EU obravnavajo blagovno znamko EU kot veljavno, razen če toženec izpodbija njeno veljavnost z nasprotno tožbo za razveljavev ali za ugotovitev ničnosti.
2. Veljavnosti blagovne znamke EU se ne sme izpodbijati s tožbo za ugotovitev nekršitve.
3. Pri tožbah iz točk (a) in (c) člena 124 je ugovor v zvezi z razveljavitvijo blagovne znamke EU, vložen drugače kot v obliki nasprotne tožbe, dopusten, če toženec zatrjuje, da bi bilo mogoče blagovno znamko EU razveljaviti, ker se znamka v času vložitve tožbe zaradi kršitve ni resno in dejansko uporabljala.

Člen 128

Nasprotna tožba

1. Nasprotna tožba za razveljavev ali za ugotovitev ničnosti lahko temelji le na razlogih za razveljavev ali ničnost, navedenih v tej uredbi.
2. Sodišče za blagovne znamke EU zavrže nasprotno tožbo na razveljavev ali ugotovitev ničnosti, če je odločba Urada med istimi strankami in o isti zadevi ter pravni podlagi že postala dokončna.
3. Če se nasprotna tožba sproži v postopku, kjer imetnik blagovne znamke še ni stranka, se ga o tem obvesti in le-ta se lahko pridruži kot stranka v postopku skladno s pogoji, ki jih določa nacionalno pravo.

4. Sodišče za blagovne znamke EU, pri katerem je bila vložena nasprotna tožba za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU, ne nadaljuje obravnave nasprotne tožbe, dokler zainteresirana stranka ali sodišče Urada ne obvesti o datumu, ko je bila vložena nasprotna tožba. Urad navedene informacije vnese v register. Če je bila pred vložitvijo nasprotne tožbe na Uradu že vložena zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU, Urad o tem obvesti sodišče, ki v skladu s členom 132(1) postopek prekine, dokler odločitev o zahtevi ni dokončna ali dokler zahteva ni umaknjena.

5. Uporablja se člen 64(2) do (5).

6. Če sodišče za blagovne znamke EU na podlagi tožbe za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU izda sodbo, ki je postala pravnomočna, sodišče ali katera koli stranka v nacionalnem postopku izvod sodbe nemudoma pošlje Uradu. Urad ali katera koli druga zainteresirana stranka lahko zahteva informacije o takšnem pošiljanju. Urad vnese sodbo v register in sprejme potrebne ukrepe, da izvrši sodbo sodišča.

7. Sodišče za blagovne znamke EU, ki obravnava nasprotno tožbo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti, lahko ustavi postopek na zahtevo imetnika blagovne znamke EU in po zaslišanju drugih strank, ter lahko zahteva, da toženec Uradu predloži zahtevo za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti v časovnem roku, ki ga določi. Če zahteva ni vložena v roku, se postopek nadaljuje; nasprotna tožba se šteje za umaknjeno. Uporablja se člen 132(3).

Člen 129

Pravo, ki se uporablja

1. Sodišča za blagovno znamko EU uporabljajo določbe te uredbe.

2. Za vsa vprašanja v zvezi z blagovnimi znamkami, ki niso zajeta v tej uredbi, ustrezno sodišče za blagovne znamke EU uporablja veljavno nacionalno pravo.

3. Razen če s to uredbo ni drugače določeno, sodišče za blagovne znamke EU uporablja procesna pravila, ki se uporabljajo za enako vrsto postopkov v zvezi z nacionalno blagovno znamko v državi članici, kjer ima sodišče sedež.

Člen 130

Sankcije

1. Če sodišče za blagovne znamke EU ugotovi, da je toženec kršil ali da je grozila nevarnost, da bo kršil blagovno znamko EU, sodišče, če proti temu ni posebnih razlogov, izda odredbo, ki tožencu prepoveduje nadaljevanje dejanj, s katerimi je kršil ali bi lahko kršil blagovno znamko EU. V skladu z nacionalnim pravom sprejme tudi ukrepe, katerih cilj je zagotoviti, da se ta prepoved upošteva.

2. Sodišče za blagovne znamke EU lahko uporabi tudi ukrepe ali naloge, ki so na voljo v skladu z veljavnim pravom in za katere meni, da so primerni v okoliščinah zadeve.

Člen 131

Začasni in zaščitni ukrepi

1. Pri sodiščih države članice, vključno s sodišči za blagovne znamke EU, se lahko vloži zahteva za začasne in zaščitne ukrepe v zvezi z blagovno znamko EU ali prijavo blagovne znamke EU, ki so predvideni v pravu te države v zvezi z nacionalno blagovno znamko, tudi če ima po tej uredbi pristojnost glede vsebine zadeve sodišče za blagovne znamke EU v drugi državi članici.

2. Sodišče za blagovne znamke EU, katerega pristojnost temelji na členu 125(1), (2), (3) ali (4), je pristojno za sprejem začasnih in zaščitnih ukrepov, ki se ob upoštevanju vsakega nujnega postopka za priznanje in izvrševanje v skladu s poglavjem III Uredbe (EU) št. 1215/2012 uporabljajo na ozemlju vsake države članice. Te pristojnosti nima nobeno drugo sodišče.

Člen 132

Posebna pravila o povezanih postopkih

1. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, sodišče za blagovne znamke EU, ki obravnava tožbe iz člena 124, razen tožbe za ugotovitev nekršitve, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se veljavnost blagovne znamke EU izpodbija pri drugem sodišču za blagovne znamke EU zaradi nasprotne tožbe ali če je bila pri Uradu že vložena prijava za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti.
2. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, Urad, ko obravnava zahtevo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se blagovna znamka EU izpodbija na podlagi nasprotne tožbe pred sodiščem za blagovne znamke EU. Če pa tako zahteva ena od strank v postopku pred sodiščem za blagovne znamke EU, lahko sodišče po zaslišanju drugih strank v tem postopku postopek ustavi. V tem primeru Urad nadaljuje z obravnavo.
3. Če sodišče za blagovne znamke EU ustavi postopek, lahko odredi začasne in zaščitne ukrepe za čas ustavitve.

Člen 133

Pristojnost drugostopenjskih sodišč za blagovne znamke EU – Izredna pravna sredstva

1. Sodbe prvostopenjskih sodišč za blagovne znamke EU, izdane v zvezi s postopki, ki izhajajo iz tožb in zahtev iz člena 124, se lahko izpodbijajo s pritožbo na drugostopenjska sodišča za blagovne znamke EU.
2. Pogoje, pod katerimi se lahko vloži pritožba na drugostopenjsko sodišče za blagovne znamke EU, določa nacionalno pravo države članice, v kateri se to sodišče nahaja.
3. V zvezi s sodbami drugostopenjskih sodišč za blagovne znamke EU se uporabljajo nacionalna pravila o izrednih pravnih sredstvih.

ODDELEK 3

Drugi spori v zvezi z blagovnimi znamkami EU

Člen 134

Dopolnilne določbe o pristojnosti nacionalnih sodišč, ki niso sodišča za blagovne znamke EU

1. V državi članici, katere sodišča so pristojna po členu 122(1), imajo ta sodišča pristojnost za tožbe, ki niso navedene v členu 124, če bi imela pristojnost *ratione loci* in *ratione materiae* v primeru tožb v zvezi z nacionalno blagovno znamko, registrirano v tej državi.
2. Tožbe v zvezi z blagovno znamko EU, razen tistih iz člena 124, za katere ni po členu 122(1) in odstavku 1 tega člena pristojno nobeno sodišče, se lahko obravnavajo pred sodiščem države članice, v kateri ima sedež Urad.

Člen 135

Obveznost nacionalnega sodišča

Nacionalno sodišče, ki obravnava tožbo v zvezi z blagovno znamko EU, razen tožb iz člena 124, obravnava blagovno znamko EU kot veljavno.

POGLAVJE XI

UČINKOVANJE NA PRAVO DRŽAV ČLANIC

ODDELEK 1

Pravde na osnovi več kot ene blagovne znamke

Člen 136

Hkratne in zaporedne pravde na podlagi blagovnih znamk EU in nacionalnih znamk

1. Če se tožbe zaradi kršitev pravic, ki imajo enako dejansko stanje in potekajo med istimi strankami, vložene pred sodišči različnih držav članic, pri čemer je eno začelo postopek na podlagi blagovne znamke EU, drugo pa na podlagi nacionalne blagovne znamke:
 - (a) sodišče, ki ni prvo začelo postopka, po uradni dolžnosti zavrne pristojnost v prid sodišča, kjer so zadevne blagovne znamke enake ter veljajo za enako blago in storitve. Sodišče, od katerega bi se zahtevala zavrnitev pristojnosti, lahko postopek ustavi, če se pristojnost drugega sodišča izpodbija;
 - (b) sodišče, ki ni prvo prevzelo zadeve, lahko svoj postopek ustavi, če so zadevne blagovne znamke enake in veljajo za podobno blago ali storitve in če so zadevne blagovne znamke podobne in veljajo za enako ali podobno blago ali storitve.
2. Sodišče, ki obravnava tožbo zaradi kršitve pravic na podlagi blagovne znamke EU, tožbo zavrže, če je bila o enakem dejanskem stanju in med istimi strankami na podlagi enake nacionalne blagovne znamke, ki velja za enako blago ali storitve, že izdana dokončna sodba na isti pravni podlagi.
3. Sodišče, ki obravnava tožbo zaradi kršitve pravic na podlagi nacionalne blagovne znamke, tožbo zavrže, če je bila o enakem dejanskem stanju in med istimi strankami na podlagi enake blagovne znamke EU, ki velja za enako blago ali storitve, že izdana dokončna sodba na isti pravni podlagi.
4. Odstavki 1, 2 in 3 se ne uporabljajo pri začasnih in zaščitnih ukrepih.

ODDELEK 2

Uporaba nacionalnega prava za prepoved uporabe blagovnih znamk EU

Člen 137

Prepoved uporabe blagovnih znamk EU

1. Razen če je določeno drugače, ta uredba ne vpliva na pravico, ki obstaja po pravu držav članic, do tožb zaradi kršitev prejšnjih pravic v smislu člena 8 ali člena 60(2) v zvezi z uporabo poznejše blagovne znamke EU. Tožbe zaradi kršitev prejšnjih pravic v smislu člena 8(2) in (4) pa niso več možne, če imetnik prejšnje pravice ne more več v skladu s členom 61(2) vložiti tožbe za ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU.
2. Razen če je določeno drugače, ta uredba ne vpliva na pravico do začetka postopka po civilnem, upravnem ali kazenskem pravu države članice ali po pravu Unije za prepoved uporabe blagovne znamke EU, če se uporaba nacionalne blagovne znamke lahko prepove po pravu te države članice ali po pravu Unije.

Člen 138

Prejšnje pravice, ki veljajo na določenih krajih

1. Imetnik prejšnje pravice, ki velja le na določenem kraju, lahko nasprotuje uporabi blagovne znamke EU na ozemlju, kjer je njegova pravica varovana, če je to dovoljeno po pravu zadevne države članice.
2. Odstavek 1 se ne uporablja, če imetnik prejšnje pravice v obdobju petih zaporednih let ni nasprotoval uporabi blagovne znamke EU na območju, kjer je njegova pravica varovana, pri čemer se takšne uporabe zaveda, razen če do prijave blagovne znamke EU ni prišlo v dobri veri.
3. Imetnik blagovne znamke EU nima pravice nasprotovati uporabi pravice iz odstavka 1, čeprav se te pravice več ne da uveljavljati proti blagovni znamki EU.

ODDELEK 3

Konverzija v prijavo nacionalne blagovne znamke

Člen 139

Zahteva za uporabo nacionalnega postopka

1. Prijavitelj ali imetnik blagovne znamke EU lahko zaprosi za konverzijo svoje prijave blagovne znamke EU ali blagovne znamke EU v prijavo za nacionalno blagovno znamko:
 - (a) če je prijava blagovne znamke EU zavrnjena, umaknjena ali se šteje za umaknjeno;
 - (b) če blagovna znamka EU preneha veljati.
2. Do konverzije ne pride:
 - (a) če so pravice imetnika blagovne znamke EU bile razveljavljene na osnovi neuporabe, razen če se v državi članici, kjer je konverzija zahtevana, blagovna znamka EU uporablja na način, ki po pravu te države članice velja za resnega in dejanskega;
 - (b) zaradi varstva v državi članici, kjer v skladu z odločbo Urada ali nacionalnega sodišča za prijavo blagovne znamke EU ali za blagovno znamko EU veljajo razlogi za zavrnitev registracije ali razlogi za razveljavitev ali ničnost.
3. Prijava nacionalne blagovne znamke, ki je posledica konverzije prijave blagovne znamke EU, se v tej državi članici šteje za vloženo oziroma ima prednostno pravico iz te prijave ali iz te blagovne znamke in, kjer je to ustrezno, prednost prejšnje blagovne znamke iz te države, ki se zahteva po členih 39 in 40.
4. Če se prijava blagovne znamke EU šteje za umaknjeno, Urad pošlje prijavitelju dopis, ki določa rok treh mesecev od datuma navedenega dopisa, v katerem se lahko vloži prijava za konverzijo.
5. Če je prijava blagovne znamke EU umaknjena ali blagovna znamka EU preneha veljati zaradi vpisane odpovedi ali nepodaljšane registracije, se prijava za konverzijo vloži v treh mesecih po datumu, na katerega je prijava blagovne znamke EU umaknjena ali na katerega blagovna znamka EU preneha veljati.
6. Če se prijava blagovne znamke EU zavrne z odločbo Urada ali če blagovna znamka EU preneha veljati zaradi odločbe Urada ali sodišča za blagovne znamke EU, se prijava za konverzijo vloži v treh mesecih po datumu, na katerega ta odločba postane dokončna.
7. Učinek iz člena 37 preneha, če se prijava ne vloži pravočasno.

Člen 140

Vložitev, objava in prenos zahteve za konverzijo

1. Zahteva za konverzijo se vloži pri Uradu v ustreznem roku na podlagi člena 139(4), (5) ali (6), v njej pa se navedejo razlogi za konverzijo v skladu s členom 139(1)(a) ali (b), države članice, v zvezi s katerimi se zahteva konverzija, ter blago in storitve, na katere se konverzija nanaša. Kadar se konverzija zahteva, ker registracija ni bila podaljšana, začne rok treh mesecev iz člena 139(5) teči dan po zadnjem dnevu, na katerega je v skladu s členom 53(3) mogoče vložiti zahtevo za podaljšanje. Zahteva za konverzijo se šteje za vloženo šele, ko je plačana pristojbina za konverzijo.
2. Kadar se zahteva za konverzijo nanaša na prijavo blagovne znamke EU, ki je že bila objavljena, ali na blagovno znamko EU, se prejem takšne zahteve vnese v register, zahteva za konverzijo pa objavi.
3. Urad preveri, ali zahtevana konverzija izpolnjuje pogoje iz te uredbe, zlasti iz člena 139(1), (2), (4), (5) in (6) ter odstavka 1 tega člena, ter formalne pogoje iz izvedbenega akta, sprejetega v skladu z odstavkom 6 tega člena. Če pogoji, ki urejajo zahtevo, niso izpolnjeni, Urad prijavitelja uradno obvesti o pomanjkljivostih. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zahtevo za konverzijo zavrne. Kadar se uporablja člen 139(2), Urad zahtevo za konverzijo zavrne kot nedopustno le v zvezi z državami članicami, za katere je konverzija izključena na podlagi navedene določbe. Če pristojbina za konverzijo ni plačana v ustreznem roku treh mesecev na podlagi člena 139(4), (5) ali (6), Urad prijavitelja obvesti, da se šteje, da zahteva za konverzijo ni bila vložena.
4. Če Urad ali sodišče za blagovne znamke EU zavrne prijavo blagovne znamke EU ali blagovno znamko EU razglasi za nično iz absolutnih razlogov s sklicevanjem na jezik države članice, je konverzija na podlagi člena 139(2) izključena za vse države članice, v katerih je ta jezik eden od uradnih jezikov. Če Urad ali sodišče za blagovne znamke EU zavrne prijavo blagovne znamke EU ali blagovno znamko EU razglasi za nično iz absolutnih razlogov, za katere se ugotovi, da veljajo za vso Unijo, ali zaradi prejšnje blagovne znamke EU ali druge pravice industrijske lastnine v Uniji, se konverzija na podlagi člena 139(2) izključuje za vse države članice.
5. Kadar zahteva za konverzijo izpolnjuje zahteve iz odstavka 3 tega člena, jo Urad skupaj s podatki iz člena 111(2) posreduje glavnim uradom držav članic za industrijsko lastnino, tudi Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino, v zvezi s katerimi se zahteva oceni za dopustno. Urad obvesti prijavitelja o datumu posredovanja.
6. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:
 - (a) podrobnosti, ki jih mora vsebovati zahteva za konverzijo prijave blagovne znamke EU ali registrirane blagovne znamke EU v prijavo nacionalne blagovne znamke v skladu z odstavkom 1;
 - (b) podrobnosti, ki jih mora vsebovati objava zahteve za konverzijo v skladu z odstavkom 2.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 141

Formalne zahteve za konverzijo

1. Vsak glavni urad za industrijsko lastnino, ki mu je bila poslana zahteva za konverzijo, lahko od Urada pridobi vse dodatne informacije o zahtevi, ki navedenemu uradu omogočajo sprejeti odločitev o nacionalni blagovni znamki kot posledici konverzije.
2. Za prijavo blagovne znamke EU ali blagovno znamko EU, posredovano v skladu s členom 140, ne veljajo formalne zahteve nacionalnega prava, ki se razlikujejo od zahtev iz te uredbe ali aktov, sprejetih v skladu s to uredbo, oziroma te zahteve dopolnjujejo.

3. Vsak glavni urad za industrijsko lastnino, kateremu je prijava posredovana, lahko zahteva, da prijavitelj v najmanj dveh mesecih:

- (a) plača nacionalno pristojbino za prijavo;
- (b) predloži prevod prijave in spremnih dokumentov v enega od uradnih jezikov zadevne države;
- (c) navede uradni naslov v zadevni državi;
- (d) priskrbi predstavitev blagovne znamke v številu izvodov, ki ga določi zadevna država.

POGLAVJE XII

URAD

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 142

Pravni status

- 1. Urad je agencija Unije. Ima pravno osebnost.
- 2. Urad ima v vsaki državi članici najširšo pravno sposobnost, ki jo njeno pravo priznava pravnim osebam; še zlasti lahko pridobiva ali oddaja premično in nepremično premoženje in je sposobna biti stranka v pravnih postopkih.
- 3. Urad zastopa njegov izvršni direktor.

Člen 143

Osebj

- 1. Kadrovske predpisi in Pogoji za zaposlitev ter pravila, ki jih sporazumno sprejmejo institucije Unije za izvajanje Kadrovskih predpisov in Pogojev za zaposlitev, veljajo za osebe Urada brez vpliva na uporabo člena 166 te uredbe za člane pritožbenih odborov.
- 2. Urad lahko brez poseganja v odstavek 1 uporabi dodeljene nacionalne strokovnjake ali drugo osebo, ki ni zaposlena v Uradu. Upravni odbor sprejme odločitev, s katero določi pravila o dodelitvi nacionalnih strokovnjakov v Urad.

Člen 144

Privilegiji in imunitete

Za Urad in njegovo osebo se uporablja Protokol o privilegijih in imunitetah Unije.

Člen 145

Odgovornost

- 1. Pogodbeno odgovornost Urada ureja pravo, ki velja za zadevno pogodbo.
- 2. Sodišče Unije je pristojno za odločanje na podlagi arbitražne klavzule, ki jo vsebujejo pogodbe, ki jih sklene Urad.

3. V primeru nepogodbene odgovornosti Urad v skladu s splošnimi načeli, ki so skupna pravu držav članic, povrne vsako škodo, ki jo povzročijo njegovi oddelki ali uradniki pri opravljanju dolžnosti.
4. Sodišče Unije je pristojno za reševanje sporov v zvezi s povrnitvijo škode iz odstavka 3.
5. Osebnostno odgovornost uradnikov do Urada urejajo določbe, zapisane v Kadrovskih predpisih ali Pogojih za zaposlitev, ki zanje veljajo.

Člen 146

Jeziki

1. Prijava blagovne znamke EU se vloži v enem od uradnih jezikov Unije.
2. Jeziki Urada so angleščina, francoščina, italijanščina, nemščina in španščina.
3. Prijavitelj navede drugi jezik, ki je jezik Urada in katerega rabo sprejema kot možni jezik postopka pri postopkih za ugovor, razveljavitev ali ničnost.

Če je bila prijava vložena v jeziku, ki ni eden jezikov Urada, Urad poskrbi za prevod prijave v jezik, ki ga navede prijavitelj, v skladu s členom 31(1).

4. Če je prijavitelj blagovne znamke EU edina stranka v postopku pred Uradom, je jezik postopka tisti, ki se uporablja pri vložitvi prijave blagovne znamke EU. Če je bila prijava vložena v jeziku, ki ni jezik Urada, lahko Urad pošlje pisna obvestila prijavitelju v drugem jeziku, ki ga prijavitelj navede v svoji prijavi.
5. Ugovor in zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti se vložita v enem od jezikov Urada.
6. Brez poseganja v odstavek 5 se lahko:
 - (a) vsaka zahteva ali izjava v zvezi s prijavo blagovne znamke EU vloži v jeziku, v katerem je bila vložena prijava za to blagovno znamko EU, ali v drugem jeziku, ki ga prijavitelj navede v prijavi;
 - (b) vsaka zahteva ali izjava v zvezi z registrirano blagovno znamko EU vloži v enem od jezikov Urada.

Kadar pa se zahteva vloži z uporabo katerega koli obrazca Urada v skladu s členom 100(2), se lahko takšen obrazec uporabi v katerem koli uradnem jeziku Unije, če je, kar zadeva besedilne elemente, izpolnjen v enem od jezikov Urada.

7. Če je v skladu z odstavkom 5 izbrani jezik za ugovor ali tožbo za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti jezik prijave blagovne znamke ali drugi jezik, določen ob vložitvi prijave, ta jezik postane jezik postopka.

Če v skladu z odstavkom 5 izbrani jezik za ugovor ali tožbo na razveljavitev ali ugotovitev ničnosti, ni niti jezik prijave blagovne znamke niti drugi jezik, naveden ob vložitvi prijave, se od stranke, ki ugovarja, ali stranke, ki zahteva razveljavitev ali ugotovitev ničnosti, zahteva, da na lastne stroške priskrbi prevod svoje prijave bodisi v jezik prijave blagovne znamke, pod pogojem, da gre za jezik Urada, bodisi v drugi jezik, naveden ob vložitvi. Prevod se predloži v enem mesecu od izteka roka za ugovor ali od datuma vložitve zahteve za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti. Jezik, v katerega je bila prijava prevedena, nato postane jezik postopka.

8. Stranke v postopkih ugovaranja, razveljavitve, ugotavljanja ničnosti ali pritožbe se lahko sporazumejo o tem, da jezik postopka postane drug uradni jezik Unije.

9. Brez poseganja v odstavka 4 in 8 in če ni določeno drugače, lahko vsaka stranka v pisnih postopkih pred Uradom uporablja kateri koli jezik Urada. Če izbrani jezik ni jezik postopka, stranka zagotovi prevod v ta jezik v enem mesecu od datuma vložitve izvirnega dokumenta. Kadar je prijavitelj blagovne znamke EU edina stranka v postopku pred Uradom in jezik, v katerem je vložena prijava blagovne znamke EU, ni eden od jezikov Urada, se lahko prevod zagotovi tudi v drugem jeziku, ki ga je v prijavi navedel prijavitelj.

10. Izvršni direktor določi način, na katerega se overijo prevodi.

11. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo:

(a) obseg, v katerem se lahko dokazila v pisnih postopkih pred Uradom predložijo v katerem koli jeziku Unije, in potrebo po zagotovitvi prevoda;

(b) zahtevane standarde za prevode, ki se jih predloži Uradu.

Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 147

Objava in vpis v register

1. Prijava blagovne znamke EU, kot je opisana v členu 31(1), in vse druge informacije, katerih objavo predpisujeta ta uredba ali akt, sprejet v skladu s to uredbo, so objavljene v vseh uradnih jezikih Unije.

2. Vsi vpisi v register se opravijo v vseh uradnih jezikih Unije.

3. Če se pojavi dvom, je avtentično besedilo v jeziku Urada, v katerem je bila vložena prijava blagovne znamke EU. Če je bila prijava vložena v uradnem jeziku Unije, ki ni jezik Urada, je avtentičen tekst v drugem jeziku, ki ga navede prijavitelj.

Člen 148

Prevajalske storitve

Prevajalske storitve, potrebne za delovanje Urada, izvaja Prevajalski center organov Evropske unije.

Člen 149

Preglednost

1. Za dokumente, ki jih hrani Urad, se uporablja Uredba (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

2. Upravni odbor sprejme podrobna pravila za uporabo Uredbe (ES) št. 1049/2001.

3. Odločitve, ki jih Urad sprejme na podlagi člena 8 Uredbe (ES) št. 1049/2001, so lahko predmet pritožbe pri Evropskem varuhu človekovih pravic ali tožbe na Sodišču Evropske unije, pod pogoji, določenimi v členu 228 oziroma 263 PDEU.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1049/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, 31.5.2001, str. 43).

4. Urad obdeluje osebne podatke v skladu z Uredbo (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

Člen 150

Varnostni predpisi za varovanje tajnih podatkov in občutljivih podatkov, ki niso tajni

Urad uporablja varnostna načela, opredeljena v varnostnih predpisih Komisije za varovanje tajnih podatkov Evropske unije (EUCI) in občutljivih podatkov, ki niso tajni, kot je določeno v sklepih Komisije (EU, Euratom) 2015/443 ⁽²⁾ in 2015/444 ⁽³⁾. Varnostni predpisi med drugim zajemajo določbe o izmenjavi, obdelavi in hrambi takšnih podatkov.

ODDELEK 2

Naloge urada in sodelovanje za spodbujanje približevanja

Člen 151

Naloge Urada

1. Urad ima naslednje naloge:
 - (a) upravljanje in spodbujanje sistema blagovnih znamk EU iz te uredbe;
 - (b) upravljanje in spodbujanje sistema modelov Evropske unije iz Uredbe Sveta (ES) št. 6/2002 ⁽⁴⁾;
 - (c) spodbujanje približevanja praks in orodij na področju blagovnih znamk in modelov, in sicer v sodelovanju z glavnimi uradi za industrijsko lastnino v državah članicah, vključno z Uradom Beneluksa za intelektualno lastnino;
 - (d) naloge iz Uredbe (EU) št. 386/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁵⁾;
 - (e) naloge, ki jih ima na podlagi Direktive 2012/28/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽⁶⁾.
2. Urad pri opravljanju nalog iz odstavka 1 sodeluje z institucijami, organi, telesi, glavnimi uradi za industrijsko lastnino ter mednarodnimi in nevladnimi organizacijami.
3. Urad lahko nudi prostovoljne storitve mediacije, s katerimi strankam pomaga doseči poravnavo.

Člen 152

Sodelovanje za spodbujanje približevanja praks in orodij

1. Urad, glavni uradi držav članic za industrijsko lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino med seboj sodelujejo ter s tem spodbujajo približevanje praks in orodij na področju blagovnih znamk in modelov.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL L 8, 12.1.2001, str. 1).

⁽²⁾ Sklep Komisije (EU, Euratom) 2015/443 z dne 13. marca 2015 o varnosti v Komisiji (UL L 72, 17.3.2015, str. 41).

⁽³⁾ Sklep Komisije (EU, Euratom) 2015/444 z dne 13. marca 2015 o varnostnih predpisih za varovanje tajnih podatkov EU (UL L 72, 17.3.2015, str. 53).

⁽⁴⁾ Uredba Sveta (ES) št. 6/2002 z dne 12. decembra 2001 o modelih Skupnosti (UL L 3, 5.1.2002, str. 1).

⁽⁵⁾ Uredba (EU) št. 386/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. aprila 2012 o pooblastitvi Urada za usklajevanje na notranjem trgu (blagovne znamke in modeli) za naloge v zvezi z uveljavljanjem pravic intelektualne lastnine, vključno z organiziranjem srečanj predstavnikov javnega in zasebnega sektorja v okviru Evropskega opazovalnega urada za kršitve pravic intelektualne lastnine (UL L 129, 16.5.2012, str. 1).

⁽⁶⁾ Direktiva 2012/28/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o nekaterih dovoljenih uporabah osirotelih del (UL L 299, 27.10.2012, str. 5).

Brez poseganja v odstavek 3 to sodelovanje zajema zlasti naslednja področja dejavnosti:

- (a) razvoj skupnih standardov na področju preizkusa;
- (b) oblikovanje skupnih ali povezanih zbirk podatkov in portalov za namene posvetovanja, poizvedb in klasifikacije v celotni Uniji;
- (c) stalno zagotavljanje in izmenjavo podatkov in informacij, vključno za namene dopolnjevanja zbirk podatkov in portalov iz točke (b);
- (d) vzpostavitev skupnih standardov in praks z namenom zagotavljanja interoperabilnosti postopkov in sistemov v Uniji ter krepitev njihove usklajenosti, učinkovitosti in uspešnosti;
- (e) izmenjavo informacij o pravicah industrijske lastnine in postopkih, vključno z medsebojno podporo službam za pomoč uporabnikom in informacijskim centrom;
- (f) izmenjavo strokovnega znanja in pomoč v zvezi s področji iz točk (a) do (e).

2. Na podlagi predloga izvršnega direktorja upravni odbor v zvezi s področji iz odstavkov 1 in 6 opredeli in usklajuje projekte, ki so v interesu Unije in držav članic, k sodelovanju pri teh projektih pa povabi glavne urade držav članic za industrijsko lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino.

Opredelitev projekta vključuje specifične obveznosti in odgovornosti posameznih sodelujočih glavnih uradov za industrijsko lastnino držav članic, Urada Beneluksa za intelektualno lastnino in Urada. Urad se posvetuje s predstavniki uporabnikov zlasti v fazi opredelitve projektov in ocene njihovih rezultatov.

3. Glavni uradi držav članic za intelektualno lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino lahko odpovejo, omejijo ali začasno prekinijo sodelovanje pri projektih iz prvega pododstavka odstavka 2.

Glavni uradi držav članic za intelektualno lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino pri uporabi možnosti iz prvega pododstavka Urada zagotovijo pisno izjavo, v kateri obrazložijo svojo odločitev.

4. Ko se zavežejo, da bodo sodelovali pri določenih projektih, glavni uradi držav članic za intelektualno lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino brez poseganja v odstavek 3 učinkovito sodelujejo v projektih iz odstavka 2, da bi zagotovili njihov razvoj, delovanje, interoperabilnost in posodabljanje.

5. Urad zagotovi finančno podporo za projekte iz odstavka 2, kolikor je to za namene odstavka 4 potrebno za zagotovitev učinkovitega sodelovanja glavnih uradov držav članic za intelektualno lastnino in Urada Beneluksa za intelektualno lastnino pri teh projektih. Finančna podpora je lahko v obliki nepovratnih sredstev in stvarnih prispevkov. Skupni znesek financiranja ne presega 15 % letnih prihodkov Urada. Upravičenci do nepovratnih sredstev so glavni uradi držav članic za intelektualno lastnino in Urad Beneluksa za intelektualno lastnino. Nepovratna sredstva se lahko odobrijo brez razpisov za zbiranje predlogov v skladu s finančnimi pravili, ki veljajo za Urad, in načeli postopkov za podelitev teh sredstev iz Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ter Delegirane uredbe Komisije (EU) št. 1268/2012 ⁽²⁾.

6. Urad in zadevni pristojni organi držav članic med seboj prostovoljno sodelujejo, da bi spodbujali ozaveščenost o sistemu blagovnih znamk in boju proti ponarejanju. Takšno sodelovanje vključuje zlasti projekte, ki so namenjeni izvajanju uveljavljenih standardov in praks ter organiziranju dejavnosti na področju izobraževanja in usposabljanja. Finančna podpora zanje je del skupnega zneska sredstev iz odstavka 5. Odstavki 2 do 5 se uporabljajo smiselno.

⁽¹⁾ Uredba (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL L 298, 26.10.2012, str. 1).

⁽²⁾ Delegirana uredba Komisije (EU) št. 1268/2012 z dne 29. oktobra 2012 o pravilih uporabe Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega parlamenta in Sveta o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije (UL L 362, 31.12.2012, str. 1).

ODDELEK 3

Upravni odbor

Člen 153

Naloge upravnega odbora

1. Brez poseganja v naloge, ki so v oddelku 6 dodeljene proračunskemu odboru, ima upravni odbor naslednje naloge:
 - (a) na podlagi osnutka, ki ga v skladu s členom 157(4)(c) predloži izvršni direktor, in ob upoštevanju mnenja Komisije sprejme letni program dela Urada za prihodnje leto ter sprejeti letni program dela posreduje Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji;
 - (b) po izmenjavi stališč med izvršnim direktorjem in ustreznim odborom Evropskega parlamenta na podlagi osnutka, ki ga v skladu s členom 157(4)(e) predloži izvršni direktor, in ob upoštevanju mnenja Komisije sprejme večletni strateški program Urada, vključno s strategijo Urada o mednarodnem sodelovanju, ter sprejeti večletni strateški program posreduje Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji;
 - (c) na podlagi osnutka, ki ga v skladu s členom 157(4)(g) predloži izvršni direktor, sprejme letno poročilo ter sprejeto letno poročilo posreduje Evropskemu parlamentu, Svetu, Komisiji in Računskemu sodišču;
 - (d) na podlagi osnutka, ki ga v skladu s členom 157(4)(h) predloži izvršni direktor, sprejme večletni načrt kadrovske politike;
 - (e) izvaja pooblastila iz člena 152(2);
 - (f) izvaja pooblastila iz člena 172(5);
 - (g) sprejme pravila o preprečevanju in obvladovanju nasprotij interesov v Uradu;
 - (h) v skladu z odstavkom 2 izvaja pooblastila v zvezi z osebjem Urada, ki jih imata organ za imenovanja na podlagi Kadrovskih predpisov in organ, pristojen za sklepanje pogodb o zaposlitvi, v skladu s Pogoji za zaposlitev (v nadaljnjem besedilu: pooblastila organa za imenovanja);
 - (i) sprejme ustrezna izvedbena pravila za izvajanje Kadrovskih predpisov in Pogojev za zaposlitev v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov;
 - (j) pripravi seznam kandidatov iz člena 158(2);
 - (k) zagotavlja ustrezno nadaljnje ukrepanje na podlagi ugotovitev in priporočil, ki izhajajo iz notranjih ali zunanjih revizijskih poročil in ocen iz člena 210 ter preiskav Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF);
 - (l) z njim se je treba posvetovati pred sprejetjem smernic glede preizkusa Urada in v drugih primerih iz te uredbe;
 - (m) izvršnemu direktorju in Komisiji predloži mnenja in zahteve za informacije, če meni, da je to potrebno.
2. Upravni odbor v skladu s členom 110 Kadrovskih predpisov in členom 142 Pogojev za zaposlitev sprejme odločitev na podlagi člena 2(1) Kadrovskih predpisov in člena 6 Pogojev za zaposlitev ter prenese ustrezna pooblastila organa za imenovanja na izvršnega direktorja in določi pogoje, na podlagi katerih se lahko ta prenos pooblastil organa za imenovanja prekliče.

Izvršni direktor ima dovoljenje za nadaljnji prenos teh pooblastil.

Upravni odbor lahko zaradi izjemnih okoliščin s sklepom začasno prekine prenos pooblastil organa za imenovanja na izvršnega direktorja in njegov nadaljnji prenos pooblastil ter jih izvaja sam ali pa jih prenese na enega od svojih članov ali uslužbenca, ki ni izvršni direktor.

*Člen 154***Sestava upravnega odbora**

1. Upravni odbor sestavljajo po en predstavnik vsake države članice, dva predstavnika Komisije in en predstavnik Evropskega parlamenta ter njihovi namestniki.
2. Članom upravnega odbora lahko pomagajo svetovalci ali strokovnjaki, če je tako določeno v poslovniku.

*Člen 155***Predsednik upravnega odbora**

1. Upravni odbor izmed svojih članov izvoli predsednika in njegovega namestnika. Namestnik po uradni dolžnosti zamenja predsednika, če slednji ne more opravljati svojih dolžnosti.
2. Mandat predsednika in njegovega namestnika traja štiri leta. Mandat se lahko enkrat podaljša. Če pa jima med mandatom preneha članstvo v upravnem odboru, jima z istim dnem preneha tudi mandat.

*Člen 156***Seje**

1. Seje upravnega odbora sklicuje predsednik.
2. Izvršni direktor se udeležuje razprav, razen če upravni odbor odloči drugače.
3. Upravni odbor se redno sestane vsaj enkrat letno. Poleg tega se sestaja na pobudo svojega predsednika ali na zahtevo Komisije ali tretjine držav članic.
4. Upravni odbor sprejme poslovnik.
5. Upravni odbor odloča z absolutno večino svojih članov. Vendar pa je za odločitve, za katere je upravni odbor pooblaščen v skladu s členom 153(1)(a) in (b), členom 155(1) ter členom 158(2) in (4), potrebna dvotretjinska večina njegovih članov. V obeh primerih ima vsak član en glas.
6. Upravni odbor lahko na sestanke povabi opazovalce.
7. Sekretariat upravnega odbora zagotovi Urad.

ODDELEK 4**Izvršni direktor***Člen 157***Naloge izvršnega direktorja**

1. Urad vodi izvršni direktor. Za svoje ravnanje je odgovoren upravnemu odboru.
2. Brez poseganja v pristojnosti Komisije, upravnega odbora in proračunskega odbora je izvršni direktor pri opravljanju svojih nalog neodvisen in ne sme zahtevati ali sprejemati navodil od nobene vlade ali drugega organa.
3. Izvršni direktor je pravni zastopnik Urada.
4. Izvršni direktor ima zlasti naslednje naloge, izvajanje katerih lahko prenese:
 - (a) sprejemanje vseh potrebnih ukrepov, vključno s sprejemanjem notranjih upravnih navodil in objavljanjem obvestil, za zagotovitev delovanja Urada;
 - (b) izvajanje odločitev, ki jih sprejme upravni odbor;

- (c) pripravljanje osnutka letnega programa dela, v katerem so predvideni človeški in finančni viri za vsako dejavnost, in njegova predložitev upravnemu odboru po posvetovanju s Komisijo;
- (d) posredovanje predlogov upravnemu odboru v skladu s členom 152(2);
- (e) priprava osnutka večletnega strateškega programa, vključno s strategijo Urada za mednarodno sodelovanje, in njegova predložitev upravnemu odboru po posvetovanju s Komisijo in izmenjavi mnenj z ustreznim odborom Evropskega parlamenta;
- (f) izvajanje letnega programa dela in večletnega strateškega programa ter poročanje upravnemu odboru o njunem izvajanju;
- (g) priprava letnega poročila o dejavnostih Urada in njegova predložitev upravnemu odboru v odobritev;
- (h) priprava osnutka večletnega načrta kadrovske politike in njegova predložitev upravnemu odboru po posvetovanju s Komisijo;
- (i) priprava akcijskega načrta na podlagi ugotovitev notranjih ali zunanjih revizijskih poročil in vrednotenj ter ukrepanje na podlagi preiskav OLAF, ter poročanje Komisiji in upravnemu odboru dvakrat na leto o napredku;
- (j) zaščita finančnih interesov Unije z uporabo preventivnih ukrepov za preprečevanje goljufij, korupcije in vseh drugih nezakonitih dejavnosti, in sicer z učinkovitimi pregledi in, če se ugotovijo nepravilnosti, z izterjavo nepravilno plačanih zneskov in, kadar je to primerno, z uvedbo učinkovitih, sorazmernih in odvračilnih administrativnih in finančnih kazni;
- (k) priprava strategije Urada na področju boja proti goljufijam in njena predložitev proračunskemu odboru v odobritev;
- (l) naslovitev pravnih vprašanj, kadar je to primerno, na razširjeni odbor za pritožbe (v nadaljnjem besedilu: veliki odbor) za zagotovitev enotne uporabe Uredbe, zlasti če so odbori za pritožbe glede tega vprašanja izdali različne odločbe;
- (m) priprava ocene prihodkov in odhodkov Urada ter izvrševanje proračuna;
- (n) izvedba pooblastil v zvezi z osebjem, ki mu jih je upravni odbor podelil v skladu s členom 153(1)(h);
- (o) izvedba pooblastil, ki so mu podeljena na podlagi členov 31(3), 34(5), 35(3), 94(2), 97(5), členov 98, 100, 101, členov 111(4), 112(3), 114(5), členov 115, 116, členov 120(4), 146(10), člena 178, členov 179(1) in 180(2) ter člena 181 v skladu z merili iz te uredbe in aktov, sprejetih na podlagi te uredbe.

5. Izvršnemu direktorju pomaga eden ali več namestnikov izvršnega direktorja. Če je izvršni direktor odsoten ali ni na voljo, ga zamenja namestnik izvršnega direktorja oziroma eden od namestnikov izvršnih direktorjev v skladu s postopkom, ki ga določi upravni odbor.

Člen 158

Imenovanje in odstavitev izvršnega direktorja ter podaljšanje mandata

1. Izvršni direktor se zaposli kot začasni uslužbenec Urada v skladu s členom 2(a) Pogojev za zaposlitev.
2. Izvršnega direktorja imenuje Svet z navadno večino na podlagi seznama kandidatov, ki jih predlaga upravni odbor, na podlagi odprtega in preglednega izbirnega postopka. Pred imenovanjem je lahko kandidat, ki ga izbere upravni odbor, pozvan, da pred katerim koli pristojnim odborom Evropskega parlamenta da izjavo in odgovarja na vprašanja njegovih članov. Urad pri sklenitvi pogodbe z izvršnim direktorjem zastopa predsednik upravnega odbora.

Izvršnega direktorja se lahko odstavi samo na podlagi sklepa Sveta, sprejetega na predlog upravnega odbora.

3. Mandat izvršnega direktorja traja pet let. Ob koncu tega obdobja upravni odbor izvede ocenjevanje, pri katerem upošteva oceno uspešnosti izvršnega direktorja ter prihodnje naloge in izzive Urada.

4. Svet lahko ob upoštevanju ocene iz odstavka 3 enkrat podaljša mandat izvršnega direktorja, in sicer za največ pet let.
5. Izvršni direktor s podaljšanim mandatom ob koncu zadnjega mandata ne sme sodelovati v drugem izbirnem postopku za isto delovno mesto.
6. Namestnik izvršnega direktorja oziroma namestniki izvršnih direktorjev se imenujejo ali odstavijo v skladu z odstavkom 2 po posvetovanju z izvršnim direktorjem in po potrebi z novoizvoljenim izvršnim direktorjem. Mandat namestnika izvršnega direktorja traja pet let. Svet ga lahko po posvetovanju z izvršnim direktorjem enkrat podaljša, in sicer za največ pet let.

ODDELEK 5

Izvajanje postopkov

Člen 159

Pristojnosti

Za odločanje v zvezi s postopki, določenimi v tej uredbi, so pristojni:

- (a) preizkuševalci;
- (b) oddelki za ugovore;
- (c) oddelek za vodenje registra;
- (d) oddelki za izbris;
- (e) odbori za pritožbe;
- (f) katera koli druga enota ali oseba, ki jo je izvršni direktor imenoval v ta namen.

Člen 160

Preizkuševalci

Preizkuševalec je pooblaščen za odločanje v imenu Urada v zvezi s prijavo za registracijo blagovne znamke EU, vključno z zadevami iz členov 41, 42, 76 in 85, razen če je pristojen oddelek za ugovore.

Člen 161

Oddelek za ugovore

1. Oddelek za ugovore je pristojen za odločanje o ugovoru zoper prijave za registracijo blagovne znamke EU.
2. Odločbe oddelkov za izbris sprejmejo tričlanske skupine. Vsaj eden od članov mora imeti pravno izobrazbo. Odločbe v zvezi s stroški ali postopki sprejme en sam član.

Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo točne vrste odločb, ki jih sprejme en sam član. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 162

Oddelek za vodenje registra

1. Oddelek za vodenje registra je pristojen za sprejemanje odločb v zvezi z vpisi v register.

2. Pristojen je tudi za vodenje seznama poklicnih zastopnikov iz člena 120(2).
3. Odločbe oddelka sprejme en sam član.

Člen 163

Oddelek za izbris

1. Oddelek za izbris je pristojen za odločanje v zvezi z:
 - (a) zahtevami za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke EU;
 - (b) zahtevami za prenos blagovne znamke EU iz člena 21.
2. Odločbe oddelkov za izbris sprejmejo tričlanske skupine. Vsaj eden od članov mora imeti pravno izobrazbo. Odločbe v zvezi s stroški ali postopki, kakor je določeno v aktih, sprejetih v skladu s členom 161(2), sprejme en sam član.

Člen 164

Splošna pristojnost

Odločbe iz te uredbe, ki ne sodijo v pristojnost preizkuševalca, oddelka za ugovore, oddelka za izbris ali oddelka za vodenje registra, sprejme kateri koli uradnik ali enota, ki jo v ta namen imenuje izvršni direktor.

Člen 165

Odbori za pritožbe

1. Odbori za pritožbe so pristojni za odločanje o pritožbah glede odločb, sprejetih v skladu s členi 160 do 164.
2. Odločbe odbora za pritožbe sprejmejo trije člani, od katerih imata vsaj dva pravno izobrazbo. V nekaterih posebnih primerih odločbe sprejme veliki odbor, ki mu predseduje predsednik odborov za pritožbe, ali pa en sam član, ki ima pravno izobrazbo.
3. Pri odločanju, kateri posebni primeri sodijo v pristojnost velikega odbora, bi bilo treba upoštevati pravno zahtevnost ali pomen primera ali posebne razmere, ki ga upravičujejo. Takšne primere lahko na veliki odbor napoti:
 - (a) organ odborov za pritožbe iz člena 166(4)(a) ali
 - (b) odbor, ki se ukvarja s primerom.
4. Veliki odbor je pristojen tudi za dajanje obrazloženih mnenj o pravnih vprašanjih, ki mu jih izvršni direktor predloži v skladu s členom 157(4)(l).
5. Pri odločanju, kateri posebni primeri sodijo v pristojnost enega samega člana, je treba upoštevati manjšo težavnost obravnavanih pravnih ali dejanskih vprašanj, omejen pomen posameznega primera ali odsotnost drugih posebnih okoliščin. Odločitev o prenosu primera na enega samega člana v navedenih primerih sprejme odbor, ki se ukvarja s primerom.

Člen 166

Neodvisnost članov odborov za pritožbe

1. Predsednik odborov za pritožbe in predsedujoči posameznim odborom so v skladu s postopkom iz člena 158 o imenovanju izvršnega direktorja imenovani za obdobje petih let. V tem obdobju se ne odstavijo, razen če za to obstajajo resni razlogi in Sodišče na zahtevo institucije, ki jih je imenovala, sprejme odločitev v ta namen.

2. Če upravni odbor pozitivno oceni delo predsednika odborov za pritožbe, se lahko njegov mandat enkrat podaljša za dodatnih pet let ali do upokojitvene starosti, če to starost doseže med novim mandatom.

3. Če upravni odbor pozitivno oceni delo predsedujočih posameznim odborom, se lahko po posvetovanju s predsednikom odborov za pritožbe njihov mandat podaljša za dodatnih pet let ali do upokojitvene starosti, če to starost dosežejo med novim mandatom.

4. Predsednik odborov za pritožbe ima naslednje vodstvene in organizacijske naloge:

(a) predseduje predsedstvu odborov za pritožbe (v nadaljnjem besedilu: predsedstvo), pristojnemu za določanje pravil in organizacijo dela odborov;

(b) zagotavlja izvajanje odločb predsedstva;

(c) posameznemu odboru dodeljuje zadeve na podlagi objektivnih meril, ki jih določi predsedstvo;

(d) izvršnemu direktorju posreduje zahteve za odhodke odborov, da bi lahko pripravil ocene odhodkov.

Predsednik odborov za pritožbe predseduje velikemu odboru.

5. Člane odborov za pritožbe imenuje upravni odbor za obdobje petih let. Če upravni odbor po posvetovanju s predsednikom odborov za pritožbe pozitivno oceni delo članov odborov za pritožbe, se lahko njihov mandat podaljša za dodatnih pet let ali do upokojitvene starosti, če to starost dosežejo med novim mandatom.

6. Člani odborov za pritožbe se ne odstavijo, razen če za to obstajajo resni razlogi in Sodišče, potem ko mu je zadevo posredoval upravni odbor na priporočilo predsednika odborov za pritožbe in po posvetovanju s predsedujočim odboru, ki mu zadevni član pripada, sprejme ustrezno odločitev.

7. Predsednik odborov za pritožbe ter predsedujoči posameznim odborom za pritožbe in njihovi člani so neodvisni. Pri svojem odločanju niso vezani na nobena navodila.

8. Odločitve velikega odbora glede pritožb ali mnenj o pravnih vprašanjih, ki mu jih v skladu s členom 165 posreduje izvršni direktor, so zavezujoče za organe odločanja Urada iz člena 159.

9. Predsednik odborov za pritožbe ter predsedujoči posameznim odborom za pritožbe in njihovi člani niso preizkuševalci ali člani oddelkov za ugovore, oddelka za vodenje registra ali oddelkov za izbris.

Člen 167

Predsedstvo odborov za pritožbe in velikega odbora

1. Predsedstvo sestavljajo predsednik odborov za pritožbe kot predsedujoči, predsedujoči posameznim odborom in člani odborov, ki jih za vsako koledarsko leto iz svojih vrst izvolijo vsi člani odborov, razen predsednika odborov za pritožbe in predsedujočih posameznim odborom. Število tako izvoljenih članov predstavlja četrtno članov odborov, razen predsednika odborov za pritožbe in predsedujočih posameznim odborom, pri čemer se to število po potrebi zaokroži navzgor.

2. Veliki odbor iz člena 165(2) sestavlja devet članov, vključno s predsednikom odborov za pritožbe, predsedujočim posameznim odborom, poročevalcem, imenovanim pred napotitvijo na veliki odbor, če je to ustrezno, in člani, ki se po načelu rotacije izbirajo s seznama vseh članov odborov za pritožbe, razen predsednika odborov za pritožbe in predsedujočih posameznim odborom.

Člen 168

Prenos pooblastil

Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti glede organizacije odborov za pritožbe, vključno z vzpostavitvijo in vlogo predsedstva, sestavo velikega odbora in pravili o napotitvi nanj ter pogoji, pod katerimi odločbe v skladu s členom 165(2) in (5) sprejme en sam član.

Člen 169

Izločitev in ugovor

1. Preizkuševalci in člani oddelkov, ustanovljenih v okviru Urada, ali odborov za pritožbe ne smejo sodelovati v postopku, če imajo glede njega osebne interese, ali pa če so v njem prej sodelovali kot zastopniki ene od strank. Dva od treh članov oddelka za ugovore ne sodelujeta pri preverjanju prijave. Člani odborov za izbris se ne smejo udeležiti nobenega postopka, če so sodelovali pri dokončni odločitvi o primeru v postopku registracije ali ugovaranja. Člani odborov za pritožbe ne smejo sodelovati pri pritožbenem postopku, če so sodelovali pri odločitvi, na katero je bila vložena pritožba.
2. Če član oddelka ali odbora za pritožbe iz enega od razlogov iz odstavka 1 ali iz katerega koli drugega razloga meni, da se ne more udeležiti nekega postopka, o tem obvesti oddelek ali odbor.
3. Preizkuševalcem in članom oddelkov ali odbora za pritožbe lahko ugovarja vsaka stranka iz enega od razlogov iz odstavka 1 ali suma, da so pristranski. Ugovor ni dopusten, če je, medtem ko je vedela za razlog za ugovor, stranka začela z dejanji v postopku. Noben ugovor ne sme temeljiti na nacionalni pripadnosti preizkuševalcev ali članov.
4. Oddelki in odbori za pritožbe odločijo glede ukrepov v primerih iz odstavkov 2 in 3 brez sodelovanja zadevnega člana. Za namene sprejetja te odločitve se član, ki se izloči ali pa so mu ugovarjali, v oddelku ali odboru za pritožbe zamenja z namestnikom.

Člen 170

Center za mediacijo

1. Za namene člena 151(3) lahko Urad ustanovi center za mediacijo (v nadaljnjem besedilu: center).
2. Storitve centra lahko prostovoljno uporablja vsaka fizična ali pravna oseba, da bi mirno in sporazumno razrešila spore na podlagi te uredbe ali Uredbe (ES) št. 6/2002.
3. Stranke izberejo mediacijo na podlagi skupne zahteve. Zahteva se šteje za vloženo šele, ko je plačana ustrezna dajatev. Znesek dajatve določi izvršni direktor v skladu s členom 178(1).
4. Pri sporih, ki se rešujejo v postopkih na oddelkih za ugovore, oddelkih za izbris ali odborih za pritožbe Urada, se lahko skupna zahteva za mediacijo vloži kadar koli po vložitvi ugovora, zahteve za razveljavitev, zahteve za ugotovitev ničnosti ali pritožbe zoper odločitve oddelka za ugovore ali oddelka za izbris.
5. Zadevni postopki se začasno prekinejo, z dnem vložitve skupne zahteve za mediacijo pa prenehajo teči vsi roki, razen rokov za plačilo ustrezne pristojbine. Roki tečejo naprej z dnem, ko se postopki nadaljujejo.

6. Stranke se pozovejo, da s seznama iz odstavka 12 skupaj imenujejo mediatorja, ki je navedel, da obvlada jezik zadevne mediacije. Če stranke v 20 dneh od poziva ne imenujejo mediatorja, se šteje, da mediacija ni uspela.
7. Stranke skupaj z mediatorjem določijo podrobno ureditev za mediacijo v mediacijskem sporazumu.
8. Mediator zaključi postopek mediacije takoj, ko stranki dosežeta dogovor o poravnavi, ali ko ena od strank sporoči, da želi prekiniti mediacijo, ali ko ugotovi, da stranki nista dosegli dogovora o poravnavi.
9. Mediator obvesti stranki in ustrezni organ Urada takoj, ko je postopek mediacije zaključen.
10. Razprave in pogajanja v okviru mediacije so zaupni za vse osebe, vključene v mediacijo, zlasti za mediatorja, stranke in njihove zastopnike. Vsi dokumenti in informacije, predloženi v postopku mediacije, se hranijo ločeno in niso del spisa nobenega drugega postopka pred Uradom.
11. Mediacija se izvaja v enem od uradnih jezikov Unije, o katerem se dogovorijo stranke. Če se mediacija nanaša na spore, ki jih obravnava Urad, se izvaja v jeziku postopkov Urada, razen če se stranke dogovorijo drugače.
12. Urad določi seznam mediatorjev, ki podpirajo stranke pri reševanju sporov. Mediatorji morajo biti neodvisni ter imeti ustrezno znanje in izkušnje. Na seznamu so lahko mediatorji, ki so zaposleni v Uradu, in mediatorji, ki tam niso zaposleni.
13. Mediatorji morajo biti pri opravljanju svojih nalog nepristranski in ob imenovanju prijaviti vsako resnično ali domnevno nasprotje interesov. Člani organov odločanja Urada s seznama iz člena 159 ne sodelujejo pri mediaciji v zadevi, kjer:
 - (a) so bili predhodno vključeni v postopke, v zvezi s katerimi poteka mediacija;
 - (b) imajo kakršne koli osebne interese v teh postopkih ali
 - (c) so že bili zastopniki ene od strank.
14. Mediatorji ne sodelujejo kot člani organov odločanja Urada s seznama iz člena 159 v postopkih, ki se nadaljujejo zaradi neuspešne mediacije.
15. Urad lahko sodeluje z drugimi priznanimi nacionalnimi ali mednarodnimi organi, ki se ukvarjajo z mediacijo.

ODDELEK 6

Proračunski in finančni nadzor

Člen 171

Proračunski odbor

1. Proračunski odbor ima naloge, dodeljene v tem oddelku.
2. Za proračunski odbor se smiselno uporabljajo člena 154 in 155 ter člen 156(1) do (4) in (5), če je v povezavi z izvolitvijo predsednika ali podpredsednika, ter člen 156(6) in (7).
3. Proračunski odbor odloča z absolutno večino svojih članov. Vendar pa je pri odločitvah, za katere je pooblaščen v skladu s členom 173(3) in členom 177, potrebna dvotretjinska večina članov. V obeh primerih ima vsak član en glas.

Člen 172

Proračun

1. Ocena vseh prihodkov in odhodkov Urada se pripravi za vsako finančno leto in prikaže v proračunu Urada. Vsako finančno leto ustreza koledarskemu letu.

2. Proračunski prihodki in odhodki morajo biti uravnoteženi.

3. Prihodki brez poseganja v druge vrste dohodkov zajemajo vse pristojbine, plačljive v okviru Priloge I k tej uredbi, vse pristojbine iz Uredbe (ES) št. 6/2002, vse pristojbine, plačljive na podlagi Madridskega protokola za mednarodno registracijo, v kateri se imenuje Unija, in druga plačila pogodbenicam Madridskega protokola, vse pristojbine, plačljive na podlagi Ženevskega akta iz člena 106c Uredbe (ES) št. 6/2002 za mednarodno registracijo, v kateri se imenuje Unija, in druga plačila pogodbenicam Ženevskega akta ter, kolikor je potrebno, subvencije, vnesene pod posebno postavko oddelka Komisije splošnega proračuna Unije.

4. Urad vsako leto izravna stroške, ki jih imajo glavni uradi držav članic za intelektualno lastnino, Urad Beneluksa za intelektualno lastnino in kateri koli drug ustrezen organ, ki ga določi država članica, zaradi specifičnih nalog, ki jih opravljajo kot funkcionalni del sistema blagovnih znamk EU v okviru naslednjih storitev in postopkov:

(a) postopkov ugovora in ugotavljanja ničnosti na glavnih uradih držav članic za intelektualno lastnino in Uradu Beneluksa za intelektualno lastnino, ki zadevajo blagovne znamke EU;

(b) zagotavljanja informacij o delovanju sistema blagovnih znamk EU prek služb za pomoč uporabnikom in informacijskih centrov;

(c) uveljavljanja blagovnih znamk EU, vključno z ukrepi, sprejetimi na podlagi člena 9(4).

5. Skupna vrednost izravnave stroškov iz odstavka 4 ustreza 5 % letnih prihodkov Urada. Upravni odbor brez poseganja v tretji pododstavek tega odstavka na predlog Urada in po posvetovanju s proračunskim odborom določi delitveni ključ na podlagi naslednjih pravičnih, nepristranskih in ustreznih kazalnikov:

(a) letno število prijav blagovne znamke EU, ki so jih vložili prijavitelji v vsaki državi članici;

(b) letno število prijav nacionalne blagovne znamke v vsaki državi članici;

(c) letno število ugovorov in zahtev za ugotovitev ničnosti, ki so jih vložili imetniki blagovnih znamk EU v vsaki državi članici;

(d) letno število zadev pred sodišči za blagovne znamke EU, ki so jih države članice določile v skladu s členom 123.

Države članice zaradi utemeljitve stroškov iz odstavka 4 Uradu vsako leto do 31. marca predložijo statistične podatke z vrednostmi iz točk (a) do (d) prvega pododstavka tega odstavka za predhodno leto, ki se vključijo v predlog upravnemu odboru.

Zaradi pravičnosti se za stroške iz odstavka 4, ki jih imajo organi v posamezni državi članici, šteje, da ustrezajo vsaj 2 % skupne vrednosti izravnave iz tega odstavka.

6. Obveznost Urada, da izravna stroške iz odstavka 4, ki nastanejo v določenem letu, velja le, če v zadevnem letu ni proračunskega primanjkljaja.

7. V primeru proračunskega presežka in brez poseganja v odstavek 10 lahko upravni odbor na predlog Urada in po posvetovanju s proračunskim odborom poveča delež iz odstavka 5 na največ 10 % letnih prihodkov Urada.

8. Brez poseganja v odstavke 4 do 7 in odstavek 10 tega člena ter člena 151 in 152 proračunski odbor v primeru znatnega presežka v petih zaporednih letih na predlog Urada in v skladu z letnim delovnim programom in večletnim strateškim programom iz člena 153(1)(a) in (b) z dvotretjinsko večino sklene, da se presežek, ustvarjen od 23. marca 2016, prenese v proračun Unije.

9. Urad dvakrat letno pripravi poročilo o svojem finančnem stanju, vključno s finančnimi posli na podlagi člena 152(5) in (6) ter odstavkov 5 in 7 tega člena, ki ga predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Komisiji. Komisija na podlagi tega poročila pregleda finančno stanje Urada.

10. Urad zagotovi rezervni sklad, ki pokriva enoletne operativne odhodke in tako zagotavlja nadaljnje izvajanje dejavnosti in izpolnjevanje nalog.

Člen 173

Priprava proračuna

1. Izvršni direktor vsako leto sestavi oceno prihodkov in izdatkov Urada za naslednje leto in jo pošlje proračunskemu odboru najpozneje do 31. marca vsako leto, skupaj z organigramom.
2. Če ocene proračuna predvidevajo subvencijo Unije, proračunski odbor nemudoma posreduje oceno Komisiji, ta pa proračunskemu organu Unije. Komisija lahko oceni doda mnenje skupaj z alternativno oceno.
3. Proračunski odbor sprejme proračun, ki vključuje organigram Urada. Če proračunske ocene vsebujejo subvencijo iz splošnega proračuna Unije, se proračun Urada po potrebi prilagodi.

Člen 174

Revizije in nadzor

1. V okviru Urada se vzpostavi funkcija notranjega revizorja, ki se bo izvajala v skladu z ustreznimi mednarodnimi standardi. Notranji revizor, ki ga imenuje izvršni direktor, je odgovoren za preverjanje pravilnega delovanja sistemov izvrševanja proračuna in postopkov Urada.
2. Notranji revizor izvršnemu direktorju svetuje pri obravnavanju tveganj z izdajanjem neodvisnih mnenj o kakovosti sistemov upravljanja in nadzora ter z izdajanjem priporočil za izboljšanje pogojev izvajanja operacij in pospeševanja dobrega finančnega poslovanja.
3. Odgovornost za uvajanje sistemov notranjega nadzora in postopkov, primernih za izvajanje njegovih nalog, nosi odredbodajalec.

Člen 175

Boj proti goljufijam

1. Za olajšanje boja proti goljufijam, korupciji in drugim nezakonitim dejavnostim v skladu z Uredbo (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ Urad pristopi k Medinstitucionalnemu sporazumu z dne 25. maja 1999 o notranjih preiskavah, ki jih opravlja OLAF, in sprejme ustrezne določbe, ki se uporabljajo za vse zaposlene v Uradu, in sicer z uporabo obrazca iz Priloge k navedenemu sporazumu.
2. Računsko sodišče je pooblaščen, da izvaja revizije na podlagi dokumentacije in na kraju samem pri vseh prejemnikih nepovratnih sredstev, izvajalcih in podizvajalcih, ki so od Urada prejeli sredstva Unije.
3. OLAF lahko izvaja preiskave, vključno s pregledi in inšpekcijami na kraju samem, v skladu z določbami in postopki iz Uredbe (EU, Euratom) št. 883/2013 in Uredbe Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 ⁽²⁾, da bi ugotovil, ali je v zvezi z nepovratnimi sredstvi ali pogodbami, ki jih financira Urad, prišlo do goljufije, korupcije ali drugih nezakonitih dejavnosti, ki škodijo finančnim interesom Unije.
4. Brez poseganja v odstavke 1, 2 in 3 sporazumi o sodelovanju s tretjimi državami in mednarodnimi organizacijami, pogodbe ter sporazumi in odločbe o nepovratnih sredstvih Urada vsebujejo določbe, ki izrecno pooblašajo Računsko sodišče in OLAF za izvajanje takšnih revizij in preiskav v skladu z njunimi pristojnostmi.
5. Proračunski odbor sprejme strategijo za boj proti goljufijam, ki je sorazmerna s tveganji za goljufije, ob upoštevanju razmerja med stroški in koristmi ukrepov, ki jih je treba izvesti.

⁽¹⁾ Uredba (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF), ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL L 248, 18.9.2013, str. 1).

⁽²⁾ Uredba Sveta (Euratom, ES) št. 2185/96 z dne 11. novembra 1996 o pregledih in inšpekcijah na kraju samem, ki jih opravlja Komisija za zaščito finančnih interesov Evropskih skupnosti pred goljufijami in drugimi nepravilnostmi (UL L 292, 15.11.1996, str. 2).

Člen 176

Revizija računovodskih izkazov

1. Najpozneje do 31. marca vsakega leta izvršni direktor posreduje Komisiji, Evropskemu parlamentu, proračunskemu odboru in Računskemu sodišču računovodske knjige skupnih prihodkov in izdatkov Urada za prejšnje finančno leto. Računsko sodišče jih pregleda v skladu s členom 287 PDEU.
2. Proračunski odbor potrdi zaključni račun izvršnemu direktorju glede izvajanja proračuna.

Člen 177

Finančne določbe

Proračunski odbor po posvetu z Računskim sodiščem in Komisijo sprejme notranje finančne določbe, v katerih še zlasti podrobno opredeli postopek za sprejetje in izvajanje proračuna Urada. Če se to ujema s specifično naravo Urada, finančne določbe temeljijo na finančnih pravilih, sprejetih za druge organe, ki jih je ustanovila Unija.

Člen 178

Pristojbine in dajatve ter rok plačila

1. Izvršni direktor določi znesek, ki se zaračuna za katere koli storitve Urada, razen tistih iz Priloge I, in znesek, ki se zaračuna za Bilten o blagovnih znamkah Evropske unije, Uradni list Urada in druge publikacije, ki jih izdaja Urad. Zneski dajatev so izraženi v eurih, objavijo pa se v Uradnem listu Urada. Znesek vsake dajatve ne presega zneska, ki je potreben za pokritje stroškov zadevne storitve Urada.
2. Pristojbine in dajatve, za katere rok plačila ni določen v tej uredbi, zapadejo v plačilo na dan prejema prošnje za storitev, za katero se plača pristojbina ali dajatev.

Izvršni direktor lahko ob privolitvi proračunskega odbora določi, katere storitve iz prvega pododstavka niso odvisne od predplačila ustreznih pristojbin ali dajatev.

Člen 179

Plačilo pristojbin in dajatev

1. Pristojbine in dajatve, dolgovane Uradu, se plačajo s plačilom ali nakazilom na bančni račun Urada.

Izvršni direktor lahko ob privolitvi proračunskega odbora določi specifične načine plačila, ki se lahko uporabijo poleg tistih iz prvega pododstavka, zlasti v obliki pologov na tekoče račune pri Uradu.

Odločitve, sprejete v skladu z drugim pododstavkom, se objavijo v Uradnem listu Urada.

Vsa plačila, vključno z uporabo drugih načinov plačila v skladu z drugim pododstavkom, se izvršijo v eurih.

2. Pri vsakem plačilu se navedejo ime plačnika in potrebni podatki, na podlagi katerih lahko Urad takoj ugotovi namen plačila. Navedejo se zlasti naslednje informacije:

(a) pri plačilu pristojbine za prijavo namen plačila, in sicer „pristojbina za prijavo“;

- (b) pri plačilu pristojbine za ugovor številka prijave in ime prijavitelja blagovne znamke EU, zoper katero je vložen ugovor, ter namen plačila, in sicer „pristojbina za ugovor“;
- (c) pri plačilu pristojbine za razveljavitev in pristojbine za ugotovitev ničnosti registracijska številka in ime lastnika blagovne znamke EU, ki jo vloga zadeva, ter namen plačila, in sicer „pristojbina za razveljavitev“ ali „pristojbina za ugotovitev ničnosti“.

3. Če namena plačila iz odstavka 2 ni mogoče takoj ugotoviti, Urad od plačnika zahteva uradno pisno obvestilo o namenu v roku, ki ga določi Urad. Če plačnik te zahteve ne izpolni pravočasno, se šteje, da plačilo ni bilo izvršeno. Znesek, ki je bil plačan, se povrne.

Člen 180

Datum, ki se šteje kot datum plačila

1. V primerih iz prvega pododstavka člena 179(1) se šteje, da je bilo plačilo Uradu izvršeno na datum, ko znesek plačila ali nakazila dejansko prispe na bančni račun Urada.
2. Kadar se lahko uporabijo načini plačila iz drugega pododstavka člena 179(1), izvršni direktor določi datum, za katerega se šteje, da so bila izvršena plačila Uradu.
3. Kadar se v skladu z odstavkoma 1 in 2 šteje, da plačilo pristojbine ni bilo izvršeno do izteka roka plačila, velja, da je bil ta rok upoštevan, če se Uradu zagotovi dokazilo, da so plačniki v državi članici v roku, v katerem naj bi bilo plačilo izvršeno, bančni ustanovi ustrezno predložili nalog za nakazilo zneska plačila in plačali doplačilo v višini 10 % zadevne pristojbine ali pristojbin, vendar ne več kot 200 EUR. Doplačilo se ne plača, če je bil zadevni nalog bančni ustanovi predložen najpozneje 10 dni pred iztekom roka plačila.
4. Urad lahko od plačnika zahteva, da zagotovi dokazilo o datumu, ko je bil bančni ustanovi predložen nalog iz odstavka 3, in da po potrebi plača ustrezno doplačilo v roku, ki ga določi Urad. Če plačnik te zahteve ne izpolni ali je dokazilo nezadostno ali se zahtevano doplačilo ne plača pravočasno, se šteje, da rok plačila ni bil upoštevan.

Člen 181

Nezadostna plačila in povrnitev neznatnih zneskov

1. Načeloma se šteje, da je bil rok plačila upoštevan le, če je bila celotna pristojbina plačana pravočasno. Če se pristojbina ne plača v celoti, se plačani znesek povrne po izteku roka plačila.
2. Če je to mogoče v času, ki je ostal do izteka roka, lahko Urad da plačniku možnost, da plača manjkajoči znesek, ali, če je upravičeno, spregleda majhne manjkajoče zneske, brez poseganja v pravice plačnika.
3. Izvršni direktor lahko ob privolitvi proračunskega odbora opusti ukrep za prisilno izterjavo vsakega zapadlega zneska, če je znesek izterjave majhen ali je takšna izterjava preveč negotova.
4. Kadar se pristojbina ali dajatev preplača, se presežek ne povrne, če je znesek neznaten in zadevna stranka povrnitve ni izrecno zahtevala.

Izvršni direktor lahko ob privolitvi proračunskega odbora določi zneske, pod katerimi se preplačani znesek, plačan za kritje pristojbine ali dajatve, ne povrne.

Odločitve v skladu z drugim pododstavkom se objavijo v Uradnem listu Urada.

POGLAVJE XIII

MEDNARODNA REGISTRACIJA BLAGOVNIH ZNAMK

ODDELEK I

Splošne določbe

Člen 182

Uporaba določb

Če v tem poglavju ni drugače določeno, se ta uredba in akti, sprejeti v skladu s to uredbo, uporabljajo za prijave za mednarodno registracijo, ki so vložene po Madridskem protokolu (v nadaljnjem besedilu: mednarodne prijave), in temeljijo na prijavi za blagovno znamko EU ali na blagovni znamki EU, in za vpis registriranih blagovnih znamk, v katerih je imenovana Unija, v mednarodni register, ki ga vodi Mednarodni urad Svetovne organizacije za intelektualno lastnino (v nadaljnjem besedilu: mednarodne registracije oziroma Mednarodni urad).

ODDELEK 2

Mednarodna registracija na podlagi prijave za blagovno znamko EU in na podlagi blagovne znamke EU

Člen 183

Vlaganje mednarodnih prijav

1. Mednarodne prijave po členu 3 Madridskega protokola, ki temeljijo na prijavi za blagovno znamko EU ali na blagovni znamki EU, se vložijo pri Uradu.
2. Če je mednarodna prijava vložena, preden je blagovna znamka, na kateri naj bi mednarodna registracija temeljila, registrirana kot blagovna znamka EU, prijavitelj navede, ali bo mednarodna registracija temeljila na prijavi za blagovno znamko EU ali na njeni registraciji. Če naj bi mednarodna registracija temeljila na registrirani blagovni znamki EU, se šteje, da je Urad mednarodno prijavo prejel na dan registracije blagovne znamke EU.

Člen 184

Oblika in vsebina mednarodne prijave

1. Mednarodna prijava se vloži v enem od uradnih jezikov Unije na obrazcu Urada. Urad obvesti prijavitelja, ki vloži mednarodno prijavo, o datumu prejema dokumentov, ki sestavljajo mednarodno prijavo. Urad si dopisuje s prijaviteljem v jeziku prijave na običajen način, razen če se je prijavitelj ob vložitvi mednarodne prijave na obrazcu opredelil drugače.
2. Če je mednarodna prijava vložena v jeziku, ki ni eden od jezikov, dovoljenih po Madridskem protokolu, prijavitelj kot drugi jezik navede enega izmed teh jezikov. V tem jeziku Urad mednarodno prijavo posreduje Mednarodnemu uradu.
3. Če se mednarodna prijava vloži v jeziku, ki v skladu z Madridskim protokolom ni eden od dovoljenih jezikov za vložitev mednarodnih prijav, lahko prijavitelj predloži prevod seznama proizvodov ali storitev in vsakega drugega besedila, ki je del mednarodne prijave, v jeziku, v katerem se mednarodna prijava posreduje Mednarodnemu uradu v skladu z odstavkom 2. Če prijavi ni priložen takšen prevod, prijavitelj pooblasti Urad, da ta prevod vključi v mednarodno prijavo. Če prevod še ni bil pripravljen med postopkom registracije prijave blagovne znamke EU, na kateri temelji mednarodna prijava, zanj nemudoma poskrbi Urad.
4. Za vložitev mednarodne prijave se Uradu plača pristojbina. Kadar mednarodna registracija temelji na registrirani blagovni znamki EU, se pristojbina plača na dan registracije blagovne znamke EU. Dokler zahtevana pristojbina ni plačana, se šteje, da prijava ni bila vložena. Če pristojbina ni bila plačana, Urad o tem obvesti prijavitelja. Če se prijava vloži elektronsko, lahko Urad pooblasti Mednarodni urad, da v njegovem imenu pobere pristojbino.

5. Če se pri preizkusu mednarodne prijave odkrije katera od naslednjih pomanjkljivosti, Urad pozove prijavitelja, da jo odpravi v roku, ki ga določi Urad:
- (a) mednarodna prijava ni vložena z obrazcem iz odstavka 1 ter ne vsebuje vseh navedb in informacij, zahtevanih v skladu z obrazcem;
 - (b) seznam blaga in storitev iz mednarodne prijave ni zajet v seznamu blaga in storitev iz osnovne prijave blagovne znamke EU ali osnovne blagovne znamke EU;
 - (c) znamka, ki je predmet mednarodne prijave, ni enaka znamki iz osnovne prijave blagovne znamke EU ali osnovne blagovne znamke EU;
 - (d) navedba v mednarodni prijavi glede blagovne znamke, razen izjave o omejitvi odgovornosti ali zahteve glede barve, ni navedena tudi v osnovni prijavi blagovne znamke EU ali osnovni blagovni znamki EU;
 - (e) osnovna prijava blagovne znamke EU ali osnovna blagovna znamka EU ni enake barve oziroma enakih barv, če se v mednarodni prijavi kot razlikovalna lastnost znamke uveljavlja barva, ali
 - (f) glede na navedbe na mednarodnem obrazcu prijavitelj ne izpolnjuje pogojev iz člena 2(1)(ii) Madridskega protokola za vložitev mednarodne prijave prek Urada.
6. Če prijavitelj Urada ni pooblastil za vključitev prevoda v skladu z odstavkom 3 ali če sicer ni jasno, na katerem seznamu blaga in storitev temelji mednarodna prijava, Urad pozove prijavitelja, da poda ustrezne navedbe v roku, ki ga določi Urad.
7. Če pomanjkljivosti iz odstavka 5 niso odpravljene ali zahtevane navedbe iz odstavka 6 niso podane v roku, ki ga določi Urad, slednji zavrne posredovanje mednarodne prijave Mednarodnemu uradu.
8. Urad posreduje mednarodno prijavo Mednarodnemu uradu skupaj s potrditvijo iz člena 3(1) Madridskega protokola, takoj ko mednarodna prijava izpolnjuje zahteve iz tega člena, izvedbenega akta, sprejetega v skladu z odstavkom 9 tega člena, in člena 183 te uredbe.
9. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti obrazca, vključno z njegovimi elementi, ki se uporabi za vložitev mednarodne prijave v skladu z odstavkom 1. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 185

Vpis v spis in v register

1. Datum in številka mednarodne registracije, ki temelji na prijavi za blagovno znamko EU, se vneseta v spis te prijave. Če je na podlagi prijave blagovna znamka EU registrirana, se datum in številka mednarodne registracije vneseta v register.
2. Datum in številka mednarodne registracije, ki temelji na blagovni znamki EU, se vneseta v register.

Člen 186

Obveščanje o ničnosti osnovne prijave ali registracije

1. Urad v roku petih let od datuma mednarodne registracije Mednarodni urad uradno obvesti o vseh dejstvih in odločbah, ki vplivajo na veljavnost prijave blagovne znamke EU ali registracije blagovne znamke EU, na kateri temelji mednarodna registracija.
2. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo posamezna dejstva in odločitve, za katere v skladu s členom 6(3) Madridskega protokola velja obveznost uradnega obveščanja, ter ustrezen trenutek takšnih uradnih obvestil. Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2) te uredbe.

Člen 187

Zahteva za ozemeljsko razširitev, vložena po mednarodni registraciji

1. Zahteva za ozemeljsko razširitev, ki se v skladu s členom 3ter(2) Madridskega protokola vloži po mednarodni registraciji, se lahko vloži prek Urada. Zahteva se vloži v jeziku, v katerem je bila vložena mednarodna prijava v skladu s členom 184 te uredbe. Vključuje navedbe, ki potrjujejo pravico do imenovanja v skladu s členom 2(1)(ii) in členom 3ter(2) Madridskega protokola. Urad obvesti prijavitelja, ki zahteva ozemeljsko razširitev, o datumu prejema zahteve za ozemeljsko razširitev.
2. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobne pogoje glede zahteve za ozemeljsko razširitev iz odstavka 1 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).
3. Kadar zahteva za ozemeljsko razširitev, vložena po mednarodni registraciji, ne izpolnjuje pogojev iz odstavka 1 in izvedbenega akta, sprejetega v skladu z odstavkom 2, Urad pozove prijavitelja, da odpravi odkrite pomanjkljivosti v roku, ki ga določi Urad. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, slednji zavrne posredovanje zahteve Mednarodnemu uradu. Urad ne zavrne posredovanja zahteve Mednarodnemu uradu, dokler prijavitelj ni imel možnosti, da odpravi ugotovljene pomanjkljivosti v zahtevi.
4. Urad posreduje zahtevo za ozemeljsko razširitev, vloženo po mednarodni registraciji, Mednarodnemu uradu takoj, ko so izpolnjeni pogoji iz odstavka 3.

Člen 188

Mednarodne pristojbine

Vse pristojbine, ki se plačajo Mednarodnemu uradu v skladu z Madridskim protokolom, se nakažejo neposredno na Mednarodni urad.

ODDELEK 3

Mednarodne registracije, v katerih je imenovana Unija

Člen 189

Učinki mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija

1. Mednarodna registracija, v kateri je imenovana Unija, ima od datuma registracije v skladu s členom 3(4) Madridskega protokola ali datuma naknadnega imenovanja Unije v skladu s členom 3ter(2) Madridskega protokola enak učinek kot prijava za blagovno znamko EU.
2. Če ni bilo nobenega obvestila o zavrnitvi po členu 5(1) in (2) Madridskega protokola ali če je bila taka zavrnitev umaknjena, ima mednarodna registracija blagovne znamke, v kateri je imenovana Unija, od dneva, navedenega v odstavku 1, enak učinek kot registracija blagovne znamke kot blagovne znamke EU.
3. Za namene uporabe člena 11 te uredbe objava podatkov mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, v skladu s členom 190(1) nadomesti objavo prijave za blagovno znamko EU in objava v skladu s členom 190(2) nadomesti objavo registracije blagovne znamke EU.

Člen 190

Objava

1. Urad objavi datum registracije blagovne znamke, v kateri je imenovana Unija, v skladu s členom 3(4) Madridskega protokola ali datum naknadnega imenovanja Unije v skladu s členom 3ter(2) Madridskega protokola, jezik vložitve mednarodne prijave in drugi jezik, ki ga je navedel prijavitelj, številko mednarodne registracije in datum objave te registracije v glasilu, ki ga izdaja Mednarodni urad, reprodukcijo blagovne znamke in številke razredov proizvodov ali storitev, za katere se zahteva varstvo.

2. Če ni bilo v skladu s členom 5(1) in (2) Madridskega protokola nobenega obvestila o zavrnitvi varstva mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, ali če je bila taka zavrnitev umaknjena, Urad to dejstvo objavi skupaj s številko mednarodne registracije in po potrebi datumom objave te registracije v glasilu Mednarodnega urada.

Člen 191

Zahteva po prednosti starejše blagovne znamke v mednarodni prijavi

1. Vložnik prijave za mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Unija, lahko v mednarodni prijavi zahteva prednost starejše blagovne znamke za prejšnjo blagovno znamko, registrirano v državi članici, vključno z blagovno znamko, registrirano v državah Beneluksa ali na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v državi članici, kot je določeno v členu 39.
2. Dokumentacija, kot je določena v izvedbenem aktu, sprejetem v skladu s členom 39(6), v podporo zahtevi po prednosti starejše blagovne znamke se predloži v treh mesecih od datuma, ko Mednarodni urad obvesti Urad o mednarodni registraciji. V zvezi s tem se uporablja člen 39(7).
3. Kadar mora biti imetnik mednarodne registracije v skladu s členom 119(2) zastopan pred Uradom, mora obvestilo iz odstavka 2 tega člena vsebovati imenovanje zastopnika v smislu člena 120(1).
4. Kadar Urad ugotovi, da zahteva po prednosti starejše blagovne znamke na podlagi odstavka 1 tega člena ni skladna s členom 39 ali ne izpolnjuje drugih pogojev iz tega člena, pozove prijavitelja, da odpravi pomanjkljivosti. Če pogoji iz prvega stavka niso izpolnjeni v roku, ki ga določi Urad, pravica prednosti starejše blagovne znamke v zvezi z zadevno mednarodno registracijo preneha. Če pomanjkljivosti zadevajo le del blaga in storitev, pravica prednosti starejše blagovne znamke preneha le glede tega blaga in storitev.
5. Urad obvesti Mednarodni urad o vsaki izjavi v zvezi s prenehanjem pravice prednosti starejše blagovne znamke v skladu z odstavkom 4. Prav tako ga obvesti o vsakem umiku ali omejitvi zahteve po prednosti starejše blagovne znamke.
6. Uporablja se člen 39(5), razen če pravica prednosti starejše blagovne znamke preneha v skladu z odstavkom 4 tega člena.

Člen 192

Zahteva po prednosti starejše blagovne znamke na Uradu

1. Imetnik mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, lahko z datumom objave o učinkovanju te registracije v skladu s členom 190(2) pri Uradu zahteva prednost starejše blagovne znamke za prejšnjo blagovno znamko, registrirano v državi članici, vključno z blagovno znamko, registrirano v državah Beneluksa ali na podlagi mednarodnih sporazumov z učinkom v državi članici, kot je določeno v členu 40.
2. Kadar se prednost starejše blagovne znamke zahteva pred datumom iz odstavka 1, se šteje, da je Urad to zahtevo prejel na ta datum.
3. Zahteva po prednosti starejše blagovne znamke na podlagi odstavka 1 tega člena izpolnjuje pogoje iz člena 40 in vsebuje informacije, na podlagi katerih se lahko preizkusi izpolnjevanje teh pogojev.
4. Če v zvezi z zahtevo po prednosti starejše blagovne znamke niso izpolnjeni pogoji iz odstavka 3 in izvedbenega akta, sprejetega v skladu z odstavkom 6, Urad pozove imetnika mednarodne registracije, da odpravi pomanjkljivosti. Če pomanjkljivosti niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, ta zahtevo zavrne.
5. Če Urad zahtevo po prednosti starejše blagovne znamke sprejme, umakne ali prekliče, o tem ustrezno obvesti Mednarodni urad.

6. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati zahteva po prednosti starejše blagovne znamke na podlagi odstavka 1 tega člena, in podrobnosti o informacijah, ki se sporočijo v skladu z odstavkom 5 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 193

Določitev blaga in storitev ter preverjanje absolutnih razlogov za zavrnitev

1. Pri mednarodnih registracijah, v katerih je imenovana Unija, se preizkusi njihova skladnost s členom 33(2), (3) in (4) in se preverijo absolutni razlogi za zavrnitev po istem postopku kot pri prijavih blagovne znamke EU.
2. Če se ugotovi, da je mednarodna registracija, v kateri je imenovana Unija, v skladu s členom 33(4) ali členom 42(1) te uredbe neupravičena do varstva vsega ali katerega koli dela blaga in storitev, za katere je bila registrirana pri Mednarodnem uradu, Urad Mednarodnemu uradu po uradni dolžnosti pošlje obvestilo o začasni zavrnitvi v skladu s členom 5(1) in (2) Madridskega protokola.
3. Kadar mora biti imetnik mednarodne registracije v skladu s členom 119(2) zastopan pred Uradom, obvestilo iz odstavka 2 tega člena vključuje poziv k imenovanju zastopnika v smislu člena 120(1).
4. V obvestilu o začasni zavrnitvi se navedejo razlogi za zavrnitev in določen rok, v katerem lahko imetnik mednarodne registracije predloži svoje pripombe in po potrebi imenuje zastopnika. Rok začne teči na dan, ko Urad izda začasno zavrnitev.
5. Kadar Urad ugotovi, da v mednarodni prijavi, v kateri je imenovana Unija, ni naveden drugi jezik v skladu s členom 206 te uredbe, Urad Mednarodnemu uradu po uradni dolžnosti pošlje obvestilo o začasni zavrnitvi v skladu s členom 5(1) in (2) Madridskega protokola.
6. Kadar imetnik mednarodne registracije v ustreznem roku ne odpravi vzrokov za zavrnitev varstva ali, če je ustrezno, ne imenuje zastopnika ali navede drugega jezika, Urad zavrne varstvo v celoti ali za del blaga in storitev, za katere je mednarodna registracija registrirana. Zavrnitev varstva je izenačena z zavrnitvijo prijave blagovne znamke EU. Zoper to odločitev je dovoljena pritožba v skladu s členi 66 do 72.
7. Kadar Urad do začetka roka za ugovor iz člena 196(2) po uradni dolžnosti ni izdal obvestila o začasni zavrnitvi v skladu z odstavkom 2 tega člena, Mednarodnemu uradu pošlje izjavo, v kateri navede, da se je preizkus absolutnih razlogov za zavrnitev na podlagi člena 42 zaključil, vendar pa tretje stranke še vedno lahko ugovarjajo ali dajo pripombe k mednarodni registraciji. Ta začasna izjava ne posega v pravico Urada, da na lastno pobudo kadar koli pred podelitvijo varstva ponovno preizkusi absolutne razloge.
8. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih morajo vsebovati obvestilo o začasni zavrnitvi, ki se po uradni dolžnosti pošlje Mednarodnemu uradu, in končna obvestila o dokončni podelitvi ali zavrnitvi varstva, ki se pošljejo Mednarodnemu uradu. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 194

Kolektivne in certifikacijske znamke

1. Kadar mednarodna registracija temelji na osnovni prijavi ali osnovni registraciji v zvezi s kolektivno, certifikacijsko ali garancijsko znamko, se mednarodna registracija, v kateri je imenovana Unija, obravnava kot kolektivna znamka EU oziroma certifikacijska znamka EU, kakor je ustrezno.
2. Imetnik mednarodne registracije predloži pravilnik o uporabi znamke v skladu s členoma 75 in 84 neposredno Uradu v roku dveh mesecev od dneva, ko Mednarodni urad obvesti Urad o mednarodni registraciji.

3. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo podrobnosti postopka glede mednarodnih registracij na podlagi osnovne prijave ali osnovne registracije v zvezi s kolektivno, certifikacijsko ali garancijsko znamko.

Člen 195

Poizvedba

1. Ko Urad prejme obvestilo o mednarodni registraciji, v kateri je imenovana Unija, sestavi poročilo Unije o poizvedbi, kot je določeno v členu 43(1) če Urad prejme zahtevo za poročilo o poizvedbi v skladu s členom 43(1) v enem mesecu od datuma obvestila.
2. Takoj, ko Urad prejme obvestilo o mednarodni registraciji, v kateri je imenovana Unija, pošlje kopijo tega obvestila glavnemu uradu za industrijsko lastnino vsake države članice, ki je Urad obvestila o odločitvi, da bo opravila poizvedbo v svojem registru blagovnih znamk, kot je določeno v členu 43(2) če Urad prejme zahtevo za poročilo o poizvedbi v skladu s členom 43(2) v enem mesecu od datuma obvestila ter je pristojbina za poizvedbo plačana v istem roku.
3. Člen 43(3) do (6) se uporablja smiselno.
4. Urad obvesti imetnike starejših blagovnih znamk EU ali prijav za blagovno znamko EU, ki so navedeni v poročilu Unije o poizvedbi, o objavi mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, kot je določeno v členu 190(1). To stori ne glede na to, ali je imetnik mednarodne registracije zahteval poročilo o poizvedbi na ravni EU, razen če je imetnik prejšnje registracije ali prijave zahteval, da se mu uradno obvestilo ne pošlje.

Člen 196

Ugovor

1. Proti mednarodni registraciji, v kateri je imenovana Unija, se lahko vloži ugovor tako kot proti objavljeni prijavi za blagovno znamko EU.
2. Ugovor se vloži v roku treh mesecev, ki začne teči en mesec po datumu objave v skladu s členom 190(1). Ugovor se šteje za ustrezno vloženega šele po plačilu pristojbine za ugovor.
3. Zavrnitev varstva je izenačena z zavrnitvijo prijave za blagovno znamko EU.
4. Na Komisijo se prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov v skladu s členom 208, ki določajo postopek za vložitev in preizkus ugovora, vključno s potrebnimi obvestili, ki se pošljejo Mednarodnemu uradu.

Člen 197

Zamenjava blagovne znamke EU z mednarodno registracijo

Urad na zahtevo vpiše v register opombo, da se šteje, da je bila blagovna znamka EU zamenjana z mednarodno registracijo v skladu s členom 4bis Madridskega protokola.

Člen 198

Razveljavitev učinkov mednarodne registracije

1. Učinki mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, se lahko razglasijo za nične.
2. Zahteva za razglasitev ničnosti učinkov mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, je izenačena z zahtevo za razveljavitev, kot je določeno v členu 58, ali za ugotovitev ničnosti, kot je določeno v členu 59 ali 60.

3. Kadar se učinki mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, v skladu s členom 64 ali členom 128 te uredbe in tem členom razglasijo za nične z dokončno odločbo, Urad v skladu s členom 5(6) Madridskega protokola uradno obvesti Mednarodni urad.

4. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati uradno obvestilo, ki se v skladu z odstavkom 3 tega člena pošlje Mednarodnemu odboru. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 199

Pravni učinki registracije prenosov

Vpis spremembe lastništva mednarodne registracije v mednarodni register ima enak učinek kot vnos prenosa v register v skladu s členom 20.

Člen 200

Pravni učinki registracije licenc in drugih pravic

Vpis licence ali omejitve imetnikove pravice razpolaganja v zvezi z mednarodno registracijo v mednarodnem registru ima enak učinek kot registracija stvarne pravice, izvršbe, postopkov zaradi insolventnosti ali licence v registru v skladu s členom 22, 23, 24 oziroma 25.

Člen 201

Preizkus zahtev za registracijo prenosov, licenc ali omejitev imetnikove pravice razpolaganja

Urad pošlje zahteve za registracijo spremembe lastništva, licence ali omejitve imetnikove pravice razpolaganja, spremembe ali izbrisa licence ali izbrisa omejitve imetnikove pravice razpolaganja, ki so bile vložene pri njem, Mednarodnemu uradu, če so priložena ustrezna dokazila o prenosu, licenci ali omejitvi pravice razpolaganja ali dokazila, da licenca ne obstaja več ali je bila spremenjena ali da je bila omejitev pravice razpolaganja izbrisana.

Člen 202

Konverzija imenovanja Unije v mednarodni registraciji v nacionalno prijavo blagovne znamke ali v imenovanje držav članic

1. Če je bilo imenovanje Unije v mednarodni registraciji zavrnjeno ali preneha učinkovati, lahko imetnik mednarodne registracije zahteva konverzijo imenovanja Unije:

- (a) v nacionalno prijavo blagovne znamke v skladu s členi 139, 140 in 141, ali
- (b) v imenovanje države članice, podpisnice Madridskega protokola, če je bilo na dan zahteve za konverzijo možno imenovati to državo članico neposredno po Madridskem protokolu. Uporabljajo se členi 139, 140 in 141 te uredbe.

2. Kot datum nacionalne prijave blagovne znamke ali imenovanja države članice, podpisnice Madridskega protokola, ki je posledica konverzije imenovanja Unije v mednarodni registraciji, se za zadevno državo članico šteje datum mednarodne registracije v skladu s členom 3(4) Madridskega protokola ali datum razširitve na Unijo v skladu s členom 3ter(2) Madridskega protokola, če je do razširitve prišlo po mednarodni registraciji, ali datum prednosti te registracije in, kjer je to ustrezno, datum prednosti starejše blagovne znamke te države, ki se zahteva v skladu s členom 191 te uredbe.

3. Zahteva za konverzijo se objavi.
 4. Zahteva za konverzijo mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, v prijavo nacionalne blagovne znamke vsebuje informacije in navedbe iz člena 140(1).
 5. Kadar se konverzija zahteva v skladu s tem členom in členom 139(5) te uredbe, potem ko mednarodna registracija ni bila podaljšana, zahteva iz odstavka 4 tega člena vsebuje tozadevno navedbo in datum, ko je varstvo poteklo. Rok treh mesecev iz člena 139(5) te uredbe začne teči dan po zadnjem dnevu, na katerega je podaljšanje še vedno mogoče v skladu s členom 7(4) Madridskega protokola.
 6. Člen 140(3) in (5) se smiselno uporablja tudi za zahteve za konverzijo iz odstavka 4 tega člena.
 7. Zahteva za konverzijo mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, v imenovanje države članice, pogodbenice Madridskega protokola, vsebuje navedbe in elemente iz odstavkov 4 in 5.
 8. Člen 140(3) se smiselno uporablja tudi za zahteve za konverzijo iz odstavka 7 tega člena. Urad prav tako zavrne zahtevo za konverzijo, če pogoji za imenovanje države članice, pogodbenice Madridskega protokola ali Madridskega sporazuma, niso bili izpolnjeni ne na datum imenovanja Unije ne na datum, ko je Urad prejel zahtevo za konverzijo oziroma se na podlagi zadnjega stavka člena 140(1) šteje, da jo je prejel.
 9. Kadar zahteva za konverzijo iz odstavka 7 izpolnjuje pogoje iz te uredbe in pravila, sprejeta v skladu s to uredbo, jo Urad nemudoma posreduje Mednarodnemu uradu. Urad obvesti imetnika mednarodne registracije o datumu posredovanja.
 10. Komisija sprejme izvedbene akte, v katerih se določijo:
 - (a) podrobnosti, ki jih morajo vsebovati zahteve za konverzijo iz odstavkov 4 in 7;
 - (b) podrobnosti, ki jih mora vsebovati objava zahtev za konverzijo v skladu z odstavkom 3.
- Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 203

Uporaba blagovne znamke, ki je predmet mednarodne registracije

Za namene uporabe člena 18(1), člena 47(2), člena 58(1)(a) in člena 64(2) pri določitvi datuma, s katerim je v Uniji dana v resno in dejansko uporabo blagovna znamka, ki je predmet mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, datum objave v skladu s členom 190(2) nadomesti datum registracije.

Člen 204

Sprememba

1. Ob upoštevanju odstavka 2 se določbe, ki se uporabljajo za prijave blagovnih znamk EU, smiselno uporabljajo za zahteve za spremembo mednarodne registracije v prijavo blagovne znamke EU v skladu s členom 9quinquies Madridskega protokola.
2. Če se zahteva za spremembo nanaša na mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Unija in katere podatki so bili objavljeni v skladu s členom 190(2), se členi od 42 do 47 ne uporabljajo.

3. Da bi prijava blagovne znamke EU v skladu s členom 9quinquies Madridskega protokola veljala za spremembo mednarodne registracije, ki jo je Mednarodni urad izbrisal na zahtevo urada izvora, vsebuje tozadevno navedbo. Ta navedba se zagotovi pri vložitvi prijave.
4. Kadar Urad pri preizkusu v skladu s členom 41(1)(b) ugotovi, da prijava ni bila vložena v treh mesecih od datuma, ko je Mednarodni urad izbrisal mednarodno registracijo, ali kadar blago in storitve, za katere naj bi se blagovna znamka EU registrirala, niso vključeni na seznam blaga in storitev, za katere je bila mednarodna registracija v zvezi z Unijo registrirana, Urad prijavitelja pozove, da odpravi pomanjkljivosti.
5. Če pomanjkljivosti iz odstavka 4 niso odpravljene v roku, ki ga določi Urad, pravica do datuma mednarodne registracije ali ozemeljske razširitve in morebitna pravica do datuma prednostne pravice mednarodne registracije prenehata.
6. Komisija sprejme izvedbene akte, ki določajo podrobnosti, ki jih mora vsebovati prijava za spremembo iz odstavka 3 tega člena. Ti izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s postopkom pregleda iz člena 207(2).

Člen 205

Komuniciranje z Mednarodnim uradom

Komuniciranje z Mednarodnim uradom poteka na način in v obliki, o katerih se dogovorita Mednarodni urad in Urad, in po možnosti v elektronski obliki. Za vsako sklicevanje na obrazce se šteje, da vključuje obrazce, ki so na voljo v elektronski obliki.

Člen 206

Uporaba jezikov

Za uporabo te uredbe in pravil, sprejetih v skladu z njo, pri mednarodnih registracijah, v katerih je imenovana Unija, je jezik vložitve mednarodne prijave tisti, ki se uporablja v postopkih v smislu člena 146(4), drugi jezik, ki je naveden v mednarodni prijavi, pa je drugi jezik v smislu člena 146(3).

POGLAVJE XIV

KONČNE DOLOČBE

Člen 207

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga Odbor za izvedbena pravila. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.
2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 5 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 208

Izvajanje prenosa pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je preneseno na Komisijo pod pogoji, določenimi v tem členu.
2. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 48, člena 49(3), členov 65 in 73, členov 96(4), 97(6), 98(5), 100(2), 101(5), 103(3) in 106(3), členov 121 in 168 ter členov 194(3) in 196(4) se prenese na Komisijo za nedoločen čas od 23. marca 2016.

3. Prenos pooblastila iz člena 48, člena 49(3), členov 65 in 73, člena 96(4), člena 97(6), člena 98(5), člena 100(2), člena 101(5), člena 103(3) in člena 106(3), členov 121 in 168 ter člena 194(3) in člena 196(4) lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet. S sklepom o preklicu preneha veljati prenos pooblastila iz navedenega sklepa. Sklep začne učinkovati dan po njegovi objavi v *Uradnem listu Evropske unije* ali na poznejši datum, ki je določen v navedenem sklepu. Sklep ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov.
4. Komisija se pred sprejetjem delegiranega akta posvetuje s strokovnjaki, vključno s strokovnjaki, ki jih imenujejo države članice, v skladu z načeli, določenimi v Medinstitucionalnem sporazumu z dne 13. aprila 2016 o boljši pripravi zakonodaje.
5. Komisija takoj po sprejetju delegiranega akta o njem sočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.
6. Delegirani akt, sprejet na podlagi člena 48, člena 49(3), členov 65 in 73, člena 96(4), člena 97(6), člena 98(5), člena 100(2), člena 101(5), člena 103(3) in člena 106(3), členov 121 in 168 ter člena 194(3) in člena 196(4) začne veljati le, če mu niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje v roku dveh mesecev od uradnega obvestila Evropskemu parlamentu in Svetu o tem aktu ali če pred iztekom tega roka tako Evropski parlament kot Svet obvestita Komisijo, da mu ne bosta nasprotovala. Ta rok se na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta podaljša za dva meseca.

Člen 209

Določbe, ki se nanašajo na širitev Unije

1. Od dne pristopa Bolgarije, Češke, Estonije, Hrvaške, Cipra, Latvije, Litve, Madžarske, Malte, Poljske, Romunije, Slovenije in Slovaške (v nadaljnjem besedilu: nove države članice) se blagovne znamke EU, ki so bile registrirane ali za katere je bila vložena prijava na podlagi te uredbe pred zadevnim dnem pristopa, razširijo na območje teh držav članic, da imajo enak učinek v celotni Uniji.
2. Registracije blagovne znamke EU, ki je na dan pristopa v postopku prijave, ni mogoče zavrni na podlagi absolutnih razlogov za zavrnitev iz člena 7(1), če so se ti razlogi začeli uporabljati zgolj zaradi pristopa novih držav članic.
3. Če je bila prijava za registracijo blagovne znamke EU vložena v šestih mesecih pred dnem pristopa, se lahko vloži ugovor v skladu s členom 46, če je bila pred pristopom v novi državi članici pridobljena prejšnja blagovna znamka ali druga prejšnja pravica iz člena 8, pod pogojem, da je bila pridobljena v dobri veri in je datum vložitve ali, kjer je to ustrezno, datum prednostne pravice ali datum pridobitve prejšnje blagovne znamke ali druge prejšnje pravice v novi državi članici pred datumom vložitve ali, kjer je to ustrezno, pred datumom prednostne pravice blagovne znamke EU, za katero je vložena prijava.
4. Blagovne znamke EU iz odstavka 1 se ne sme razglasiti za nično:
 - (a) v skladu s členom 59, če so se razlogi za ničnost začeli uporabljati zgolj zaradi pristopa novih držav članic;
 - (b) v skladu s členom 60(1) in (2), če je bila prejšnja nacionalna pravica v novi državi članici registrirana ali je bila zanjo vložena prijava ali je bila pridobljena pred dnem pristopa.
5. Uporabo blagovne znamke EU iz odstavka 1 se sme v skladu s členoma 137 in 138 prepovedati, če je bila prejšnja blagovna znamka ali druga prejšnja pravica registrirana ali je bila zanjo vložena prijava ali je bila pridobljena v novi državi članici v dobri veri pred dnem pristopa te države; ali, kjer je to ustrezno, ima datum prednostne pravice, ki je pred dnem pristopa te države.

Člen 210

Ocena in pregled

1. Komisija do 24. marca 2021 in nato vsakih pet let oceni izvajanje te uredbe.

2. V oceni se pregleda pravni okvir za sodelovanje Urada, glavnih uradov držav članic za intelektualno lastnino in Urada Beneluksa za intelektualno lastnino, s posebnim poudarkom na mehanizmu financiranja, določenem v členu 152. V oceni se nadalje ocenijo vpliv, uspešnost in učinkovitost Urada in njegovih delovnih praks. Pri oceni se obravnavajo zlasti morebitna potreba po spremembi mandata Urada in finančne posledice kakršnih koli tovrstnih sprememb.
3. Komisija poročilo o oceni skupaj s svojimi sklepi na podlagi poročila posreduje Evropskemu parlamentu, Svetu in upravnemu odboru. Ugotovitve ocene se objavijo.
4. Pri vsaki drugi oceni se ob upoštevanju ciljev, mandata in nalog Urada ocenijo njegovi rezultati.

Člen 211

Razveljavitev

Uredba (ES) št. 207/2009 se razveljavi.

Sklicevanja na razveljavljeno uredbo se štejejo za sklicevanja na to uredbo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge III.

Člen 212

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. oktobra 2017.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Strasbourg, 14. junija 2017

Za Evropski parlament

Predsednik

A. TAJANI

Za Svet

Predsednica

H. DALLI

PRILOGA I

ZNESEK PRISTOJBIN

A. Pristojbine, ki se v skladu s to uredbo plačujejo Uradu, znašajo (v EUR):

1. Osnovna pristojbina za prijavo posamezne blagovne znamke EU (člen 31(2)):
1 000 EUR.
2. Osnovna pristojbina za elektronsko prijavo posamezne blagovne znamke EU (člen 31(2)):
850 EUR.
3. Pristojbina za drugi razred blaga in storitev za posamezno blagovno znamko EU (člen 31(2)):
50 EUR.
4. Pristojbina za vsak razred blaga in storitev, ki presega dva razreda, za posamezno blagovno znamko EU (člen 31(2)):
150 EUR.
5. Osnovna pristojbina za prijavo kolektivne znamke EU ali certifikacijske znamke EU (člen 31(2) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
1 800 EUR.
6. Osnovna pristojbina za elektronsko prijavo kolektivne znamke EU ali certifikacijske znamke EU (člen 31(2) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
1 500 EUR.
7. Pristojbina za drugi razred blaga in storitev za kolektivno znamko EU ali certifikacijsko znamko EU (člen 31(2) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
50 EUR.
8. Pristojbina za vsak razred blaga in storitev, ki presega dva, za kolektivno znamko EU ali certifikacijsko znamko EU (člen 31(2) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
150 EUR.
9. Pristojbina za poizvedbo o prijavi blagovne znamke EU (člen 43(2)) ali o mednarodni registraciji, v kateri je imenovana Unija (člen 43(2) in člen 195(2)):
12 EUR, pomnoženo s številom glavnih uradov za industrijsko lastnino iz člena 43(2); Urad objavi ta znesek in naknadne spremembe v Uradnem listu Urada.
10. Pristojbina za ugovor (člen 46(3)):
320 EUR.
11. Osnovna pristojbina za podaljšanje posamezne blagovne znamke EU (člen 53(3)):
1 000 EUR.
12. Osnovna pristojbina za elektronsko podaljšanje posamezne blagovne znamke EU (člen 53(3)):
850 EUR.
13. Pristojbina za podaljšanje drugega razreda blaga in storitev za posamezno blagovno znamko EU (člen 53(3)):
50 EUR.
14. Pristojbina za podaljšanje vsakega razreda blaga in storitev, ki presega dva razreda, za posamezno blagovno znamko EU (člen 53(3)):
150 EUR.

15. Osnovna pristojbina za podaljšanje kolektivne znamke EU ali certifikacijske znamke EU (člen 53(3) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
1 800 EUR.
16. Osnovna pristojbina za elektronsko podaljšanje kolektivne znamke EU ali certifikacijske znamke EU (člen 53(3) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
1 500 EUR.
17. Pristojbina za podaljšanje drugega razreda blaga in storitev za kolektivno znamko EU ali certifikacijsko znamko EU (člen 53(3) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
50 EUR.
18. Pristojbina za podaljšanje vsakega razreda blaga in storitev, ki presega dva, za kolektivno znamko EU ali certifikacijsko znamko EU (člen 53(3) in člen 74(3) ali člen 83(3)):
150 EUR.
19. Dodatna pristojbina za zapoznelo plačilo pristojbine za podaljšanje ali zapoznelo vložitev zahteve za podaljšanje (člen 53(3)):
25 % zapoznele pristojbine za podaljšanje, največ pa 1 500 EUR.
20. Pristojbina za zahtevo za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti (člen 63(2)):
630 EUR.
21. Pristojbina za pritožbo (člen 68(1)):
720 EUR.
22. Pristojbina za vložitev zahteve za vrnitev v prejšnje stanje (člen 104(3)):
200 EUR.
23. Pristojbina za vložitev zahteve za konverzijo prijave blagovne znamke EU ali za konverzijo blagovne znamke EU (člen 140(1), tudi v povezavi s členom 202(1)):
 - (a) v prijavo nacionalne blagovne znamke;
 - (b) v imenovanje držav članic na podlagi Madridskega protokola:200 EUR.
24. Pristojbina za nadaljevanje postopkov (člen 105(1)):
400 EUR.
25. Pristojbina za izjavo o delitvi registrirane blagovne znamke EU (člen 56(4)) ali prijave blagovne znamke EU (člen 50(3)):
250 EUR.
26. Pristojbina za prijavo registracije licence ali druge pravice v zvezi z registrirano blagovno znamko EU (26(2)) ali za prijavo blagovne znamke EU (člen 26(2)):
 - (a) dodelitev licence
 - (b) prenos licence
 - (c) nastanek stvarne pravice
 - (d) prenos stvarne pravice
 - (e) izvršba200 EUR na registracijo, vendar ta znesek v primeru, da je v isti vlogi ali hkrati podanih več zahtev, ne presega skupnega zneska v višini 1 000 EUR.

27. Pristojbina za izbris registracije licence ali druge pravice (člen 29(3)):
- 200 EUR na izbris, vendar ta znesek v primeru, da je v isti vlogi ali hkrati podanih več zahtev, ne presega skupnega zneska v višini 1 000 EUR.
28. Pristojbina za spremembo registrirane blagovne znamke EU (člen 54(4)):
- 200 EUR.
29. Pristojbina za izdajo kopije prijave blagovne znamke EU (člen 114(7)), kopije potrdila o registraciji (člen 51(2)) ali izpisa iz registra (člen 111(7)):
- (a) neoverjena kopija ali izpis:
- 10 EUR;
- (b) overjena kopija ali izpis:
- 30 EUR.
30. Pristojbina za pregled spisov (člen 114(6)):
- 30 EUR.
31. Pristojbina za izdajo kopij dokumentov iz spisov (člen 114(7)):
- (a) neoverjena kopija:
- 10 EUR;
- (b) overjena kopija:
- 30 EUR;
- in na stran, če je več kot deset strani:
- 1 EUR.
32. Pristojbina za posredovanje informacij v spisu (člen 114(9)):
- 10 EUR.
33. Pristojbina za revizijo določitve stroškov postopka, ki se jih povrne (člen 109(8)):
- 100 EUR.
34. Pristojbina za vložitev mednarodne prijave pri Uradu člen 184(4)):
- 300 EUR.

B. Pristojbine, ki se plačujejo Mednarodnemu uradu

I. Posamezne pristojbine za mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Unija

1. Vložnik prijave za mednarodno registracijo, v kateri je imenovana Unija, mora Mednarodnemu uradu plačati posamezno pristojbino za imenovanje Unije v skladu s členom 8(7) Madridskega protokola.
2. Imetnik mednarodne registracije, ki po mednarodni registraciji vloži zahtevo za ozemeljsko razširitev, v kateri je imenovana Unija, mora Mednarodnemu uradu plačati posamezno pristojbino za imenovanje Unije v skladu s členom 8(7) Madridskega protokola.
3. Višina pristojbine iz B.I.1 ali B.I.2 je enaka protivrednosti v švicarskih frankih, kakor določi generalni direktor Svetovne organizacije za intelektualno lastnino v skladu s pravilom 35(2) Skupnih pravil v skladu z Madridskim sporazumom in protokolom, za naslednje zneske:
 - (a) za posamezno blagovno znamko: 820 EUR in po potrebi 50 EUR za drugi razred blaga in storitev ter 150 EUR za vsak razred blaga in storitev iz mednarodne registracije, ki presega dva razreda;
 - (b) za kolektivno znamko ali certifikacijsko znamko: 1 400 EUR in po potrebi 50 EUR za drugi razred blaga in storitev ter 150 EUR za vsak razred blaga in storitev, ki presega dva razreda.

II. Posamezne pristojbine za podaljšanje mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija

1. Imetnik mednarodne registracije, v kateri je imenovana Unija, mora kot del pristojbin za podaljšanje mednarodne registracije Mednarodnemu uradu plačati posamezno pristojbino za imenovanje Unije v skladu s členom 8(7) Madridskega protokola.
 2. Višina pristojbine iz točke B.II.1 je enaka protivrednosti v švicarskih frankih, kakor določi generalni direktor Svetovne organizacije za intelektualno lastnino v skladu s pravilom 35(2) Skupnih pravil v skladu z Madridskim sporazumom in protokolom, za naslednje zneske:
 - (a) za posamezno blagovno znamko: 820 EUR in po potrebi 50 EUR za drugi razred blaga in storitev ter 150 EUR za vsak razred blaga in storitev iz mednarodne registracije, ki presega dva razreda;
 - (b) za kolektivno znamko ali certifikacijsko znamko: 1 400 EUR in po potrebi 50 EUR za drugi razred blaga in storitev ter 150 EUR za vsak razred blaga in storitev iz mednarodne registracije, ki presega dva razreda.
-

PRILOGA II

Razveljavljena uredba s spremembami

Uredba Sveta (ES) št. 207/2009

(UL L 78, 24.3.2009, str. 1)

Akt o pristopu iz leta 2012, Priloga III, točka 2(I)

Uredba (EU) 2015/2424 Evropskega parlamenta in Sveta

(UL L 341, 24.12.2015, str. 21)

samo člen 1

PRILOGA III

Korelacijska tabela

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Členi 1 do 7	Členi 1 do 7
Členi 8(1) do (4)	Členi 8(1) do (4)
Člen 8(4a)	Člen 8(6)
Člen 8(5)	Člen 8(5)
Člen 9	Člen 9
Člen 9a	Člen 10
Člen 9b	Člen 11
Člen 10	Člen 12
Člen 11	Člen 13
Člen 12	Člen 14
Člen 13	Člen 15
Člen 13a	Člen 16
Člen 14	Člen 17
Člen 15	Člen 18
Člen 16	Člen 19
Člen 17(1), (2) in (3)	Člen 20(1), (2) in (3)
Člen 17(5)	Člen 20(4)
Člen 17(5a)	Člen 20(5)
Člen 17(5b)	Člen 20(6)
Člen 17(5c)	Člen 20(7)
Člen 17(5d)	Člen 20(8)
Člen 17(5e)	Člen 20(9)
Člen 17(5f)	Člen 20(10)
Člen 17(6)	Člen 20(11)
Člen 17(7)	Člen 20(12)
Člen 17(8)	Člen 20(13)
Člen 18	Člen 21
Člen 19	Člen 22
Člen 20	Člen 23
Člen 21	Člen 24
Člen 22	Člen 25
Člen 22a	Člen 26
Člen 23	Člen 27
Člen 24	Člen 28
Člen 24a	Člen 29
Člen 25	Člen 30
Člen 26	Člen 31
Člen 27	Člen 32
Člen 28	Člen 33

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Člen 29	Člen 34
Člen 30	Člen 35
Člen 31	Člen 36
Člen 32	Člen 37
Člen 33	Člen 38
Člen 34(1)	Člen 39(1)
Člen 34(1a)	Člen 39(2)
Člen 34(2)	Člen 39(3)
Člen 34(3)	Člen 39(4)
Člen 34(4)	Člen 39(5)
Člen 34(5)	Člen 39(6)
Člen 34(6)	Člen 39(7)
Člen 35	Člen 40
Člen 36	Člen 41
Člen 37(1)	Člen 42(1)
Člen 37(3)	Člen 42(2)
Člen 38	Člen 43
Člen 39	Člen 44
Člen 40	Člen 45
Člen 41	Člen 46
Člen 42	Člen 47
Člen 42a	Člen 48
Člen 43	Člen 49
Člen 44(1) in (2)	Člen 50(1) in (2)
Člen 44(4)	Člen 50(3)
Člen 44(4a)	Člen 50(4)
Člen 44(5) do (9)	Člen 50(5) do (9)
Člen 45	Člen 51
Člen 46	Člen 52
Člen 47	Člen 53
Člen 48	Člen 54
Člen 48a	Člen 55
Člen 49	Člen 56
Člen 50	Člen 57
Člen 51	Člen 58
Člen 52	Člen 59
Člen 53	Člen 60
Člen 54	Člen 61
Člen 55	Člen 62
Člen 56	Člen 63
Člen 57	Člen 64
Člen 57a	Člen 65

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Člen 58	Člen 66
Člen 59	Člen 67
Člen 60	Člen 68
Člen 61	Člen 69
Člen 63	Člen 70
Člen 64	Člen 71
Člen 65	Člen 72
Člen 65a	Člen 73
Člen 66	Člen 74
Člen 67	Člen 75
Člen 68	Člen 76
Člen 69	Člen 77
Člen 70	Člen 78
Člen 71	Člen 79
Člen 72	Člen 80
Člen 73	Člen 81
Člen 74	Člen 82
Člen 74a	Člen 83
Člen 74b	Člen 84
Člen 74c	Člen 85
Člen 74d	Člen 86
Člen 74e	Člen 87
Člen 74f	Člen 88
Člen 74g	Člen 89
Člen 74h	Člen 90
Člen 74i	Člen 91
Člen 74j	Člen 92
Člen 74k	Člen 93
Člen 75	Člen 94
Člen 76	Člen 95
Člen 77	Člen 96
Člen 78	Člen 97
Člen 79	Člen 98
Člen 79a	Člen 99
Člen 79b	Člen 100
Člen 79c	Člen 101
Člen 79d	Člen 102
Člen 80	Člen 103
Člen 81	Člen 104
Člen 82	Člen 105
Člen 82a	Člen 106
Člen 83	Člen 107
Člen 84	Člen 108

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Člen 85(1)	Člen 109(1)
Člen 85(1a)	Člen 109(2)
Člen 85(2)	Člen 109(3)
Člen 85(3)	Člen 109(4)
Člen 85(4)	Člen 109(5)
Člen 85(5)	Člen 109(6)
Člen 85(6)	Člen 109(7)
Člen 85(7)	Člen 109(8)
Člen 86	Člen 110
Člen 87	Člen 111
Člen 87a	Člen 112
Člen 87b	Člen 113
Člen 88	Člen 114
Člen 88a	Člen 115
Člen 89	Člen 116
Člen 90	Člen 117
Člen 91	Člen 118
Člen 92	Člen 119
Člen 93	Člen 120
Člen 93a	Člen 121
Člen 94	Člen 122
Člen 95(1)	Člen 123(1)
Člen 95(2)	—
Člen 95(3)	Člen 123(2)
Člen 95(4)	Člen 123(3)
Člen 95(5)	—
Člen 96	Člen 124
Člen 97	Člen 125
Člen 98	Člen 126
Člen 99	Člen 127
Člen 100	Člen 128
Člen 101	Člen 129
Člen 102	Člen 130
Člen 103	Člen 131
Člen 104	Člen 132
Člen 105	Člen 133
Člen 106	Člen 134
Člen 107	Člen 135
Člen 109	Člen 136
Člen 110	Člen 137
Člen 111	Člen 138
Člen 112	Člen 139
Člen 113	Člen 140

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Člen 114	Člen 141
Člen 115	Člen 142
Člen 116	Člen 143
Člen 117	Člen 144
Člen 118	Člen 145
Člen 119(1) do (5)	Člen 146(1) do (5)
Člen 119(5a)	Člen 146(6)
Člen 119(6)	Člen 146(7)
Člen 119(7)	Člen 146(8)
Člen 119(8)	Člen 146(9)
Člen 119(9)	Člen 146(10)
Člen 119(10)	Člen 146(11)
Člen 120	Člen 147
Člen 121	Člen 148
Člen 123	Člen 149
Člen 123a	Člen 150
Člen 123b	Člen 151
Člen 123c	Člen 152
Člen 124	Člen 153
Člen 125	Člen 154
Člen 126	Člen 155
Člen 127	Člen 156
Člen 128	Člen 157
Člen 129	Člen 158
Člen 130	Člen 159
Člen 131	Člen 160
Člen 132	Člen 161
Člen 133	Člen 162
Člen 134	Člen 163
Člen 134a	Člen 164
Člen 135	Člen 165
Člen 136	Člen 166
Člen 136a	Člen 167
Člen 136b	Člen 168
Člen 137	Člen 169
Člen 137a	Člen 170
Člen 138	Člen 171
Člen 139	Člen 172
Člen 140	Člen 173
Člen 141	Člen 174
Člen 141a	Člen 175
Člen 142	Člen 176
Člen 143	Člen 177

Uredba (ES) št. 207/2009	Ta uredba
Člen 144	Člen 178
Člen 144a	Člen 179
Člen 144b	Člen 180
Člen 144c	Člen 181
Člen 145	Člen 182
Člen 146	Člen 183
Člen 147	Člen 184
Člen 148	Člen 185
Člen 148a	Člen 186
Člen 149	Člen 187
Člen 150	Člen 188
Člen 151	Člen 189
Člen 152	Člen 190
Člen 153	Člen 191
Člen 153a	Člen 192
Člen 154	Člen 193
Člen 154a	Člen 194
Člen 155	Člen 195
Člen 156	Člen 196
Člen 157	Člen 197
Člen 158	Člen 198
Člen 158a	Člen 199
Člen 158b	Člen 200
Člen 158c	Člen 201
Člen 159	Člen 202
Člen 160	Člen 203
Člen 161	Člen 204
Člen 161a	Člen 205
Člen 161b	Člen 206
Člen 163	Člen 207
Člen 163a(1)	Člen 208(1)
Člen 163a(2), prvi stavek	Člen 208(2)
Člen 163a(2), drugi stavek	Člen 208(4)
Člen 163a(3)	Člen 208(3)
Člen 163a(4)	Člen 208(5)
Člen 163a(5)	Člen 208(6)
Člen 165	Člen 209
Člen 165a	Člen 210
Člen 166	Člen 211
Člen 167	Člen 212
Priloga -I	Priloga I
Priloga I	Priloga II
Priloga II	Priloga III

ISSN 1977-0804 (elektronska različica)
ISSN 1725-5155 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL